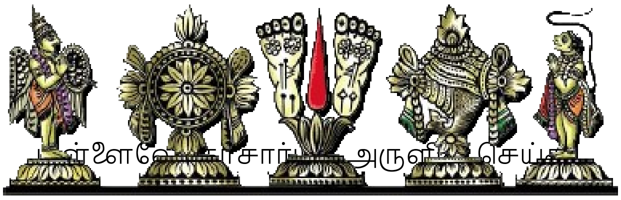
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமல் லோகஶுரவே நம:
ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

முமுக்ஷுப்படி

தனியன்

லோகாசார்யஶுரவேக்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே।
ஸம்ஸாரஶோகிஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நமஃ॥

லோகஶுரும் ஶுருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தமதாஸமுதாரம்।
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேஶௌ தீப்ரஶயம் வரயோகிநமீடே॥

ஸ்ரீஶைலேஶ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி ஶுணார்ணவம்।
யதீந்த்ர ப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம்।
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே ஶுருபரம்பராம்॥

யோநித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம
வ்யாமோஹஸ் ததிதராணி த்ருணாயமேநே।
அஸ்மத்ஶுரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்யசரணௌ ஶரணம்ப்ரபத்யே.

மாதாபிதாயுவதயஸ் தநயாவிபூதிஃ
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்।
ஆத்யஸ்ய நஃகுலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமிமூர்த்நா॥

பூதம்ஸரஸ்ய மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலஶேகர யோகிவாஹாந்।
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிஶ்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குஶமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்॥

மாமுனிகள் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையின் ஒட்டுத் தனியன்கள்

லோகஶுரும் ஶுருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்।
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ தீப்ரஶயம் வரயோகிநமீடே॥

பூர்வோக்த குருபரம்பரைக்கு ப்ரத்யேக தனியன்கள்
(ஈயுண்ணி பத்மநாபர் அருளிச்செய்தது)

லோகாசார்யாயஶுரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே।
ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநம:॥

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த
கூரகுலோத்தமதாஸர் தனியன்

லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலபூஷணம்।
ஸமஸ்தாத்மஶுணாவாஸம் வந்தேகூரகுலோத்தமம்॥

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தனியன்

நமஶ்ஸ்ரீஶைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே।

ப்ரஸாதலப்தபரம ப்ராப்ய கைங்கர்யஶாலிநே॥

மணவாளமாமுனிகளுக்கு மாதாமஹரான
கோட்டூர் அழகியமணவாளப்பெருமாள்பிள்ளை தனியன்

லோகாசார்யபதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்।
ஜ்ஞாநவைராக்யஜலதிம் வந்தே ஸௌம்யவரம்குரும்॥

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த
திகழக்கிடந்தான் திருநாவீறுடையபிரான் தாதரண்ணரையர் தனியன்

ஶ்ரீஜிஹ்வாவதயீஶதாஸமமல மஶேஷஶாஸ்திரவிதம்।
ஸுந்தரவரகுருகருணாகந்தளித ஜ்ஞாநமந்திரம் கலயே॥

இதன்பிறகு ஸ்வாசார்யபரம்பரைத் தனியன்களை அநுஸந்திக்க வேண்டும்.

அவதாரிகை

ஸ்ரீய:பதியாய், ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதநனாய், நித்யமுக்தாநுபாவ்யனாய், நிரதிஶயாநந்த யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், அந்த நித்யஸூரிகளோபாதி தன்னை அநுபவித்து நித்யகைங்கர்யரஸராய் வாழுகைக்கு ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அத்தை இழந்து *அஸந்நேவ*[1] என்கிறபடியே அஸத்கல்பராய்க்கிடக்கிற ஸம்ஸாரி சேதநருடைய இழவை அநுஸந்தித்து, அத்யந்த வ்யாகுலசித்தனாய், இவர்கள் கரணகளேபரங்களை இழந்து இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கிடக்கிற தசையிலே கரணாதிகளைக் கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யபிசரியாதே தன்னையாஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உடலாக, அபௌருஷேயமாய், நித்யநிர்தோஷமாய், ஸ்வத:ப்ரமாணமான வேதத்தையும் தது பப்ரும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணாதிகளையும் ப்ரவர்த்திப்பித்த விடத்திலும், அந்த ஶாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு அநேகயோக்யதை வேண்டுகையாலே, அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்கை அரிதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி, ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் ஸங்க்ரஹமாக இவர்கள் அறியலாம்படி பண்ணவேணுமென்று ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த யாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதகமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாய் நின்று ப்ரகாஶிப்பித்தருளினான்.

அதில், திருமந்த்ரத்தை ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே ஸ்வாம்சபூதனான நரன் விஷயமாக ப்ரகாசிப்பித்தான். த்வயத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டி விஷயமாக ப்ரகாசிப்பித்தான். சரமச்லோகத்தைத் திருத்தேர்தட்டிலே ஸ்வாச்ரிதனான அர்ஜுனன் விஷயமாக ப்ரகாசிப்பித்தான். ஆகையாலிறே *லக்ஷ்மீ நாத ஸமாரம்பாம்*[2] என்று குருபரம்பராதியிலே ஈச்வரனை அநுஸந்திக்கிறது.

இனி இந்த ரஹஸ்யத்ரயந்தான் சப்தம் ஸங்க்ரஹமாயிருந்ததேயாகிலும் அர்த்தம் உபதேசகம்யமாகையாலும், அதறிந்தே எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும், அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதேச பரம்பரா ப்ராப்தமான அர்த்த விசேஷங்களை ஸர்வர்க்கும் ஸங்க்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் பிள்ளைலோகாசார்யர் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே இப்ரபந்த முகேந அருளிச் செய்கிறார். முன்பே ரஹஸ்யத்ரய விஷயமாக மூன்று ப்ரபந்தமிட்டருளியிருக்கச் செய்தேயும், அதில் யாத்ருச்சிகப்படி அதிஸங்க்ரஹமாகையாலும், பரந்தபடி அதிவிஸ்த்ருதமாகையாலும், ஸ்ரீய:பதிப்படி உபயதோஷமுமின்றிக்கே இருந்ததே யாகிலும் ஸம்ஸ்க்ருதவாக்ய பஹுளமாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப் போகாமையாலும், த்ரிவிததோஷமுமில்லாதபடி இன்னமும் ஒரு ப்ரபந்தமிடவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, எல்லாவற்றுக்கும் பின்பிறே முமுக்ஷுப்படியாகிற இப்ரபந்தமிட்டருளிற்று.

ஆகையிறே அல்லாத ப்ரபந்தங்கள் கிடக்க, இத்தை எல்லாரும் அதிகரித்துப் போருகிறது. இன்னமும் பூர்வப்ரபந்தங்களில் அநுக்தமான அர்த்தவிசேஷங்களும் இப்ரபந்தத்திலே உண்டாகையாலும், இதுவே எல்லார்க்கும் ஆதரணீயமாயிருக்கும்.

வ்யாக்யாநாவதாரிகை முற்றிற்று.

முமுக்ஷுப்படி – திருமந்த்ர ப்ரகரணம்

<u>உபோத்காதம்</u>

1) முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.

(வ்யா) (முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று) முமுக்ஷுவாகிறான் மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையனானவன். *முசல் மோக்ஷணே*[3] யிறே தாது. இத்தால், ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சை பிறந்தவனுக்கு என்றபடி. ஆத்மப்ராப்தி காமனுக்கும் முமுக்ஷுத்வமுண்டேயாகிலும், இவ்விடத்தில் அவன் விவக்ஷிதனன்று, அவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞாநாபேக்ஷை இல்லையிறே. ஆகையால், இவர் முமுக்ஷுவென்கிறது, பகவத்ப்ராப்தி காமதயா ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சை பிறந்தவனை. ஏவம்பூதனானவனுக்கு 'அறிய வேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று' என்றது – இவனுக்கு அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாயுள்ளது ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களாகையாலும், அவற்றை இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ரஹஸ்யத்ரயமுமே அறியவேண்டுவதென்கை. *ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்ய

ஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுபி:। ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதேயம் ஏததந்யந்ந கிஞ்சந॥* என்னக்கடவதிறே. 'ரஹஸ்யம் மூன்று' என்று இவர் உத்தேசிக்கிறது – திருமந்த்ரமும் த்வயமும் சரம ச்லோகமுமாகிற இவற்றை என்னுமிடம், மேலே ஸுஸ்பஷ்டம். இவற்றை ரஹஸ்யங்களென்கிறது, ஸகல வேதாந்த ஸாரார்த்த ப்ரதிபாதகதயா [1]பரமகுஹ்யங்களாகையாலே. ஆக, இவ்வாக்யத்தால், அதிகாரி நிர்த்தேசமும் தத்[2]ஜ்ஞாதவ்ய நிர்த்தேசமும் பண்ணியருளினாராய்த்து.

(அவ) இனி, அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதமரஹஸ்யம் ஏது என்னும் [3]ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச் செய்கிறார், 'அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்' என்று.

2) அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்.

(வ்யா) அதாவது – அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரதமம் ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யம் ஸ்வரூபயாதாம்யபரமாய் த்யாஜ்யோபாதேய விபாக ஜ்ஞாநத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பிறப்பிக்குமதான திருமந்த்ரமென்கை. அநந்யார்ஹசேஷத்வம் அநந்யசரணத்வம் அநந்ய போக்யத்வமாகிற ஆகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே சேதநஸ்வரூப யாதாம்ய ப்ரதிபாதநபரமாய், தததுகுண த்யாஜ்யோபாதேய விபாகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதியா நின்றுள்ள இம் மந்த்ரத்தாலே ஸுசிக்ஷிதனுவனுக்கிறே மற்றை ரஹஸ்யங்களிரண்டிலும் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற உபாயோபேயங்களில் அபேக்ஷை ஜநிப்பது. ஆகையாலே ஸ்வரூப யாதாம்யபரமான திருமந்த்ரம் ப்ரதம ரஹஸ்யமென்னக் குறையில்லை. இன்னமும், ப்ரணவத்துக்கு மந்த்ரசேஷம் விவரணமானுப்போலே மந்த்ரசேஷத்துக்கு த்வயம் விவரணமாய், த்வயத்துக்குச் சரம ச்லோகம் விவரணமாயிறே இருப்பது. அந்த ந்யாயத்தாலும் இதினுடைய ப்ராதம்யம் ஸித்தமிறே. ஆக, இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து 'ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்' என்று இவர் அருளிச்செய்தது. இத்தை மந்த்ரமென்கிறது *மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:* என்கிற படியே சப்த சக்தியாலும் அர்த்த போதநத்தாலும் தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமாகையாலே. சப்தசக்தியாலே ரக்ஷகமாம், ஜபஹோமாதிகளாலே கார்யங்கொள்ளும் உபாஸகர்க்கு. அர்த்த போதநத்தாலே ரக்ஷகமாம் ஈச்வரனே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்நர்க்கு. அர்த்தபோதநத்தாலே ரக்ஷகமாகையாவது *தேஹாஸக்தாத்ம புத்திர் யதி பவதி பதம் ஸாது வித்யாத் த்ருதீயம் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்தோ யதி ஸ்யாத் ப்ரதமம் இதர சேஷத்வதீச்சேத் த்விதீயம், ஆத்மத்ராணோந் முகச்சேந்நம இதி ச பதம் பாந்தவாபாஸ லோலச் சப்தம் நாராயணக்க்யம் விஷயசபலதீச்சேத் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்ந* என்று பட்டரருளிச்செய்தபடியே தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமும், அபந்துஸங்கமும், விஷயப்ராவண்யமும் மேலிடாதபடி பண்ணி ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கும்படி நோக்குகை.

(அவ) இனிமேல் இம்மந்த்ரத்தினுடைய வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் இதினுடைய அநுஸந்தாந க்ரமகதநமுகத்தாலே இதின் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'திருமந்த்ரத்தினுடைய' என்று தொடங்கி.

3) திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்க வேணும்.

(வ்யா) திருமந்த்ரத்துக்குச் சீர்மையாவது *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவ ஆதர்வணாநிச – ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம்* என்கிறபடியே ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமாய் 'மற்றெல்லாம் பேசிலும்' (பெரிய திருமொழி 8-10-3) என்கிறபடியே [4]ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகமாய் *மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம், பவித்ரம் ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ்ஸநாதந* என்கிறபடியே மந்த்ரங்களில் வைத்துக் கொண்டு பரமமான மந்த்ரமாய், குஹ்யங்களில் வைத்துக்கொண்டு உத்தமமான குஹ்யமாய், பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரமாயிருக்கிற கௌரவம். (சீர்மைக்குப் போரும்படி) என்றது, தகும்படியென்கை. (ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கை) யாவது, இத்தை அநுஸந்திக்குமளவில்

---

[1] பரமகுஹ்யங்கள் – அந்யர்காதிற் படாதபடி மிகவும் மறைக்கக்கூடியவை.

[2] ஜ்ஞாதவ்யம் – அறியத்தகுந்தது.

[3] **आकाङ्क्ष** - Purpose, intention, Inquiry, Expectancy *(கேள்விக்கு விடை)*

[4] ஜ்ஞாதவ்யம் – அறியவேண்டியவை.

[5]ஶுஷ்கஹ்ருதயனுயிருந் தநுஸந்திக்கை யன்றிக்கே இதின் [6]வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமடியாக இதின் பக்கல் தனக்குண்டான ப்ரேமத்தோடே, குஹ்யாநாம் குஹ்யமானவிது அநதிகாரிகள் செவிப்படாதபடி *மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத்* என்கிறபடியே பேணிக்கொண்டநுஸந்திக்கை. இப்படி அநுஸந்திக்கவேணு மென்கையாலே ப்ரகாராந்தரேண அநுஸந்திக்க லாகாதென்கிற நியமம் தோற்றுகிறது.

(அவ) இப்படி, தன்பக்கல் ப்ரேமமுண்டாகவே இம்மந்த்ரம் இவனுக்கு கார்யகரமாமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறுர், 'மந்த்ரத்திலும்' என்று தொடங்கி.

4) மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்கு உள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதனுன ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்க உண்டானுல் கார்யகரமாவது.

(வ்யா) அதாவது – ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ஜ்ஞாபகமான இம்மந்த்ரந்தன்னிலும், சேஷித்வ சரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயயுக்ததயா இம்மந்த்ரத்துக்கு [7]வாச்ய வஸ்துவாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும் *தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணுதீநம்* என்கிறபடியே இம்மந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமா யிருப்பதொன்ருகையாலே இத்தை [8]யதா ப்ரதிபத்தியுக்தனுய்க் கொண்டு, தனக்கு உபகரித்த ஆசார்ய விஷயத்திலும் தத்தத் வைலக்ஷண்யாநுரூபமாக ப்ரேமம் அதிசயேந உண்டானுல், இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாவதென்கை. *மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதா கார்யா ஸா ஹி ப்ரதம ஸாதநம்.* என்னக் கடவதிறே.

(அவ) இனி, இம்மந்த்ரத்தினுடைய அவதரணப்ரகார[9]கதந முகத்தாலே இதினுடைய [10]அப்ரதிம வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறுர் 'ஸம்ஸாரிகள்' என்று தொடங்கி.

5) ஸம்ஸாரிகள் தங்களேயும் ஈச்வரனேயும் மறந்து, ஈச்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து, இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னேயறிந்து கரை மரஞ் சேரும்படி, தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளி யிட்டருளினுன்.

(வ்யா) ஸம்ஸாரிகளாகிறுர் அநாத்யசித்ஸம்பந்தத்தாலே ப்ரவாஹரூபேண வருகிற [11]அவித்யாகர்மவாஸநாருசிவிவசராய் ஜந்மமரணுதிக்லேசபாகிகளாய்த் திரிகிற பத்த சேதனர். 'தங்களேயும் ஈச்வரனேயும் மறந்து' என்றது, *தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந பரமாத்மந நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச.* என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பகவத் சேஷத்வத்தை லக்ஷணமாக வுடையரா யிருக்கிற தங்களேயும் *பதிம்விச்வஸ்ய *ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்த்திதம்* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு நிருபாதிக சேஷியாயிருக்கிற ஈச்வரனேயும் அறியாதேயென்கை. ஆனுல், 'அறியாமலென்னுதே மறந்தென்பான் என்? முன் ஒருகால் நினேத்துப் பின்பு அந்நினேவுக்கு [12]ப்ரச்யுதி வந்தவிடத்திலிறே மறந்து என்னுலாவது' என்னில்: "[13]மறந்தேனுன்னே முன்னம்"என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பந்தத்தை யுணர்ந்தால் முன்பு நினேத்திருந்த அர்த்தைத்தை மறந்தாற்போலே இருக்கும் ஸம்பந்தத்தில் உறைப்பை நினேத்து அருளிச்செய்தாரா மித்தனே. 'ஈச்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து' என்றது கீழ்ச் சொன்ன அஜ்ஞாநத்தாலே வகுத்த சேஷியான ஈச்வர விஷயத்தில் கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தையும் ப்ராபிக்கப் பெருதேயென்கை. புருஷார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும், அதுக்கிட்டுப் பிறந்து வைத்துக் கிட்டப்பெருமல் கிடந்த படியையும் நினேத்து, 'இழந்து' என்கிறுர். 'இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே' என்றது ஸ்வஸ்வரூபபரஸ்வரூப ஜ்ஞானமும் புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமும்

---

[5] ஶுஷ்கஹ்ருதயனுய் – உலர்ந்த மனமுடையவனுய், ப்ரேமஶூந்யனுய்.

[6] வைலக்ஷண்யம் – அஸாதாரணத்தன்மை.

[7] வாச்ய வஸ்து - சொல்லப்படும்பொருள்

[8] யதா ப்ரதிபத்தியுக்தன் - ஶாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரதிபத்தியுடையவன்.

[9] கதநம் – சொல்லுதல்.

[10] அப்ரதிம – அளவு கடந்த

[11] அவித்யா – அஜ்ஞாநம்; இங்கே, தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வதந்த்ரனென்கிற அபிமாநமும்; கர்மம் – அவ்வபிமாநத்தினுல் விளேயும் புண்யபாபம்; வாஸநை – விஷம் முதலியன் காணும்போது அஞ்சுதல் முதலியவற்றிற்குக் காரணமான அவித்யாவாஸநையும், த்ருணச்சேதாதிகளில் ப்ரவர்த்திக்கக் காரணமான கர்மவாஸநையும், விவஶர் – பரவஶர்.

[12] **प्रच्युतिः -** Loss, deprivation, நழுவுதல்; நாசமென்றபடி.

[13] பெரிய திருமொழி 6-2-2

இல்லாமையாலே ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான சேஷிவிஷய கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தத்தை இழந்தோ மென்கிற அலாப க்லேசந்தானுமின்றிக்கே என்கை. (ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் கடலிலே விழுந்து நோவுபட) என்றது *ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரம் அநந்தக்லேச பாஜனம்* என்கிறபடியே அநந்தக்லேசபாஜநமாய், ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தால் கரை காண அரிதாம்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற மஹா ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே விழுந்து தாபத்ரயாபிபூதராய்க் கொண்டு க்லேசப்படவென்கை. இத்தால், தங்களையும் ஈச்வரனையும் அறியாமையாலும், புருஷார்த்தத்தை அறியாமையாலும், ஸம்ஸார ஸாகரத்துக்குள்ளே கிடந்து நோவுபடாநிற்க விரோதியான ஸம்ஸாரந்தன்னையும் தந்நிஸ்தரணோபாயத்தையும் அறியாமையாலும், ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்த பஞ்சகத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற் கிடந்தார்களென்கை. *ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்* இத்யாதிப்படியே ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது அர்த்த பஞ்சகத்தையு மிறே. இவ்வர்த்தங்களை இவர்களுக்கு ஸுக்ரஹமாக அறிவிக்கைக்காக ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேச்வரன் வெளியிட்ட ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது மேல். ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே என்றது *ஈசேசி தவ்யஸம்பந்தாத் அநிதம்ப்ரதமாதபி* என்கிறபடியே அநாதியாக ஸர்வரோடு முண்டான ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந்தத்தையுடையனான எம்பெருமான் *ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி, ஜீவே து:க்காகுலே விஷ்ணோ க்ருபா காப்யுப ஜாயதே* என்கிறபடியே இவர்கள் படுகிற து:க்கதர்சநமாத்ரத்தாலுண்டான தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே யென்கை. 'இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரம் சேரும்படி' என்றது இப்படி ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே கிடந்து நோவுபடுகிற இவர்கள் *த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண* என்றும் *ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம், விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயபூதனான தன்னை யறிந்து ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்படும்படி யென்கை. 'தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று' என்றது "[14]நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்" என்கிறபடியே நரநாராயணரூபேண அவதரித்து நரனான தான் சிஷ்யனுமாய், நாராயணனான தான் ஆசார்யனுமாய் நின்று என்கை. 'திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான்' என்றது ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாய் அந்த சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதியா நிற்கும் திருமந்த்ரத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினானென்கை. அருளிச் செய்தானென்னாதே வெளியிட்டருளினானென்றது – இப்போது தான் ஒன்றை நிர்மித்துச் சொன்னானல்லன், அநாதியானத்தை ப்ரகாசிப்பித்தானித்தனை என்னுமிடமும், அதிகுஹ்யமாயுள்ளத்தை இவர்கள் துர்க்கதி கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமையாலே ப்ரகாசிப்பித்தானென்னுமிடமும் தோற்றுகைக்காக.

(அவ) ஆனால் ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்டருளிவிட அமையாதோ? சிஷ்யனாய் நின்றது ஏதுக்காக? என்ன அருளிச் செய்கிறார், 'சிஷ்யனாய்' என்று தொடங்கி.

6) சிஷ்யனாய் நின்றது சிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அத்தை அறிவிக்கைக்காக.

(வ்யா) அதாவது ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்டருளின அளவன்றிக்கே, தானே சிஷ்யனுமாய்க்கொண்டு நின்றது, *ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச் சுசி, கம்பீரச் சதுரோதீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே *சரீரம் வஸுவிஞ்ஞானம் வாஸ கர்ம குணநஸூந் குர்வர்த்தம் தாரேயேத் யஸ்து ஸ சிஷ்யோ நேத்ர ஸ்ம்ருத *ஸத்புத்திஸ் ஸாதுஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸ் தத்வபோதாபிலாஷீ சுச்ருஷுஸ்த்யக்தமாந ப்ரணிபதந பர ப்ரச்நகால ப்ரதீக்ஷ, சாந்தோ தாந்தோநஸூயுச் சரணமுபகதச் சாஸ்த்ரவிச்வாஸ சாலி சிஷ்ய ப்ராப்த பரீக்ஷாம் க்ருதவிதபிமதமதத்வதச் சிக்ஷணீய* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற[15]படிகளும் ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும் பலஸாதந சுச்ருஷையும், ஆர்த்தியும், ஆதரமும், அநஸூயையும் உடையனாயிருக்கையுமாகிற சிஷ்யலக்ஷணம் லோகத்திலுள்ளார் அறியாமையாலே அத்தை ஸ்வாநுஷ்டாநத்தாலே அறிவிக்கைக் காகவென்கை. உபதேசத்தாலே அறிவிக்குமளவில் ஸ்வோத்கர்ஷம் தேடிக்கொள்ள வந்தானித்தனை யென்று நினைக்கவுங் கூடும். அநுஷ்டானத்தாலே அறிவிக்குமளவில் நமக்கும் இது வேணுமென்று விச்வஸித்துப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

[14] பெரிய திருமொழி – 10-9-1

[15] படிகளும் – சிஷ்யலக்ஷணங்களும்.

(அவ) “இப்படி சிஷ்யனாய் நின்று இம்மந்த்ர சிக்ஷைபண்ணி இவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறக்க வேணுமோ? “[16]ஞானக்கலைகள்” என்கிறபடியே ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் ஜ்ஞாந ஸாதநமாயன்றோ இருப்பது. அவற்றை அப்யஸித்து அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தாலோ? என்ன, சாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்துக்கும் இம் மந்த்ர ஜந்யஜ்ஞாநத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும்’ என்று தொடங்கி.

7) ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமார்ஜிதம்போலே; திருமந்த்ரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் பைத்ருகதநம்போலே.

(வ்யா) அதாவது – தத்வஜ்ஞாந ஜநகங்களான ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் சேதநருக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம்ஆர்ஜிததநம்போலே அத்யாயாஸ லப்யமா யிருக்குமென்கை. *சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேசம் புத்தேச் சலந காரணம், உபதேசாத் ஹரிம் புத்வா விரமேத் ஸர்வ கர்மஸு* என்னக்கடவதிறே. இத்தால், சாஸ்த்ரங்களிற்காட்டில் தத்ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்துக்கு உண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

(அவ) ஆனால், [17]ஶாஸ்த்ரங்களொழிந்ததாகிறது, பகவந் மந்த்ரந்தான் இதொன்றுமன்றே; பின்னையும் பலவில்லையோ? என்கிற சங்கையிலே, மந்த்ராந்தரங்களிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைபவத்தை அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ‘பகவந் மந்த்ரங்கள்தான் அநேகங்கள்’ என்கிறார்.

8) பகவந் மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்.

(வ்யா) *ஆஸ்தாநே குணராசிவதம் குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா* (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்த்வம் 2-74.) *பஹவோ ந்ருண கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்திதே* - (அயோத்யா காண்டம் 2-26. தசரதனே உனது புத்ரனுக்கு கல்யாண குணங்கள் பல.) *த்வாநந்த குணஸ்யாபி ஷடேவ ப்ரதமே குணா* *பஹூநி மே வ்யதீதாநி தவ சார்ஜுந* என்றும் “[18]எண்ணில் தொல்புகழ்” என்றும், “[19]எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே பகவத் குணங்களும் குணபரீவாஹ ரூபங்களான அவதாரங்களும் அஸங்யாதமா யிருக்குமாபோலே அவற்றை அநுபந்தித்திருக்கும் மந்த்ர விசேஷங்களும் “அநந்தா வை பகவந்மந்த்ரா:” என்கிறபடியே அநேகங்களா யிருக்குமென்கை.

(அவ) அவையெல்லாந்தான் ஏகவர்க்கமோ? என்ன, ‘அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கம்’ என்கிறார்.

9) அவைதான், வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கம்.

(வ்யா) அதாவது – ஸர்வ வ்யாபகமான பகவத்ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகங்களென்றும், பகவதவதாரகுண சேஷ்டிதங்களில் ஓரொன்றை ப்ரதிபாதிக்கை யாலே அவ்யாபகங்களென்றும் உபயவர்க்கமாயிருக்கு மென்கை.

(அவ) ‘வர்க்கத்வயமும் தன்னிலொக்குமோ?’ என்ன, ‘அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்கள்’ என்கிறார்.

10) அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்கள்.

(வ்யா) அதாவது - அவ்யாபகங்களாய் இருந்துள்ள ஸகல மந்த்ரங்களிலும் *நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி, தந்நோ விஷ்ணு ப்ரசோதயாத்* என்று விஷ்ணு காயத்ரியில் ஓதப்படுகிற வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்க ளாயிருக்கு மென்கை.

இந்த விஷ்ணுகாயத்ரியிலே நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணுசப்தங்கள் அந்த மந்த்ரத்ரயத்துக்கும் ப்ரதாநபூதநாமத்ரயங்க ளாகையாலே ஸாதாரண ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடேகூடின மந்த்ரத்ரயத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகக் கடவது.

(அவ) ‘இந்த வ்யாபக மந்த்ரத்ரயமும் தன்னிலொக்குமோ’ என்ன, ‘இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநம்’ என்கிறார்.

---

[16] திருவாய்மொழி – 1-9-8

[17] ஶாஸ்த்ரங்களொழிந்ததாகிறது - ஶாஸ்த்ரங்கள் ஞானத்தை யுண்டாக்கும்போது பஹுக்லேஶ ஜநகங்களாகையால் விடப்படட்டும் என்றபடி.

[18] திருவாய்மொழி 3-3-3

[19] திருவிருத்தம்-1

11) இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநம்.

(வ்யா) அதாவது - அவ்யாபகங்களில் காட்டில் ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு *நாராயணய வித்மஹே* என்று ப்ரதமோபாத்தமாகையாலும், அர்த்த பூர்த்யாதிகளாலும், *நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத் பர* *ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர* என்னும்படியான பெருமையையுடைய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநமாயிருக்குமென்கை.

(அவ) 'மற்றை வ்யாபகத்வயத்துக்கும் தாழ்வு ஏது?' என்ன 'மற்றவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு' என்கிறுர்.

12) மற்றயவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.

(வ்யா) அதாவது – வாஸுதேவ விஷ்ணு சப்தங்களான மற்றை வ்யாபக மந்த்ரங்களிரண்டுக்கும், நாராயண சப்தம்போலே ஸ்வரூபரூபகுணுதிகளேயெல்லாம் ப்ரதிபாதியாதே ஸ்வரூபமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, நிர்விசேஷசிந்மாத்ர வஸ்துவாதிகளான குத்ருஷ்டிகள் மிகவும் ஆதரித்துப்போருகையாகிற அசிஷ்ட பரிக்ரஹமும், வ்யாப்யாத்யாஹாராதி ஸாபேக்ஷதையாகிற அபூர்த்தியும் உண்டென்கை. "ஷடக்ஷரி – வ்யாப்ய பதார்த்தங்களேயும், வ்யாபந ப்ரகாரத்தையும் வ்யாப்தி பலத்தையும் வ்யாபகனுடைய குணங்களேயும் சொல்லாதே வ்யாப்திமாத்ர ப்ரகாசகமாகையாலே அபூர்ணம். வ்யாபநப்ரகாரத்தைச் சொல்லா நிற்கச் செய்தேயும், வ்யாப்ய பதார்த்தங்களுக்கு வாசகசப்தம் இல்லாமையாலும் *ஸர்வம் வஸதி* என்று அர்த்தபலத்தாலே ஸர்வசப்தம் புகுந்தாலும் அதில் குணம் அந்வயியாமையாலும், இனி, குண ஸித்திக்காக பகவச்சப்தத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுகையாலும், வ்யாப்தி பலத்தைச் சொல்லாமையாலும், திருத்வாதசாக்ஷரியும் அபூர்ணம். இம்மந்த்ரம் அவை போலன்றியிலே, வ்யாப்ய பதார்த்தங்களோடு வ்யாபந ப்ரகாரத்தோடு வ்யாப்திபலத்தோடு வ்யாபனுடைய குணங்களோடு வாசியற சாப்தமாகக் காட்டுகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு [20]அர்த்தபௌஷ்கல்ய நிபந்தநமான ஆதிக்யம் உண்டு" (பரந்தரகஸ்யம்) என்று, மற்றை வ்யாபக மந்த்ரங்களிரண்டினுடைய அபூர்த்தியையும், திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தபூர்த்தியையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான்பிள்ளே அருளிச்செய்தாரிறே.

(அவ) இது தனக்கு சிஷ்டபரிக்ரஹ முண்டோவென்னவருளிச் செய்கிறுர் 'இத்தை' என்று தொடங்கி.

13) இத்தை வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பிஞர்கள்.

(வ்யா) அதாவது - விஷ்ணு காயத்ரியிலே வ்யாபகமந்த்ரத்ரயத்தையுஞ் சொல்லுகிற வளவில் ப்ரதமத்திலே நாராயண சப்தத்தை ப்ராதாந்யேந ப்ரதிபாதிக்கையாலும் *விச்வம் நாராயணம்* என்று தொடங்கி, *நாராயண பரம்ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண பர, நாராயணபரோஜ்யோதிராத்மா நாராயண பர, யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத் யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ரூயதேபி வா, அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித* என்று ஸகல வேதாந்த ஸாரபூதமான நாராயணுநுவாகத்திலும், *ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீந்ந ப்ரஹ்மா நேசாநோ நேம த்யாவாப்ருதிவீ* என்று மஹோபநிஷத்திலும் *சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண ச்ரோத்ரஞ்ச ச்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண* என்று தொடங்கி, *திசச்ச ப்ரதிசச்ச நாராயண* என்று முடிவாக நடுவு அடைய ஸுபாலோபநிஷத்திலும், *யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்* என்று தொடங்கி *யஸ்ய ம்ருத்யு சரீரம்* என்கிறது ஈறுக நடுவுள்ள பர்யாயங்கள் தோறும் *ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:* என்று அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்திலும் வாஸுதேவ விஷ்ணு சப்தங்களே அநாதரித்து நாராயண சப்தத்தையிட்டு பகவத்ஸ்வரூபாதிகளே நிர்த்தேசிக்கையாலும் அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்த்தோஷமாய் ஸ்வத:ப்ரமாணங்களான வேதங்களும் விரும்பிற்றின. *யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணுத்பர, ததா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர* *பூத்வோர்த்வபாஹுரத்யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ; ஹே புத்ர சிஷ்யாச்ச்ருணுத ந மந்த்ராஷ்டாக்ஷராத் பர* *ஸர்வவேதாந்த ஸாரார்த்தஸ்ஸம்ஸாரார்ணவதாரக:। கதிரஷ்டாக்ஷரோ நருணும் அபுநர்ப்பவ காங்க்ஷிணும்॥ *ஆர்த்தா விஷண்ணு: சிதிலாச்ச பீதா: கோரேஷு ச வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா:। ஸங்கீர்த்ய நாராயணசப்தமாத்ரம் விமுக்த து:க்காஸ் ஸுகிநோ

[20] அர்த்தபௌஷ்கல்யம் – பொருள் நிரம்பியிருத்தல்.

பவந்தி॥* நாரயணேதி சப்தோஸ்தி வாகஸ்தி வசவர்த்திநீ। ததாபி நரகே கோரே பதந்தீதி கிமத்புதம்॥* கிம் தத்ர பஹுபிர் மந்தரை:கிம் தத்ர பஹுபிர்வ்ரதை:। நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக:॥* இத்யாதிகளாலே வேதார்த்தோப ப்ரும்ஹணங்களாயிருக்கிற ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே பல விடங்களிலும் இத்தை ச்லாகித்துக்கொண்டு சொல்லுகையாலே, வேதார்த்த விசதீகரண ப்ரவ்ருத்தரான வ்யாஸாதி பரமருஷிகளும் விரும்பினார்கள்; [21]"வண்புகழ்நாரணன்" [22]"செல்வநாரணன்" என்று தொடங்கி [23]"வாழ்புகழ் நாரணன்" என்று முடிவாக, ஆதிமத்யாவஸாநமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்கை யாலும், [24]"நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய" என்று தொடங்கி [25]"ஓவாதே நமோ நாரணாவென்பன்" என்று பெரியாழ்வாரும், [26]"நாத்தழும்பெழ நாரணா" என்று தொடங்கி [27]"நலந்திகழ் நாரணன்" என்று பெருமாளும், [28]"நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்" என்று தொடங்கி [29]"எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே" என்று திருமழிசைப்பிரானும், [30]"நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்று உபக்ரமதசையிலே ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லி [31]"நாரயணாவோ! மணிவண்ணா! நாகணையாய்! வாராய்" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் உபக்ரமத்தோடு உபஸம்ஹாரத்தோடு வாசியற அருளிச்செய்கையாலும், [32]"நன்மாலை கொண்டு நமோ நாரணா வென்னும் சொன்மாலை கற்றேன்" என்றும், [33]"நாரணாவென்றே வாதுரைக்கு முரையுண்டே" என்றும், [34]"ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு" [35]"நாரணன் தன்நாமங்கள்" [36]"பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்" என்றும், [37]"நாமம் பல சொல்லி நாராயணா" என்றும் முதலாழ்வார்களும் அருளிச் செய்கையாலும், [38]"மயர்வற மதி நலமருளினன்" என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத் கடாக்ஷத்தாலே [39]ஸமதிகத ஸமஸ்த வஸ்து வாஸ்தவரான ஆழ்வார்களெல்லாரும் விரும்பினார்கள். இதர மந்த்ரங்களை அநாதரித்து இத்தையே தம்தாமுக்குத் தஞ்சமாக அநுஸந்தித்து, உபதேச வேளையிலும் தந்தாமைப் பற்றினவர்களுக்கும் இத்தையே உஜ்ஜீவநஹேதுவாக உபதேசித்துப் போருகையாலே அவ்வாழ்வார்களை பின்சென்ற ஆசார்யர்களெல்லாரும் விரும்பினார்களென்கை.

இத்தால் மந்த்ராந்தரங்களிற் காட்டில் இம்மந்த்ரத்துக்குண்டான வைபவஞ் சொல்லிற்றுய்த்து.

---

[21] திருவா. 1-2-10
[22] திருவா. 1-10-8
[23] திருவா. 10-9-1
[24] திருப்பல்லாண்டு-4
[25] பெரியா. திரு 5-1-3
[26] பெருமாள் திரு 2-4
[27] பெருமாள் திரு 10-1
[28] நான்முகன் திருவ. 1
[29] திருச்சந்த விரு. 77
[30] பெரிய திரு. 1-1-1
[31] சிறிய திரு. 50
[32] முதல் திருவ. 57
[33] முதல் திருவ. 95
[34] இரண். திருவ. 1
[35] இரண். திருவ. 2
[36] இரண். திருவ. 81
[37] மூன். திருவ. 8
[38] திருவாய். 1-1-1
[39] ஸமதிகத - செவ்வையாக அடைந்த; ஸமஸ்த வஸ்து வாஸ்தவர் - எல்லாப் பொருள்களையும் பற்றிய யதார்த்த ஜ்ஞாநமுள்ளவர்.

(அவ) இனி, வாச்யந்தன்னிலும் இதுக்குண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறுர் "வாச்ய ப்ரபாவம் போலன்று வாசக ப்ரபாவம்" என்று.

14) வாச்ய ப்ரபாவம் போலன்று வாசக ப்ரபாவம்.

(வ்யா) அதாவது – இதுக்கு வாச்யனுயிருந்துள்ள ஈச்வரனுடைய பெருமை போலன்று தத்வாசகமான இதின் பெருமையென்றபடி.

(அவ) அதுதான் ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறுர் 'அவன் தூரஸ்தனுனுலும் இது கிட்டி நின்றுதவும்' என்று.

15) அவன் தூரஸ்தனுனுலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்.

(வ்யா) அதாவது – இதுக்கு வாச்யனுனவன் ஸந்நிஹிதனன்றிக்கே தூரஸ்தனுயிருந்த காலத்திலும் வாசகமான இது ஆஸந்நமாய்நின்று தன்னை வசித்தவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை ஸாதித்துக்கொடுக்குமென்கை.

(அவ) 'இப்படி வாச்யன் தூரஸ்தனுயிருக்க வாசகம் உதவின இடம் உண்டோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறுர் 'த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே' என்று.

16) த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே.

(வ்யா) அதாவது – மஹாஸதஸ்ஸிலே துச்சாஸனன் வஸ்த்ராபஹாரம் பண்ணுகிற போது, *மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந் ஹரி:* என்று முன்பே ஸ்ரீவஸிஷ்டமஹர்ஷி சொல்லி வைத்ததை நினைத்து, *சங்கசக்ரகதாபாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத। கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷமாம் சரணுகதாம்॥* என்று சரணம் புகுந்த த்ரௌபதிக்கு அவ்வாபத்திலே *கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணுமாம் தூரவாஸிநம்* என்கிறபடியே வாச்யனுன க்ருஷ்ணன் தூரஸ்தனுயிருக்கச் செய்தேயும், வஸ்த்ரத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொடுத்தது அவ்வவதாரத்துக்கு வாசகமான கோவிந்தனென்கிற திருநாமமிறேயென்கை. நாராயண சப்தார்த்தத்தில் ஏகதேசத்துக்கு[40] வாசகமான ஒருதிருநாமம் செய்தபடி கண்டால் இதின் ப்ரபாவம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமிறே யென்று கருத்து.

(அவ) இன்னம் ஒருப்ரகாரத்தாலே இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறுர், 'சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச்சொன்னுலும்' என்று தொடங்கி.

17) சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச்சொன்னுலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது.

(வ்யா) அதாவது – ஏதேனும் ஒருமந்த்ரமும் தன்னைத் தஞ்சமாக விச்வஸித்துச் சொன்னவர்களுக்கொழியத் [41]தன்கார்யம் செய்யாதேயாகிலும், இது அங்ஙனன்றிக்கே தன்னைத் தஞ்சமாக விச்வஸித்துச் சொல்லுகையாகிற க்ரமம் ஒழிய, *ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யஞ்ச ஸ்தோபம் ஹேளநமேவ வா* என்கிறபடியே சொல்லிலும், சொன்னவர்களுக்கு ரக்ஷகமாகையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் நழுவநில்லாதென்கை.

(அவ) இனி, இதன் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதத்வமாகிற வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறுர் 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

18) இதுதான் "குலந்தரும்" என்கிறபடியே எல்லா அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.

(வ்யா) அதாவது - இம்மந்த்ரந்தான் [42]"குலந்தரும்" என்று தொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே, அதிகாராநுகுணமான அபேக்ஷிதங்களையெல்லாம் கொடுக்குமென்கை.

(அவ) அத்தை விசதீகரிக்கிறுர் 'ஐச்வர்ய' இத்யாதியாலே.

19) ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – *ஐஹலௌகிகமைச்வர்யம் ஸ்வர்க்காத்யம் பாரலௌகிகம்। கைவல்யம் பகவதஞ்ச மந்த்ரோயம் ஸாதயிஷ்யதி॥* என்கிறபடியே ஐஹிகமாயும் பார

---

[40] ஸௌலப்ய, ஸௌசீல்ய குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான

[41] தன்கார்யம் - ரக்ஷணம்

[42] பெரிய திருமொழி 1-1-9.

லௌகிகமாயுமிருக்கும் ஐச்வர்யத்தையும், ஆத்மப்ராப்தி ரூபமான கைவல்யத்தை யும், பரமபுருஷார்த்த பகவல்லாபத்தையும் ஆசைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஜப ஹோமாதிகளாலே ஸ்வயம் ஸாதநமாய் நின்று, அவ்வோ புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கு மென்கை.

(அவ) இனி கர்மாத்யுபாய ஸஹகாரித்வரூபமான இதன் வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறுர் 'கர்மஜ்ஞாந' இத்யாதியாலே.

20) கர்மஜ்ஞாநபக்திகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – கர்மயோகத்தில் இழிந்தவர்களுக்கு ஜபஹோமாதிகளாலே தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், கர்மயோகாரம்ப விரோதியான பாபத்தைப்போக்கி, அந்த கர்மத்தினுடைய [43]அவிச்சேதாபாதகமாய்க்கொண்டு அத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். ப்ரதமத்திலே, ஜ்ஞாந யோகத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநாரம்பவிரோதி பாப நிவ்ருத்தியைப்பண்ணி அந்தஜ்ஞாநத்துக்கு நாடோறும் அதிசயத்தைப் பண்ணுநின்று கொண்டு, அத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். பக்தியோகத்திலே இழிந்தவர்களுக் குத் தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், பக்தியோகாரம்ப விரோதியான பாபத்தைப்போக்கி பக்திவிவ்ருத்தி ஹேதுவாய்க்கொண்டு அத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமென்கை.

(அவ) [44]இங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரபந்நர்க்கு இது செய்யும் உபகார வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறுர் 'ப்ரபத்தியிலே' என்று தொடங்கி.

21) ப்ரபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்துக் காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ச்சொன்னவைபோலே துஶ்ஶகமுமாய், ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய் இருக்கையன்றிக்கே, [45]ஸுஶகமுமாய், [46]ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்யுபாயத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு, ததநுரூபமான பகவத்பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை விசதமாகப் பிறப்பித்து அர்த்தாநுஸந்தாநாதிகளாலே போதுபோக்குக்கைக்கும் ஹேதுவாய், [47]"எனக்கென்றும் தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்" என்கிறபடியே ப்ரதிபாத்யவஸ்துவைப்போலே ஸ்வயம் போக்யமாயி ருக்கையாலே, போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்குமென்கை.

(அவ) இனி ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமாகிற இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறுர் 'மற்றெல்லாம் பேசிலும்' என்று தொடங்கி.

22) "மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிறபடியே அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

(வ்யா) அதாவது – [48]"நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிறபடியே, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு உடலாக அறியவேண்டும் அர்த்த விசேஷங்களெல்லாம் இம்மந்த்ரத்துக்குள்ளே உண்டென்கை.

(அவ) 'அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் ஆகிறது எது?' என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறுர் 'அதாவது அஞ்சர்த்தம்' என்று.

23) அதாவது – அஞ்சர்த்தம்.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்தஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விரோதிஸ்வரூபங்களாகிற அர்த்தபஞ்சகமும் என்றபடி. *ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந:। ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்தி விரோதி ச।। வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா:। முநயச்ச மஹாத் மாநோ வேதவேதார்த்தவேதிந॥* என்கிறபடியே, ஸகல வேதசாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது இவ்வர்த்த பஞ்சகத்தையுமாகையாலே, தத்ஸங்க்ரஹமான இம்

---

[43] நடுவில் விச்சித்தி (தடை) வராமையைச் செய்வதாய்

[44] இங்ஙனன்றிக்கே – ஸ்வயத்நஸாத்யங்களான கர்மாத்யுபாயங்களிலே இழிகையன்றிக்கே;

[45] ஸுஶகம் – ஸுலபமாகச் செய்யக்கூடியது.

[46] ஸ்வரூபாநுரூபமான - பாரதந்த்ர்யத்தையுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றது.

[47] பெரிய திருமொழி 6-10-6

[48] பெரிய திருமொழி 8-10-3

மந்த்ரத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் இதுவேயிறே. இம்மந்த்ரந்தான் ப்ரணவத்தாலே ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோத்யுபாய ஸ்வரூபங்களையும், நாராயண பதத்தாலே பரஸ்வரூபத்தையும், அதில் சதுர்த்தியாலே பலஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது.

(அவ) இம்மந்த்ரார்த்த வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (பூர்வாசார்யர்கள்) என்று தொடங்கி.

24) பூர்வாசார்யர்கள், இதில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு, “பிறந்த பின் மறந்திலேன்” என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்.

(வ்யா) அதாவது - நாதயாமுந யதிவராதிகளான நம் பூர்வாசார்யர்கள், [49]“அன்று நான் பிறந்திலேன்” என்கிறபடியே இம்மந்த்ரத்தில் அர்த்தமறிவ தற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் தங்களுக்குண்டான பின்பு, ‘பிறந்தபின் மறந்திலேன்’ என்று ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தி யில் சொல்லுகிறபடியே இம்மந்த்ரார்த்தத்தையொழிய மற்றொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்களென்கை. வேதசாஸ்த்ரங்கள் ஆழ்வார் அருளிச்செயல்கள் இவற்றால் போதுபோக்கும்போதும் இம்மந்த்ரார்த்தத்தை உட்கொண்டே அநுஸந்திக்கை யாலே (இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்) என்னத் தட்டில்லை.

(அவ) வாசகசக்தி ஸர்வத்தையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கவற்றா யிருக்க, இதினுடைய வாச்யத்திலே இவர்களூன்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார், ‘வாசகத் திற்காட்டில்’ என்று தொடங்கி.

25) வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுக்கைக்கடி, ஈச்வரனே உபாயோபேய மென்று நினைத்திருக்கை.

(வ்யா) அதாவது:- ஸர்வபலத்துக்கும் ஸ்வயம் ஸாதநமாயும் ஸாதநாந்தரங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய் நின்று தலைக்கட்டிக்கொடுத்தும் போருகிற இதினுடைய வாசகசக்தி தானே அமைந்திருக்கச்செய்தே, அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச் சொன்னபடியே, இம்மந்த்ரத் தினுடைய வாச்யத்திலே பூர்வாசார்யர்கள் ஊன்றுகைக்கடி, உபேயாந்தரபரராய், இத்தை ஸாதநமாகக் கொண்டு ஸாதித்தல், உபாயாந்தரபரராய் இத்தை ஸஹகாரியாய்க்கொள்ளுதல் செய்யுமவர்களைப் போலன்றிக்கே, உபாயோபேயங்க ளிரண்டும் ஈச்வரனேயென்று [50]ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கை யென்றபடி.

ஆக, “திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்கு போரும்படி” (சூர்ணை-3) என்று தொடங்கி, இவ்வளவும் – [51]வாய்வந்தபடி அநுஸந்திக்க வொண்ணாதபடியான இதனுடைய கௌரவத்தையும், ஈச்வரன் தானே சிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று வெளியிட்டருளுகையால் வந்த ஏற்றத்தையும், ஸகலசாஸ்த்ரங்களிலும், ஸகல மந்த்ரங்களிலும், வாச்யந்தன்னிலுங் காட்டில் இதுக்கு உண்டான பெருமையையும், [52]அக்ரமமாகச் சொல்லிலும் தன்கார்யம் செய்யும் ஆதிக்யத்தையும், அபேக்ஷித ஸகல பலப்ரதத்வரூப மஹாத்யத்தையும், கர்மாத்யுபாயஸஹகாரித்வரூபமான உத்கர்ஷத் தையும், ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகதயா வந்த மஹாத்ம்யத்தையும், ஏதத் ப்ரதிபாதித்ய அர்த்தகௌரவ விசேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே இம்மந்த்ரத்தி னுடைய வைபவத்தை எல்லாரும் அறியும்படி தர்சிப்பித்தருளினாராயிற்று.

வாக்யார்த்தாக்ஷரவிஷயாதிகள்

(அவ) இனிமேல் இம்மந்த்ரத்துக்கு வாக்யார்த்தம் இரண்டுபடியாக அருளிச்செய்கிறார் ‘இது தன்னில்’ என்று தொடங்கி.

26) இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம் – ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமுமென்னவுமாம்.

---

[49] திருச்சந்த விருத்தம்-64

[50] **प्रतिपत्तिः** - Resolution, determination; **व्यवसायः प्रतिपत्तिनिष्ठुरः**

[51] வாய்வந்தபடி - ப்ரீதியில்லாமல்

[52] அக்ரமமாகச் சொல்லிலும் – ப்ரீதியில்லாமலும், அநதிகாரிகள் செவிப்படும்படியும்

(வ்யா) அதாவது – இம்மந்த்ரந்தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம் – இவ்வாத்மாவினுடைய சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த [53]ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமா யிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமும்; அன்றிக்கே, சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும் அந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமும், உபாயலப்யமான பலமும் என்று சொல்லவுமா மென்கை. இதில் ப்ரதமயோஜநையில் [54]ப்ரணவ நமஸ்ஸுகளாலே ஸ்வரூபமும், நாராயணபதத்தாலே ப்ராப்யமும் சொல்லுகிறது. அநந்தர யோஜநையில், ப்ரணவத்தாலே சேஷத்வமும், நமஸ்ஸாலே [55]உபாயமும், நாராயணபதத்தாலே பலமும் சொல்லுகிறது.

(அவ) 'பலவேஷந்தானிருக்கும்படி எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் 'பலமிருக் கும்படி' என்று தொடங்கி.

27) பலமிருக்கும்படி ப்ரமேயசேகரத்திலும் அர்ச்சிராதிகதியிலும் சொன்னேம்.

(வ்யா) அதாவது - இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமான பலந்தான், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே பரமபதத்திலே போய் பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பண்ணி அவ் வநுபவஜநித ப்ரீதிப்ரேரிதனுய்க்கொண்டு பண்ணும் [56]அசேஷசேஷவ்ருத்தியாகை யாலே, அதிருக்கும்படியை ஸங்க்ரஹேண ப்ரமேயசேகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலும் விஸ்தரேண அர்ச்சிராதிகதியாகிற ப்ரபந்தத்திலும் விசதமாகச் சொன்னேம்; அவற்றிலே கண்டு கொள்வதென்கை.

(அவ) இனி, இம்மந்த்ரத்துக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் இதினுடைய அக்ஷரஸங்க்யையையும், பதஸங்க்யையையும் அருளிச் செய்கிறுர், 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

28) இதுதான் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – இம்மந்த்ரந்தான் *ஓமித்யேகாக்ஷரம், நம இதித்வே அக்ஷரே, நாராயணுயேதி பஞ்சாக்ஷராணி இத்யக்ஷ்டாக்ஷரம் சந்தஸா காயத்ரீசேதி*, *ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத், நமஇதி பச்சாத், நாராயணுயேத்யுபரிஷ்டாத்* என்கிறபடியே எட்டுத்திருவக்ஷரமாய், மூன்று பதமாயிருக்குமென்கை. இதனுடைய அஷ்டாக்ஷரத் வம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, *ஓமித்யேகாக்ஷரம்* என்று ப்ரணவத்தை ஓரக்ஷரமாக வும் *நம இதி த்வே அக்ஷரே* என்று நமஸ்ஸை இரண்டக்ஷரமாகவும் *நாராயணுயேதி பஞ்சாக்ஷராணி* என்று நாராயண பதத்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும் ச்ருதி சொல்லுகை யாலே, ஸமஸ்தபதமான நாராயண பதத்தில் நாரபதத்தைப் பிரித்து ஷடக்ஷரமாக்கி, ப்ரணவத்தையொழிய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைதிகமாகையாலே அநாதரணீயமாகக்கடவது.

(அவ) இதில் பதத்ரயமும் எவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது? என்னும் ஆகாங்க்ஷை யிலே, 'மூன்று பதமும் மூன்றர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது' என்கிறுர்.

29) மூன்று பதமும் மூன்று அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

(அவ) அவ்வர்த்தங்கள்தம்மை விசதமாக அருளிச்செய்கிறுர் 'அதாவது- சேஷத்வமும், பாரதந்த்ர்யமும், கைங்கர்யமும்' என்று.

30) அதாவது – சேஷத்வமும், பாரதந்த்ர்யமும், கைங்கர்யமும்.

(வ்யா) 'ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்' என்று முதற்சொன்ன வாக்யார்த்தம் இத்தை நினைத்திறே.

(அவ) இப்பதத்ரயத்திலும் ப்ரதமபதந்தான் எது? என்ன, 'இதில் முதல்பதம் ப்ரணவம்' என்கிறுர்.

31) இதில் முதற்பதம் ப்ரணவம்.

---

[53] ஸ்வப்ரயோஜநபுத்தியும், ஸ்வகர்த்ருத்வபுத்தியும் நீங்கிக் கேவல பகவந்முகோல்லாஸார்த் தமாகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம்.

[54] ப்ரணவத்தாலே சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், நமஸ்ஸாலே பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபமுமென்கை. ஸகண்டமான நமஸ்ஸு 'ம: ந' [எனக்குரியனன்று] என்று பிரிந்து, ஸ்வரக்ஷணத்தில் தான் அஶக்தனென்பதைத் தெரிவிப்பதன் மூலமாக, ஈஶ்வரனுக்குப் பரதந்த்ரனென்பதைத் தெரிவிக்கும்.

[55] நமஶ்ஶப்தம் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தியாகிற அர்த்தபலத்தாலே ஈஶ்வரனே யுபாயமென்று (அகாரத்திற் சொல்லப்பட்ட ரக்ஷணத்திற்கு ஈஶ்வரனே கடவனென்பதைக்) காட்டும்-என்றபடி.

[56] அசேஷசேஷவ்ருத்தி – ஸமஸ்தமான அடிமைத்தொழில்.

(வ்யா) *ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத்* என்றிறே ச்ருதி சொல்லிற்று. ஸ்ம்ருதியும் *ப்ரண வாத்யம் நமோமத்யம் நாராயணபதாந்திமம்। மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் வித்யாத் ஸர்வ ஸித்திகரம் ந்ருணாம்॥* என்றதிறே.

(அவ) இனி, ப்ரணவத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக இதனுடைய அக்ஷரத்ரயாத் மகதையை அருளிச்செய்கிறார்.

32) "இது 'அ' என்றும், 'உ' என்றும், 'ம' என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்.

(வ்யா) அதாவது – இப்ரணவந்தான், [57]அஸம்ஹிதாகாரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய், மூன்று பதமாய், மூன்றர்த்த ப்ரகாசகமாய், [58]ஸம்ஹிதாகாரத்தாலே ஏகாக்ஷரமாய், ஏக பதமாய், ஏகார்த்தப்ரகாசகமாயிறே இருப்பது.

(அவ) இந்த அக்ஷரத்ரயத்தினுடையவும் உத்பத்திக்ரமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'மூன்று தாழியிலே' என்று தொடங்கி.

33) மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினாற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அக்ஷரத்தையும் எடுத்தது.

(வ்யா) அதாவது *பூரிதி ருக்வேதாதஜாயத புவ இதி யஜுர்வேதாத் ஸுவரிதி ஸாமவேதாத் தாநி சுக்ராணயப்யதபத் தேப்யோபிதப்தேப்யஸ் த்ரயோ வர்ணா அஜாயந்த அகார உகார மகார இதி தாநேகதா ஸம்ப்ரதத்தேததோமிதி* என்றும், *அகாரஞ் சாப்யுகாரஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி:। வேத த்ரயாந் நிரப்ருஹத் பூர்புவஸ் ஸ்வரிதீதி ச॥* என்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ருக்யஜுஸ்ஸாம ரூபமான வேதத்ரயத்தில் நின்றும், *பூ: புவ: ஸுவ:* என்கிற வ்யாஹ்ருதி த்ரயத்தை யும் தோற்றுவித்து அந்த வ்யாஹ்ருதி த்ரயத்தையும் பொன்னோடே வைக்குமாபோலே தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஓட வைத்து, அவற்றில் நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரங்கள் மூன்றும், அடைவே தோன்றும்படிபண்ணி, இப்படி ஸர்வேச்வரன் ஸமுத்தரித்தபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி, பாத்ரத்ரயகதமான தயிரைத் தனித்தனியே கடைந்து, தத்ஸாரமான வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினாற்போலே, (மூன்று வேதத்திலும் மூன்றக்ஷரத்தையும் எடுத்தது) என்கிறார்.

(அவ) இத்தால் பலித்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகையால் இது ஸகலவாதஸாரம்' என்று.

34) ஆகையால், இது ஸகலவேதஸாரம்.

(வ்யா) அதாவது - அக்ஷரத்ரயமும் ஒரோ வேதத்தினுடைய ஸாரமாக [59]ஸமுத்த்ருத மாகையாலே இவ்வக்ஷர த்ரயாத்மகமான ப்ரணவம் ஸகலவேத ஸாரம் – என்றபடி.

ஆக, "இது தன்னிற்சொல்லுகிற அர்த்தம்" என்று தொடங்கி இவ்வளவும் – இம்மந்த்ரத்தினுடைய வாக்யார்த்தத்தையும், அக்ஷர ஸங்க்யையையும், பத ஸங்க்யையையும், பதத்ரயமும் அர்த்தத்ரய ப்ரதிபாதகமென்னுமத்தையும், அதில் ப்ரதமபதம் இன்னதென்னு மத்தையும், அதுதான் அக்ஷரத்ரயாத்மகமாய் இருக்கு மென்னுமத்தையும், அவ்வக்ஷர த்ரயமும் வேதத்ரயஸாரமாக உத்பந்நமாகையாலே தத் ஸமுதாயமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸாசார மென்னுமத்தையும் அருளிச் செய்தாராயிற்று.

அகாரார்த்தம்

(அவ) இனி, இவ்வக்ஷரத்ரயத்துக்கும் அடைவே அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'இதில் அகாரம்' என்று தொடங்கி.

35) இதில் அகாரம் – ஸகலசப்தத்துக்கும் காரணமாய் நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமா யிருக்கையாலே, ஸகலஜகத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – இவ்வக்ஷரத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரம், *நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம்। வேத சப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாஞ் சகார ஸ:॥* என்கிறபடியே லௌகிக ஸகலசப்தங்களுக்கும்

---

[57] அஸம்ஹிதாகாரம் – பிரிந்திருக்கும் நிலையிலுள்ள ரூபம்.

[58] ஸம்ஹிதாகாரம் – சேர்ந்திருக்கும் நிலையிலுள்ள ரூபம்.

[59] ஸமுத்த்ருதம் – எடுக்கப்பட்டது.

வேதம் காரணமாய், *ப்ரணவாத்யாஸ்ததா வேதா:* *ஓங்காரப்ரபவா வேதா* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அந்தவேதங்களுக்கும் ப்ரணவம் காரணமாய், *தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய* என்கிறபடியே அந்த ப்ரணவந்தனக்கும் தான் காரணமாயி ருக்கையாலே *அகாரோ வை ஸர்வா வாக்* *ஸமஸ்தசப்த மூலத்வாதகாரஸ்ய ஸ்வபாவத:* என்கிறபடியே ஸகலசப்தத்துக்குங் காரணமாய் ஸர்வேச்வரன் ஸமஸ்த வஸ்துசரீரதயா ஸர்வரக்ஷகனுயிருக்கும்படியை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே *யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி* *ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்ககர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே எல்லாஜகத்துக்கும் காரணமாய் எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனுயிருக்கும் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது – என்கை. இத்தால், இவ்வக்ஷரத் தில் ப்ரக்ருத்யர்த்தமான காரணத்வமும், தாத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும் சொல்லிற்று யிற்று. இவ்வகாரத்துக்கு நாராயணபதஸங்க்ரஹதயா ரக்ஷகவாசித்வம் சொல்லும் போதும், தாதுஸித்தவேஷத்தை அவலம்பித்தே சொல்லவேணுமிறே.

(அவ) 'ரக்ஷிக்கையாவதுதான் ஏது' என்னும் ஆகாங்க்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறுர் 'ரக்ஷிக்கையாவது' என்று தொடங்கி.

36) ரக்ஷிக்கையாவது – விரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கை யும்.

(வ்யா) அதாவது – ரக்ஷகத்வந்தான் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வ இஷ்டப்ராபகத்வ ரூபேண த்விவிதமாகையாலே, ஈச்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கையாவது – அவர்களுக்கு து:க்காவஹமான விரோதியைப் போக்குகையும் ஸுகாவஹமான அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும் – என்கை.

(அவ) இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி எது? கொடுக்கும் அபேக்ஷிதம் எது? என்ன அருளி செய்கிறுர் 'இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்று.

37) இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும் என்றது – தத்தத திகாராநுகுணமாயிருக்கும் – என்றபடி.

(அவ) இது தன்னை வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறுர் மேல் 'ஸம்ஸாரிகளுக்கு' இத்யாதி.

38) ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி சத்ருபீடாதிகள். அபேக்ஷிதம் அந்நபாநாதிகள்; முமுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், அபேக்ஷிதம் பரமபத ப்ராப்தி; முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி கைங்கர்ய ஹாநி, அபேக்ஷிதம் கைங்கர்ய வ்ருத்தி.

(வ்யா) அதாவது – தேஹாத்மாபிமாநாதிகளும் சப்தாதி விஷயாநுபவமுமே யாத்ரை யாயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவர்த்யமான விரோதி சத்ருக்களால் வரும் நலிவு தொடக்கமானவை, ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் சோறு தண்ணீர் முதலானவையென்கை. 'சத்ருபீடாதிகள்' என்கிற விடத்தில் 'ஆதி' சப்தத்தாலே ஆதிவ்யாதி முதலான வற்ருல் வரும் பீடைகளைச் சொல்லுகிறது. 'அந்நபாநாதிகள்' என்கிறவிடத்தில் 'ஆதி' சப்தத்தாலே ஸ்ரக்வஸ்த்ர ஆபரண அங்கராக அங்கநாலிங்கநாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

'முமுக்ஷுக்களுக்கு' இத்யாதி. அதாவது – ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதித்துப் பரமபதத்திலே போக ஆசைப்பட்டா நிற்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கு நிவர்த்யமான விரோதி *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்புமாய்க்கொண்டு இவ் விபூதியிலேயிருக்கையாகிற ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் பகவதநு பவாதிகளுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்தை ப்ராபிக்கையென்கை.

'முக்தர்க்கும்' இத்யாதி. அதாவது, நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரராயும், அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தராயும், பகவதநுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யபரராயுமிருக்கும் முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி, வகுத்த சேஷியான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமாகப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் கைங்கர்யத்துக்குவரும் விச்சேதம், அபேக்ஷிதம் உத்தரோத்தரம் அடிமை செய்து செல்லுகையாகிற கைங்கர்ய வ்ருத்தி யென்கை.

ஆக இப்படி அதிகாராநுகுணம் விரோதியைப்போக்கி அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் ஈச்வரனே ஸர்வரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றுயிற்று.

(அவ) 'இப்படி ஈச்வரனேயோ பின்னையெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவன், லோகத்திலே மாதாபித்ரு ப்ரப்ருதி தேவதாந்தர பர்யந்தமாக ரக்ஷகராய்ப் போருகிறவர்கள் பலருமில்லையோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் 'ஈச்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்ல ரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்' என்று.

39) 'ஈச்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்' என்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

(வ்யா) அதாவது – நிருபாதிக பந்துவாய், ஸர்வகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக் கொண்டு போரும் ஸர்வேச்வரனை யொழிந்த ஔபாதிக பந்துக்களான மாதா பித்ராதிகளும் அர்வாசீநரான[60] தேவதாந்தரங்களும் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ஸஹேதுகமாக ப்ரபந்நபரித்ராண மென்கிற ப்ரபந்தத்திலே சொன்னோம்; அதிலே கண்டுகொள்வது – என்கை.

(அவ) அநந்தரம் அர்த்தபலத்தாலே இப்பதத்தில் அநுஸந்திக்கப்படும் ஸ்ரீய:பதித் வத்தை அருளிச்செய்கிறுர், 'ரக்ஷிக்கும்போது' என்று தொடங்கி.

40) ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலே, இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்.

(வ்யா) அதாவது – *லக்ஷ்ம்யா ஸஹஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா। ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே॥* என்கிறபடியே ரக்ஷகனுன ஈச்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கும் தசையில் இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டாதல், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயாதல் உபேக்ஷியாமற்செய்கைக்கு உறுப்பான க்ருபையை ஜநிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டிஸந்நிதி அவச்யாபேக்ஷிதமா கையாலே, ரக்ஷகனுன அவனைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம் – என்கை. 'லக்ஷ்மீ' என்னுதே 'ஸ்ரீ' என்றது *ச்ரயத இதி ஸ்ரீ:* என்கிறபடியே அவனை நித்யஸேவை பண்ணுகையாலே அவனோடு இவளுக்கு உண்டான அவிநாபாவமும், *ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:* என்கிறபடியே சேதநருக்கு இவள் நித்ய ஸேவ்யயாயிருக்குமென்னுமதுவும் தோற்றுகைக்காக.

(அவ) இன்னமும் இவ்வகாரத்தில் ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நியமேந தோற்று மென்னுமத்தை ஆப்தவசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறுர் 'அத்ர' இத்யாதியால்.

41) அத்ர பகவத்ஸேநாபதிமிச்ரர் வாக்யம்:- அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது.

(வ்யா) அதாவது – இவ்விடத்திலே ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீஸேநாபதிசீயர் அருளிச் செய்யும் வார்த்தை:- " 'அகலகில்லேனிறையும்' என்று அவன் திருமார்பிலே நித்ய வாஸம் பண்ணும் இவள், அம்மார்பைவிட்டுப் பிரியலாயிற்று, அவனுக்கு ப்ரதிபாதக மான இவ்வக்ஷரத்தை விட்டுப் பிரிவது" என்று – என்கை. 'என்று' என்கிற இத்தனையுங் கூட்டாதபோது, கீழோடு இவ்வாக்யம் அந்வயியாது.

இத்தால், அவன் திருமார்பில் ஸம்பந்தம் இவளுக்கு நித்யமாகையாலே அவன் தோற்றுமிடத்திலே இவளும் தோற்றுகை நிச்சிதமாகையால், அவன் திருமார்பில் அந்வயத்தோபாதி அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில் அந்வயமும் இவளுக்கு நித்யமென்றதாயிற்று.

(அவ) இன்னும் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கைகாக ஈச்வர சேதந வாசகங்களான அகார மகாரங்களிரண்டிலும் இவளுக்குண்டான அநவரதாந்வயத்தை ஸத்ருஷ்டாந் தமாக அருளிச்செய்கிறுர் 'பர்த்தாவினுடைய' என்று தொடங்கி.

42) பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதமசரமபதங்களை விடாதேயிருக்கும் இருப்பு.

(வ்யா) அதாவது – சேஷபூதையான தன்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அவனை ரஸிப்பிக்கைக்காக பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே, ரக்ஷகையானதன் ஸ்வரூபத்துக்கும் போரும்படி தத்ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே இருக்கும் மாதாவானவளைப்போலே, இவளும் பர்த்ருபூதனுன ஈச்வரனுக்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள ப்ரதமபதமான அகாரத்தையும், ப்ரஜாபூதரான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள சரமபதமான மகாரத்தையும் தத்தத் விஷயத்தில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு ஈடாக ரஸிப்பிக்கை ரக்ஷிக்கையாகிற இவற்றைப்பற்ற, விடாதேயிருக்குமிருப்பு – என்கை.

---

[60] இடையில் தோன்றி மறையக்கூடிய

(அவ) கீழ்ச்சொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்தை ஒருவிசேஷ நிஷ்டமாக்கி அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத) என்று தொடங்கி.
43) ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே.

(வ்யா) அதாவது – பார்யையான தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரஸிப்பிக்கைக்காக பர்த்தாவான ஸ்ரீநந்தகோபரையும் விடாதே, மாதாவான தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கைக்காகப் புத்ரனை க்ருஷ்ணனையும் விடாதே "அம்பரமே" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே மத்யேவர்த்திக்கும் யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ப்ரதம சரமபத வாச்யரான ஈச்வர சேதனர்களிருவரையும் விடாதே இவளும் வர்த்திக்கும்படி – என்கை.

(அவ) 'ஈச்வரசேஷத்வமாத்ர மொழியப் பிராட்டிக்கும் சேஷமென்னுமிடம் இவ்வாசகத்தில் இன்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், இவளுக்கும் சேஷம் என்று நாம் கொள்ளுகிறபடி எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிருர் 'ஒருவன்' என்று தொடங்கி.
44) ஒருவனடிமை கொள்ளும்போது க்ருஹிணிக்கென்றன்றே ஆவணவோலை யெழுதுவது; ஆகிலும் பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே. அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

(வ்யா) அதாவது – லோகத்திலே ஒருவன் தாஸதாஸிகள் முதலானதோரடிமையைக் கொள்ளும்போது தனக்கென்றே எழுதிக்கொள்ளுமதொழிய, தன் க்ருஹிணிக்கென் றன்று விலையோலை எழுதிக்கொள்வது; ஆயிருக்கச்செய்தேயும், அடிமைத்தொழில் செய்வது க்ருஹிணிக்கிறே; அதுபோலே ஈச்வரசேஷம் என்னும் அளவை இவ்வகாரம் சொல்லிற்றேயாகிலும், நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி – என்கை.

(அவ) கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களையெல்லாம் அநுவதித்துக்கொண்டு ஈஸ்வரனுக்கும், பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் ப்ருதக்ஸ்திதியில்லாமையை அருளிச்செய்கிருர் 'ஆகப் பிரித்து நிலையில்லை' என்று.
45) ஆக, பிரித்து நிலையில்லை.

(அவ) இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்துக்கு இரண்டு த்ருஷ்டாந்தமருளிச் செய்கிருர் 'ப்ரபையை' என்று தொடங்கி.
46) ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும் புஷ்பத்தையும் மணத்தையும்போலே.

(வ்யா) அதாவது – ப்ரபைக்கும் ப்ரபாவானுக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லாதாப்போலவும், புஷ்பத்துக்கும் பரிமளத்துக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லாதாப்போலவும் – என்கை. (அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபாயதா) (அநந்யாஹி மயாஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபாயதா) என்று ப்ரபாப்ரபாவான்களைப்போலே இருவருக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லை யென்னுமிடம் இருவர் வாக்காலும் சொல்லப்பட்டதிறே. (ப்ரஸூநனம் புஷ்யந்தீமபி பரிமளர்த்திம் ஜிகதிஷு:) என்கிறவிடத்திலே ஈச்வரனை புஷ்பஸ்தாநேயாகவும், பிராட்டியை பரிமளஸ்தாநேயாகவும் பட்டரருளிச் செய்கையாலே, புஷ்ப பரிமளங்களுக்குப்போலே, இருவர்க்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லையென்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தம்.

(அவ) இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு இச்சேர்த்தியே சேதநர்க்கு உத்தேச்யமாய்த் தலைக்கட்டினபடியை அருளிச்செய்கிருர் "ஆக இச்சேர்த்தி உத்தேச்யமாய்விட்டது" என்று.
47) ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேச்யமாய்விட்டது.

(வ்யா) அதாவது – 'இச்சேர்த்தி உத்தேச்யம்' என்கையாலே, இவர்களைத் தனித் தனியே விரும்புகை உத்தேச்யம் அன்று என்றபடி. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினுல், ராவண சூர்ப்பணகைகளுக்குப்போலே அநர்த்தமே பலிக்குமத்தனை. இருவரையும் பற்றினுலிறே, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் போலே வாழலாவது.

லுப்தவிபக்த்யர்த்தம்

(அவ) இனிமேல், இதில் விபக்த்யர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதமம் விபக்திதன்னை நிர்த்தேசிக்கிருர் 'இதிலே, சதுர்த்தியேறிக் கழியும்' என்று.
48) இதிலே, சதுர்த்தியேறிக்கழியும்.

(வ்யா) அதாவது – இவ்வகாரத்திலே சதுர்த்தியேறி (ஸுபாம்ஸுலுக்) இத்யாதி ஸூத்ரத்தாலே லுப்தமாய்ப்போம் – என்கை.

(அவ) “விபக்த்யந்தரமெல்லாங்கிடக்க இவ்வகாரத்தில் சதுர்த்தியேறினபடிதான் எங்ஙனே?” என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் ‘‘சதுர்த்தியேறினபடியென்?’ என்னில்’ என்று.

49) ‘சதுர்த்தியேறினபடியென்?’ என்னில்,-

(அவ) அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் ‘நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே’ என்று.

50) நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.

(வ்யா) அதாவது – இவ்வகாரம், சதுர்த்யந்தமான நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாகையாலே, இதிலும் சதுர்த்தி ஏறிற்று – என்கை. இங்ஙனன்றாகில் இரண்டுக்கும் ஸங்க்ரஹவிவரணத்வம் ஸித்தியாதிறே.

(அவ) ‘இத்தாற்சொல்லுகிற அர்த்தம்தான் எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால் ஈஶ்வரனுக்கு சேஷம் என்கிறது’ என்று.

51) இத்தால், ஈஶ்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது.

(வ்யா) அதாவது - இதுதான் (தாதர்த்யேசதுர்த்தீ) ஆகையாலே இச்சதுர்த்தியால் ஈஶ்வரனுக்கு சேஷம் என்னும் இடம் சொல்லுகிறது -என்கை

(அவ) (ஸர்வம் பரவசம் து:க்கம்) (ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:) என்கிற லௌகிக ந்யாயத்தைக்கொண்டு சேஷத்வத்தை து:க்கரூபமாக நினைத்திருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார் ‘சேஷத்வம் து:க்கரூபமாகவன்றோ நாட்டிற் காண்கிறதென்னில்’ என்று.

52) சேஷத்வம் து:க்கரூபமாகவன்றோ நாட்டிற் காண்கிறது என்னில்,-

(அவ) அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் ‘அந்த நியமமில்லை’ என்று தொடங்கி.

53) அந்த நியமம் இல்லை; உகந்தவிஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும் இருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே.

(வ்யா) அதாவது – நாடுதன்னிலே “பணிமின் திருவருள்” (திருவாய்மொழி 4-1-5) இத்யாதிப்படியே அபிமத விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகரூபமாகக் காண்கையாலே, சேஷத்வமாகில் துக்கரூபமாயிருக்குமென்கிற நியம்மில்லை – என்கை.

(அவ) “அபிமத விஷயத்தில் சேஷத்வம் ஸுகமாகிறது, அவ்விஷயத்தில் குணமடியாக வந்ததாகையாலேயன்றோ” என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘அகாரத்திலே’ என்று தொடங்கி.

54) அகாரத்தாலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

(வ்யா) அதாவது - ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வப்ரதிபாதகமான அகாரத்திலே அந்த ரக்ஷணோபயோகியான கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ஈச்வர விஷயமான இந்த சேஷத்வமும் அந்த குணங்களடியாக வந்தது – என்கை. ஆகையால், இதுவும் ஸுகரூபமாயிருக்கக் குறையில்லையென்று கருத்து.

(அவ) ‘ஆனால் ஔபாதிகமான இது ஸ்வரூபமன்றே?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்’ என்று.

55) சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

(வ்யா) அதாவது – உகந்தவிஷயத்தில் இதன் ஸுகரூபத்வத்துக்கு குணக்ருதத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே அந்த குணக்ருதத்வம் இங்கும் உண்டென்னுமிடத்துக்குச்சொன்ன இத்தனையொழிய, அர்த்த ஸ்திதியை நிரூபித்தால் (ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்) (ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர) (தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:। நாந்யதா லக்ஷணம்தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச॥) இத்யாதிக

ளிலே இத்தை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகச் சொல்லுகையாலே, சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் – என்கை.

(அவ) சேஷத்வமேயென்று அவதரிப்பானேன்? ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமான ஆத்ம வஸ்துவுக்கு அல்லாதபோதும் ஸ்வரூபம் இல்லையோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை' என்று.

56) சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை.

(அவ) சேஷத்வமில்லாதபோது ஆத்மாபஹாரரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்ய புத்தி நடக்கையாலே, ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும் என்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறார், மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே:- 'ஆத்மாபஹாரமாவது' என்று தொடங்கி.

57) ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாய்விடும்.

(வ்யா) அதாவது – *யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநமந்யதா ப்ரதிபத்யதே। கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா॥ என்று ஸர்வபாபமூலமாகச் சொன்ன ஆத்மாபஹாரமாவது தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரம் என்கிற ப்ரதிபத்தி; ஸ்வதந்த்ரமா மளவில் *அஸந்நேவ* என்கிறபடியே ஸ்வரூபம் இல்லையாம்விடும் – என்கை. ஆகையால் 'சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை' என்னத்தட்டில்லை என்று கருத்து.

ஆக, ப்ரக்ருத்யர்த்தமான ஈச்வரனுடைய காரணத்வமும், தாத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும், அர்த்தபலத்தால் வந்த ஸ்ரிய:பதித்வமும், ப்ரத்யயஸித்தமான சேதன சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷித்வமும் ஆகிற அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

உகாரார்த்தம்

(அவ) அநந்தரம் மத்யமாக்ஷரமான உகாரத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் 'ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணார்த்தம்' என்று.

58) ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணார்த்தம்.

(வ்யா) அதாவது – (ததேவ பூதம் தது பவ்யமா இதம்) என்றும், (ததேவாக்நிஸ்தத வாயுஸ் தத் ஸூர்யஸ்தது சந்த்ரமா:) என்றும் இத்யாதிகளிலே ஏவகாரஸ்தாநத்திலே உகாரத்தை ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலே, ஸ்தாந ப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணத்தை அர்த்தமாக உடைத்தாயிருக்கும் – என்கை.

(அவ) 'அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அயோகவ்யவச்சேதமாதல், அந்யயோகவ்யவச் சேதமாதல் ஆகையாலே, இவ்வவதாரணத்தாற் சொல்லுகிறது எது?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'இத்தால் பிறர்க்கு சேஷமன்றென்கிறது' என்று.

59) இத்தால், பிறர்க்கு சேஷமன்று என்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – அவதாரண வாசகமான இவ்வுகாரத்தால் கீழ் ஈச்வர சேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாத்மவஸ்து, அந்யர்க்கு சேஷமன்று என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது – என்கை. சதுர்த்தியாலே ஈச்வரசேஷத்வம் ப்ரதிபாதிதமாகச்செய்தே, அந்யசேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோ? என்னில் லோகத்திலே ஒருவனுக்கு சேஷமான க்ருஹக்ஷேத்ர புத்ர தாஸாதிகள், வேறேயுஞ்சிலர்க்கு சேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்யசேஷத்வம் இந்த ஸ்தலத்திலும் உண்டோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்குமிறே; ஆகையாலே தாத்ருசமான அந்யசேஷத்வம் இங்கில்லை என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உகாரம்.

(அவ) அங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வுகாரத்தாலே லக்ஷ்மீசேஷத்வம் சொல்லுகிறது என்பாரும் உண்டென்கிறார் 'பெரிய பிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறது என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்' என்று.

60) பெரிய பிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறது என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

(வ்யா) அதாவது - *அகாரச்சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர்வாசக இஷ்யதே। உகாரச் சித் ஸ்வரூபாயா: ஸ்ரீயோ வாசீ ததா விது:॥ மகாரஸ்து தயோர்தாஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம்॥* என்றும் *அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேச்வரோ ஹரி:। உதத்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸதா॥ மகாரஸ்து தயோர் விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ்ஸதா। ஆத்மநச்சேஷபூதஸ்ய வாசக: ச்ருதிசோதித:॥)

என்றும் இத்யாதிகளாலே பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே அகாரத்தை பகவத்வாசகமாகவும், உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகவும், மகாரத்தை ததுபயசேஷபூத ஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை அவதாரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே, லக்ஷ்மீ வாசகமாகக்கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிற தென்றும் நிர்வஹிப்பர்கள் – என்கை.

(அவ) அத்தைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே முக்யமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறுர் ‘அதிலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்’ என்று.

61) அதிலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

(வ்யா) அதாவது - பெரிய பிராட்டியார்க்கு சேஷமாகையாகிற அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச் சொன்ன பகவத் சேஷத்வத்துக்கு விரோதியான அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநா பேக்ஷிதம் என்கை.

(அவ) அந்யசேஷத்வமிப்படி க்ரூரமோ? என்ன க்ரௌர்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறுர் ‘தேவர்களுக்கு’ என்று தொடங்கி.

62) தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை நாய்க்கு இடுமாபோலே, ஈச்வர சேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை.

(வ்யா) அதாவது – ஆராத்யரான இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு போக்யதயா சேஷமாகக் கல்பிதமான புரோடாசத்தை தர்சநஸ்பர்சநாதிகளுக்கு அநர்ஹமாம்படி நிஹீநமா யிருக்கிற நாய்க்கு இடுமாபோலே இருப்பதொன்று, ப்ராப்தசேஷியான ஈச்வரனுக்கு சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை – என்கை.

(அவ) இப்படி க்ரூரமான அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதம் – என்று கீழ் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறுர் ‘பகவத்சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்’ என்று.

63) பகவத்சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

(வ்யா) அதாவது – லக்ஷ்மீசேஷத்வத்திலுங்காட்டில் ப்ரதாநம் என்ற அளவேயன்று. பகவான்தனக்கு சேஷமாயிருக்குமதிலுங்காட்டில் அந்யவிஷயத்தில் சேஷத்வம் கழிகை ஆத்மாவுக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதம் – என்கை.

(அவ) இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறுர் “ ‘மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்’ என்கை யாலே” என்று.

64) “மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்” என்கையாலே.

(வ்யா) அதாவது - யமகிங்கரஸம்வாதத்தைத் திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த “திறம்பேன்மின்கண்டீர்” என்கிறபாட்டிலே பாகவதலக்ஷணம் சொல்லுகிறவளவில், ‘திருவடி தன்னுமம் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்’ என்று ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மற்றெரு விஷயத்தில் சேஷவ்ருத்தி பண்ணுதவர்கள் என்று சொல்லுகையாலே – என்கை.

(அவ) ஈச்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வசேஷத்வ பரசேஷத்வங்களிரண்டும் அந்யசேஷத்வமாகையாலே உபயத்தையும் இவ்வுகாரம் கழிக்கின்றதென்று சொல்லி நிகமிக்கிறுர் ‘இத்தால் தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்றென்கிறது’ என்று.

65) இத்தால் தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்கிறது.

(வ்யா) அதாவது - அந்யசேஷத்வநிவர்த்தகமான இவ்வுகாரத்தாலே, [61]அந்யரில் அந்யதமத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலே இவ்வாத்மவஸ்து தனக்கும் உரித்தன்று, தன்னையொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உரித்தன்று என்னுமிடம் சொல்லுகிறது – என்கை.

<u>மகாரார்யம்</u>

---

[61] அந்யரில் அந்யதமத்வம் அவிஶிஷ்டம் – பகவானிலும் வேறுபட்டவரென்றுல் அவ்வாறு வேறுபட்டிருக்கை யென்பது ஸ்வவிஷயத்திலும் ஸமாநம் [அவிஶிஷ்டம்-ஸமாநம்].

(அவ) ஆக உகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. அநந்தரம், த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறுர் 'மகாரம்' என்று தொடங்கி.

66) மகாரம், இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாய் ஜ்ஞாந வாசியுமாய் இருக்கையாலே, ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – (பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேணேந்த்ரியாணி ச। டவர்க்கேண தவர்கேண ஜ்ஞாநகந்தாதயஸ்ததா॥ மந பகாரேணவோக்தம் பகாரேண த்வஹங்க்ருதி:। பகாரேண பகாரேண மகாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே॥ ஆத்மாது ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ச: ப்ரகீர்த்தித:॥) என்கிறபடியே ப்ருதிவ்யாதி ப்ரக்ருத்யந்தமான இருபத்து நாலு தத்வத்துக்கும் வாசகமாயிருந்துள்ள ககாராதிபகாரந்தமான இருபத்துநாலு அக்ஷரமும் போலன்றிக்கே மகாரம் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய் (மந-ஜ்ஞாநே) என்கிற தாதுவிலேயாதல், (மநு-அவபோதநே) என்கிற தாதுவிலேயாதல் நிஷ்பந்நமாகை யாலே, ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே, (பஞ்சவிம்சோயம் புருஷ:) (பஞ்ச விம்ச ஆத்மாபவதி) என்கிறபடியே பஞ்சவிம்சகனுய் (விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:) (விஜ்ஞா தாரமரே கேந விஜாநீயாத்) என்கிறபடியே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞாநகுணகனுமா யிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது – என்கை.

(அவ) கீழ் சொன்ன சேஷத்வம் சர்வ சாதாரணம் ஆகையாலே த்ரிவித ஆத்மா வர்க்கத்தையும் இதிலே சொல்ல வேண்டும் ஆகையாலே அருளி செய்கிறுர் 'இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்' என்று.

67) இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி ஆத்மவாசகமான இம்மகாரந்தான் ஆத்மஸமஷ்டிக்கு வாசகம் – என்கை.

(அவ) 'ஏகவசநம் ஸமஷ்டி வாசகமாமோ?' என்கிற சங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறுர் 'ஜாத்யேகவசநம்' என்று.

68) ஜாத்யேகவசநம்.

(வ்யா) அதாவது – வ்ரீஹிஸமூகத்தைச் சொல்லுகிறவன் 'இது ஒரு நெல்' என்ருல், அந்த ஏகவசனம் ஜாதிபரமானுற்போலே, இதுவும் ஆத்மஜாதிபரமான ஏகவசநம் – என்கை.

(அவ) 'இம்மகாரத்தால் ஆத்மாவினுடைய எவ்வாகாரம் சொல்லுகிறது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

69) இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று, தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றுயிற்று.

(வ்யா) அதாவது - பஞ்சவிம்சாக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமா யிருந்துள்ள இம் மகாரத்தால், 'சேஷத்வாச்ரயமான ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரயபூதனுனவன்' என்று, அசேதநமான தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவின் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றுயிற்று – என்கை.

(அவ) 'தேவோऽஹம், மனுஷ்யோऽஹம், ஸ்தூலோऽஹம், க்ருசோऽஹம் – என்று தேஹத்திலே அஹம்புத்தி வ்யவஹாரங்கள் நடவாநிற்க, அஹமர்த்தபூதனுன ஆத்மா, தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தனென்று சொல்லுகிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச் செய்கிறுர் 'தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வசேகரத்திலே சொன்னோம்' என்று.

70) தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வசேகரத்திலே சொன்னோம்.

(வ்யா) அதாவது – அநேக ஹேதுக்களாலே தேஹத்தினுடைய அநாத்மத்வத்தை ஸாதியாநின்றுகொண்டு, ஆத்மாவினுடைய தத்வ்யாவ்ருத்தியை தத்வசேகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலே வ்யக்தமாகச் சொன்னோம். அதிலே கண்டுகொள்வது – என்கை.

(அவ) 'தர்மிஸ்வரூபகதந பூர்வகமாக தத்தர்மமான சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்ரணவந்தன்னிலே ப்ரதமம் சேஷத்வத்தைச் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுவானென்?' என்கிற சங்கையிலே, அப்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறுர் 'மணத்தையும்' இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.

71) மணத்தையும், ஒளியையுங்கொண்டு, பூவையும், ரத்நத்தையும் விரும்புமாபோலே, சேஷமென்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது. அல்லாதபோது "உயிரினுல் குறைவிலம்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அதுதோன்ற சேஷத்வத்தைச் சொல்லி பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – மணத்துக்கு ஆச்ரயமென்று பூவை விரும்புமாபோலேயும், ஒளிக்கு ஆச்ரயமென்று ரத்நத்தை விரும்புமாபோலேயும், சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரய மென்றுயிற்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது; சேஷத்வமாச்ரயமல்லாதபோது, 'உயிரினுற் குறைவிலம்' (திருவாய்மொழி 4-8-10) என்று பகவச்சேஷத்வரஹிதமான ஆத்மாவால் அபேக்ஷையுடையோமல்லோம் என்கிறபடியே த்யாஜ்யனுய்விடுமித்தனே. இப்படி யிருந்துள்ள சேஷத்வத்தின் ஊற்றந்தோற்ற, சேஷத்வத்தை முந்துறச் சொல்லி, பின்னே ஆத்மாவைச் சொல்லிற்று – என்கை.

பதத்ரயஸமுதாயார்த்தம்

(அவ) பதத்ரயாத்மகமான இப்ரணவத்தால் சொல்லித் தலைக்கட்டின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

72) ஆக, ப்ரணவத்தால் "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க் குரியேனோ" (பெரிய திருமொழி 8-9-3) என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.

(வ்யா) அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும், ப்ரணவத்தால் "கண்ணபுரமொன் றுடையானுக்கு" என்று சதுர்த்யந்தமான அகாரார்த்தத்தையும், "அடியேன்" என்று சேஷத்வாச்ரயவாசியான மகாரத்தில் அர்த்தத்தையும், 'ஒருவர்க்குரியேனோ' என்று அந்யசேஷத்வ நிவர்த்தகமான உகாரார்த்தத்தையும் சொல்லா நின்றுகொண்டு ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்தித்த திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே, ஜீவ பரர்களுக்கு உண்டான சேஷசேஷிபாவ ஸம்பந்தத்தை சொல்லிற்று – என்கை.

(அவ) இன்னமும் பொய்கையாருடைய திவ்யஸூக்தியாலே 'சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநம்' என்னுமிடந்தோற்ற இந்த ஜீவபரஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் "இத்தால் 'தாமரையாள் கேள்வன்'" என்று தொடங்கி.

73) இத்தால், "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்றதாயிற்று.

(வ்யா) அதாவது – இப்ரணவத்தால், "தாமரையாள் கேள்வன்" என்று – அகார வாச்யனாய் சேஷித்வப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்ரீய:பதியையும், 'ஒருவனையே நோக்கும்' என்று சதுர்த்யுகாரங்களாற் சொல்லுகிற அநந்யார்ஹ சேஷத்வ ப்ரயுக்தமான ஆத்மாவினுடைய ததேகபரதையையும், 'உணர்வு' என்று - அந்த சேஷத்வ ஆச்ரயமாக மகாரத்தாற் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநைகநிரூபணீயனான ஆத்மாவையும் சொல்லுகிற ஸூக்தியிற்படியே, ஜீவபரஸம்பந்தம் சொல்லிற்றாயிற்று – என்கை.

(அவ) அகாரத்தில் ப்ரத்யயார்த்த ப்ரதாநமாக ப்ரணவார்த்தத்தை யோஜித்தார் கீழ்; அதில் தாத்வர்த்த ப்ரதாநமாக ப்ரணவத்துக்கு இன்னமும் ஒரு யோஜனை அருளிச் செய்கிறார் 'அகாரத்தாலும்' என்று தொடங்கி.

74) அகாரத்தாலும், மகாரத்தாலும், ரக்ஷகனையும், ரக்ஷ்யத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும், உகாரத்தாலும் ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும், பலத்தையும் சொல்லிற்று.

(வ்யா) அதாவது – அகாரத்தாலே ரக்ஷகனான ஈச்வரனைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே தத்ரக்ஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலே ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவான சேஷத்வமாகிற ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று; இப்படி ரக்ஷிக்கிறதற்குப் பலம் – இவ்வாத்மவஸ்து அத்தலைக்கு அநந்யார்ஹமாக விநியோகப்படுகையாலே, அவ்வநந்யார்ஹ சேஷத்வ வாசியான உகாரத்தாலே ரக்ஷணபலத்தைச் சொல்லிற்று – என்கை.

ஆக, இம்மந்த்ரத்திற் ப்ரதமபதமான ப்ரணவார்த்தத்தை அருளிச்செய்தா ராயிற்று.

விவரணவிஷயம்

(அவ) இனி, மேலிற்பதங்களுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக மந்த்ரசேஷமும் இதுக்கு விவரணமாயிருக்கும்படியை முந்துற அருளிச்செய்கிறார். (இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது) என்று.

75) இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

(வ்யா) "இவ்விடத்தில் விவரணமாகிறது, ப்ரஸ்துதமான அர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு பூர்வோக்தமான அர்த்தத்தை விசதீகரிக்கை" என்று தீபப்ரகாசத்திலும், (உக்தார்த்த விசதீகாரயுக்தார்த்தாந்தர போதநம்। மதம் விவரணம் தத்ர மஹிதாநாம் மநீஷிணாம்॥) என்று ரஹஸ்யத்ரயார்த்த விவரணக்ரம மருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்திலும் விவரண லக்ஷணத்தை ஜீயரருளிச்செய்தாரிறே.

(அவ) விவரிக்கிறபடிதான் எங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் 'உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு' என்று தொடங்கி.

76) உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

(வ்யா) அதாவது - அந்யசேஷத்வத்தைக் கழிக்கிறவிடத்தில் அந்யரிலே அந்ய தமனுகச் சொல்லபட்ட தன்னை வெளியாகச்சொல்லிக் கழிக்கையாலே, உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; ரக்ஷகனுன ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ரக்ஷ்யபூத சேதநாசேதநங்களையும் ரக்ஷணேபயோகியான குணுதிகளையும் ரக்ஷண ப்ரகாரத்தை யும் விசதமாகச் சொல்லுகையாலே, அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண பதம்; "நாகிஞ்சித்குர்வதச் சேஷத்வம்" "அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:" என்கிறபடியே கிஞ்சித்கார மில்லாதபோது சேஷத்வஸித்தி இல்லாமையால் தத் ஸித்திக்கு உறுப்பான கிஞ்சித்காரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற சதுர்த்தி, சேஷத்வாச்ரயமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறது. மகார வாச்யனுன ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வம், ஏகரூபத்வம், பஹுத்வம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரதிபாதிக்கையாலே மகாரத்தை விவரிக்கிறது நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள் – என்கை.

(அவ) 'அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதே வ்யுத்க்ரமமாக விவரிப்பானேன்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் 'அடைவே' என்று தொடங்கி.

77) அடைவே விவரியாதொழிகிறது – விரோதி போய் அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே.

(வ்யா) அதாவது – அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதொழிகிறது – அகார விவரணமான நாராயணபதத்தில் பகவதநுபவத்துக்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாராதிகள் நமஸ்ஸாலே கழியுண்டுபோய்ப் பின்னை அநுபவிக்க வேண்டுகையாலே என்கை.

நமஶ்ஶப்தார்த்தம்

(அவ) இனி, மத்யமபதமான நமஸ்ஸுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, அதில் அவாந்தரபதபேதத்தை அருளிச்செய்கிறுர் "நமஸ்ஸு 'ந' என்றும் 'ம:' என்றும் இரண்டுபதம்" என்று.

78) நமஸ்ஸு – 'ந' என்றும் 'ம:' என்றும் இரண்டு பதம்.

(அவ) 'இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் அர்த்தம் எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் 'ம:' என்கிற இத்தால்' என்று தொடங்கி.

79) 'ம:' என்கிற இத்தால் 'தனக்கு உரியன்' என்கிறது; 'ந' என்று அத்தைத் தவிர்க்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – 'ம:' என்று ஷஷ்ட்யந்தமான இம்மகாரத்தால், மகாரவாச்யனுன ஆத்மாவுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன தாதர்த்ய ப்ரதிகோடியான ஸ்வார்த்தத்வம் தோற்றுகை யாலே 'தனக்கு உரியன்' என்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது; 'ந' என்று நிஷேதவாசியான நஞ்ஞாலே அத்தைக் கழிக்கிறது – என்கை.

(அவ) உபயபதத்தாலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சேரப் பிடித்து அருளிச்செய்கிறுர் 'ஆக நம: என்கிற இத்தால் தனக்கு உரியன் அன்றென்கிறது' என்று.

80) ஆக 'நம:' என்கிற இத்தால், 'தனக்கு உரியனன்று' என்கிறது.

(வ்யா) அதாவது - பதக்ரமத்திலே அர்த்தஞ் சொல்லாதே, வ்யுத்க்ரமமாகச் சொல்லுகிறது நிஷேத்யத்தைச் சொல்லி நிஷேதிக்க வேண்டுகையாலே; க்ரமத்திலே சொல்லும்போது "வீடுமின்முற்றவும்" என்னுமாபோலே நிஷேதபூர்வகமாக நிஷேத்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கவேணும். அதுதானும் பரந்தபடியிலே இவர் தாமே அருளிச்செய்தார்.

(அவ) 'தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று' என்று அந்யசேஷத்வத்தை நிஷேதித்த உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில், பிறர்க்கு உரித்தன்றெத்தையும் விவரியாமல், 'தனக்குரியனன்று' என்ற இத்தையே விவரிப்பானேன்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர் 'பிறர்க்கு உரியனுனவன்று' என்று தொடங்கி.

81) பிறர்க்கு உரியனுன அன்று தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையுங்கூட அழியும்.

(வ்யா) அதாவது - அந்யசேஷபூதனுன அன்று, சேஷத்வத்துக்கு இசைகையாலே, அந்யரிற்காட்டில் தனக்குண்டான ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வசேஷித் வாதியான வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி அந்நிலையில் நின்றும் மீட்கலாம். 'தனக்குரியன்' என்று நிற்குமன்று "த்வம் மே" என்றுல், "அஹம் மே" என்னுமதொழிய

சேஷத்வத்துக்கு இசையாமையாலே, மீட்கைக்கு யோக்யதையுங்கூட இல்லையாய் விடும் – என்கை.

(அவ) ‘இந்நமஸ்ஸால் செய்கிற அம்சந்தான் எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது’ என்று.
82) இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது.

(அவ) ‘அதுதான் ஒன்றோ? பலவோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘விரோதிதான் மூன்று’ என்று.
83) விரோதிதான் மூன்று.

(அவ) அம்மூன்றுந்தான் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘அதாவது, ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்’ என்று.
84) அதாவது – ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்.

(வ்யா) இத்தால் ப்ரதமபதத்திற்சொன்ன ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியும், இப்பதத்தில் ஆர்த்தமாக ஸித்திக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதியும், உத்தரபதத்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியுமென்கை. இந்நமஸ்ஸுதான் காகாக்ஷி ந்யாயத்தாலே பூர்வோத்தரபதங்களிற் சொல்லுகிற ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களினுடைய விரோதிகளைக் கழிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது.

(அவ) ‘இவ்விரோதித்ரயமும் கழிகையாவதுதான் எது?’ என்ன, அது தன்னை அடைவே அருளிச்செய்கிறார், மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.
85) ஸ்வரூப விரோதி கழிகையாவது – “யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” என்றி ருக்கை; உபாய விரோதி கழிகையாவது – “களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி கழிகையாவது – “மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று” என்றிருக்கை.

(வ்யா) **‘ஸ்வரூபவிரோதி’** இத்யாதி. அதாவது – ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி “யானே என்தனதே” (திருவாய்மொழி 2-9-9) என்றிருக்கையாகையாலே. அது கழிகையாவது “யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” என்று ஆத்ம ஆத்மீயங்கள் இரண்டும் அத்தலைக்கு ப்ரகாரதயா சேஷம் என்றிருக்கை–என்கை. **‘உபாயவிரோதி’** இத்யாதி. அதாவது-உபாயத்துக்கு விரோதி ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமாகையாலே, அது கழிகை யாவது-“களைவாய்துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” (திருவாய்மொழி 5-8-8) என்று ‘துக்கத்தைப் போக்குவாய் போக்காதொழிவாய். வேறொரு ரக்ஷக வஸ்துவையுடையேனல்லேன்’ என்றிருக்கை-என்கை. **‘ப்ராப்யவிரோதி’** இத்யாதி. அதாவது – ப்ராப்யத்துக்கு விரோதி ஸ்வப்ரயோஜநபுத்தியாகையாலே, அது கழிகை யாவது – “மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று” (திருப்பாவை-30) என்று ‘உன்னுகப்புக்குப் புறம்பான எங்களுடைய ஆசையைப் போக்கு’ என்றிருக்கை-என்கை.

(அவ) இப்படி ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் விரோதியாகிறது இவனுடைய அஹங்கார மமகாரங்களாகையாலே, அதனுடைய க்ரௌர்யத்தையும் தந்நிவ்ருத்தியிலுண்டான நன்மையையும் அருளிச்செய்கிறார் “‘ம:’ என்கை ஸ்வரூபநாசம், ‘நம:’ என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்” என்று.
86) ‘ம:’ என்கை ஸ்வரூபநாசம், ‘நம:’ என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

(வ்யா) அதாவது – (சேதநஸ்ய யதா மம்யம் ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி। மம இத்யக்ஷரத்வந்த்வம் ததா மம்யஸ்ய வாசகம்॥) என்கிறபடியே, ‘ம:’ என்கிற இதிலே அஹங்கார மமகாரங்கள் இரண்டுமுண்டாகையாலே அதிலே அந்விதனுகை – இவ் வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு நாசம்; ‘நம:’ என்று அதில் அந்வயமற்றிருக்கை – ஸ்வரூபத்துக்கு உஜ்ஜீவநம் – என்கை. (த்வ்யக்ஷரஸ்து பவேந ம்ருதயுஸ் த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம்। மமேதி த்வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யுர் ந மமேதி ச சாச்வதம்॥) என்னக் கடவதிறே.

(அவ) இப்படி ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த விரோதிகளைக் கழிக்கிற அளவன்றிக்கே, இந்நமஸ்ஸுதான் ஸ்வரூபாதி த்ரயத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கும் என்கிறார் ‘இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டும்’ என்று.
87) இதுதான் – ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டும்.

(அவ) இது தன்னை உபபாதிக்கிறார், மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

88) “தொலைவில்லிமங்கலந் தொழும்” என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; “வேங்கடத்து உறைவார்க்கு நம” என்கையாலே, உபாயம் சொல்லிற்று; “அந்தி தொழுஞ் சொல்” என்கையாலே, பலம் சொல்லிற்று.

(வ்யா) ‘தொலைவில்லி மங்கலம்’ இத்யாதி. அதாவது – “தொலைவில்லி மங்கலந் தொழும்” (திருவாய்மொழி 6-5-1) என்று அவனுகந்தருளின நிலத்தளவும்செல்ல சேஷமாயிருக்கும் படியைச் சொல்லுகிறவளவில் ‘தொழும்’ என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே **ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று** – என்கை. ‘வேங்கடத்து’ இத்யாதி. அதாவது – “வேங்கடத் துறைவார்க்குநம” (திருவாய்மொழி 3-3-6) என்று ‘திருவேங்கடமுடையானுக்கு சேஷம் நான்; எனக்குரியேனல்லேன்’ என்று ஸ்வ ரக்ஷணனத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே, அவனே உபாயமென்னுமிடம் ஸித்திக்கையாலே **உபாயம் சொல்லிற்று** – என்கை. ‘அந்தி தொழுஞ்சொல்’ இத்யாதி. அதாவது, ‘அந்தி தொழுஞ்சொல்’ (திருவாய்மொழி 10-8-7) என்று தாஸ்யரஸம் அதிசயித்தால் அதனுடைய சரமதசையிலே சொல்லக் கடவ “தொழுஞ்சொல்” என்று நமச்சப்தத்தைச் சொல்லுகையாலே **பலம் சொல்லிற்று** – என்கை.

(அவ) இப்பதத்திலே, ததீயசேஷத்வமும் ஆர்த்தமாக அநுஸந்தேயமாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறுர் ‘உற்றதும்’ என்று தொடங்கி.

89) ‘உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை’ என்கிறபடியே இதிலே பாகவதசேஷத்வமும் அநுஸந்தேயம்.

(வ்யா) அதாவது – “நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை” (பெரிய திருமொழி 8-10-3) என்று ‘திருமந்த்ரங் கற்றதால் நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை என்னும் இவ்வர்த்தத்திலே’ என்கிறபடியே, அஹங்கார மமகாரங்கள் நிவ்ருத்தமாய், பகவத்சேஷத்வம் உள்ளபடி ப்ரகாசிக்கிற இந் நமஸ்ஸிலே தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கவேணும் – என்கை.

(அவ) இப்படி ஆர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படும் பாகவத சேஷத்வந்தான், இந்நமஸ்ஸிலன்றிக்கே ஸ்தலாந்தரங்களிலே சொல்லுவாருமுண்டாகையாலே, அத்தை அருளிச் செய்கிறுர் ‘இது அகாரத்திலே என்றுஞ்சொல்லுவர்கள். உகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்’ என்று.

90) இது – அகாரத்திலே என்றும் சொல்லுவர்கள்; உகாரத்தில் என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

(வ்யா) அதாவது - சதுர்த்தியாலே ஆத்மாவினுடைய பகவச்சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, பகவச் சேஷத்வகாஷ்டையான இந்த பாகவத சேஷத்வாநு ஸந்தாநம் அகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள். அநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு எல்லை ததீய சேஷத்வபர்யந்தமாக நிற்கையாலே அநந்யார்ஹத்வ ப்ரதிபாதகமான உகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள் – என்கை. ஆர்த்தமாகையாலே, அவ்வவ ஸ்தலங்களிலும் சொல்லலாயிருந்ததேயாகிலும், கந்தல் கழிந்தவிடத்திலே சொல்லுகையே உசிதமென்று கருத்து.

(அவ) இந்நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தியைப்பற்ற இதிற் பிறந்த ப்ரதிபத்திக்குண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறுர், ‘ஈச்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்’ என்று தொடங்கி.

91) ஈச்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ‘ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும்’ என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே, அசித்தைப்போலே தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.

(வ்யா) அதாவது – “ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் பகவத:” என்கிறபடியே, ஸ்வாதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமான ஈச்வரன் ஸ்வார்த்தபரனுயே இருக்கும்; சைதந்ய ரஹிதமாகையாலே தனக்கே என்கைக்கு யோக்யதையின்றிக்கே பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபமாயிருக்கும் அசித்து, பரார்த்தமாயே இருக்கும். சதுர்த்தியிற்சொன்ன சேஷத்வத்தையும் மகாரத்திற்சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் உடையனுன ஆத்மா ஜ்ஞாத்ருத்வபலத்தாலே ஸ்வார்த்ததைக்கும், சேஷத்வத்தாலே பரார்த்ததைக்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வபதத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தி; அப்படி யின்றிக்கே, பரார்த்தைக வேஷமான அசித்துப் போலே “தனக்கேயாக வெனைக்

கொள்ளுமீதே" (திருவாய்மொழி 2-9-4) என்கிறபடியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகங் கொள்ள வேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறது இந்நமஸ்ஸாலே – என்கை.

(அவ) 'தனக்கேயாக' என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் 'அதாவது' என்று தொடங்கி.

92) அதாவது – போகதசையில் ஈச்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை.

(வ்யா) அதாவது – இத்தால் அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகபடுகையாவது – தன்னோடே கலந்து பரிமாறும் தசையில் போக்தாவான ஈச்வரன் "ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்டமாயன் (திருவாய்மொழி 9-6-7) என்கிறபடியே அடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து, தன்வ்யாமோஹத்தாலே தாழநின்று பரிமாறி இத்தலையில் சேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது 'நம் சேஷத்வத்தை நாம் நோக்கவேணும்' என்று நைச்யம் பாவித்து இருய்த்து அவன் போகத்தை அழியாதொழிகை – என்கை.

(அவ) 'இப்படி இவன் அழிக்கைக்கு ஹேதுவென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அழிக்கைக்கு ஹேது' என்று தொடங்கி.

93) அழிக்கைக்கு ஹேது - கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ்சொல்லும்.

(வ்யா) அதாவது – ஈச்வரன் மேல்விழுந்து விநியோகங் கொள்ளுகிறதசையிலே இவன் நைச்யம்பாவித்து இருய்த்து அவன் போகத்தை அழிக்கைக்கு ஹேது 'சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்' என்கையாலே கீழே ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று; சதுர்த்தியிலே கிங்கரஸ்வபாவனைச் சொல்லுகையாலே, மேலிற் பதத்திலும் சொல்லும் – என்கை.

(அவ) இனி இப்பாரதந்த்ர்ய ப்ரதிபத்தியினுடைய வைபவத்தைப் பலபடியாக அருளிச் செய்யா நின்றுகொண்டு இப்பதத்தை நிகமித்தருளுகிறார் மேல்:

94) இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு. இது இன்றிக்கே இருக்கப்பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயச்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்; இது தன்னாலே எல்லா பாபங்களும் போம், எல்லா பலங்களும் உண்டாம்.

(வ்யா) 'இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்' என்றது – 'தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணும்' என்னும் இவ்வத்யந்த பாரதந்த்ர்யப்ரதிபத்தி பிறந்தபோதே தன்னுடைய ஹிதத்துக்கு உடலாகச் செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்து தலைக் கட்டினவன் – என்கை.

'இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லாதுஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்' என்றது – இப்பாரதந்த்ர்ய ப்ரதிபத்தி இல்லாதபோது, "கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாப ஹாரிணா) என்கிறபடியே ஸகலதுஷ்க்ருதங்களும் இவனாலே செய்யப் பட்டதாய்விடும் – என்கை.

'இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு' என்றது – இது உண்டாகவே எல்லா ஸுக்ருதமும் பண்ணினாற் பிறக்கும் ப்ரீதி ஈச்வரனுக்கு விளைகையாலே, இந்தப் பாரதந்த்ர்ய ப்ரதிபத்தியிலே ஸகலஸுக்ருதமும் உண்டு – என்கை.

'இது இன்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயச்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்' என்றது – இந்தப் பாரதந்த்ர்ய ப்ரதிபத்தி இன்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே, ஈச்வர ப்ரீணநார்த்தமாக இவன் பண்ணும் யாகாதி கர்மங்களும், தன் பாப விமோசநார்த்தமாகப் பண்ணும் க்ருச்ச்ரசாந்த்ராயணாதிகளாகிற ப்ராயச்சித்தாதி களும் ஈச்வரப்ரீதிக்கும் ஸ்வபாபவிமோசநத்துக்கும் உடலாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள் – என்கை.

'இது தன்னாலே எல்லா பாபங்களும்போம், எல்லா பலங்களும் உண்டாம்' என்றது - இந்தப் பாரதந்த்ர்ய ப்ரதிபத்தியாலே ஈச்வரன் இவனளவிலே அநுக்ரஹாதி சயத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனுடைய நிக்ரஹாத்மகமான ஸகல பாபங்களும் போம்; "உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி நீ" என்கிறபடியே இவனுக்கெத் தைச் செய்வோமென்று மேன்மேலும் உபகரிக்கையாலே ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி தொடக்க மாக கைங்கர்யப்ராப்தி பர்யந்தமாக ஸகல பலங்களும் உண்டாம் – என்கை. ஆக மத்யம பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

நாராயணபதார்த்தம்

(அவ) அநந்தரம் நாராயண பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'நாராயணனென்றது' என்றுதொடங்கி.
95) நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.

(வ்யா) அதாவது – நாராயண பதந்தான் "நாராணும் அயநம் ய: ஸ: நாராயண:" என்றும் "நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ: நாராயண:" என்றும் தத்புருஷ பஹுவ்ரீஹிரூப ஸமாஸத்வய ஸித்தமாகையாலே, அதில் தத்புருஷனில் அர்த்தத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார் 'நாரங்களுக்கயநமென்றபடி' என்று.

(அவ) 'நாரங்களாகிறவைதாம் எவை?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'நாரங்களாவன – நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்' என்று.
96) நாரங்களாவன – நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்.

(வ்யா) நாரபதம் "நர" என்றும் "நார" என்றும் "நாரா:" என்றுமாய் "ரிங்-க்ஷயே" என்கிற தாதுவிலே 'ர' என்று பதமாய் க்ஷயிக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லி நகாரம் அத்தை நிஷேதித்து "நர" என்று க்ஷயமில்லாத நித்ய வஸ்துவைக்காட்டி ஸமூஹார்த்தத்திலே 'அண்' ப்ரத்யயமும், ஆதிவ்ருத்தியுமாய் "நார" என்று நித்ய வஸ்து ஸமூஹத்தைச் சொல்லி "நாரா:" என்று பஹுவசநமாகையாலே ஸமூஹ பாஹுள்யத்தைச் சொல்லுகையால், 'நித்யவஸ்துக்களினுடையதிரள்' என்கிறார். இதில் 'நித்ய' என்கையாலே நரசப்தார்த்தமும், 'வஸ்துக்கள்' என்கையாலே நார சப்தார்த்தமும், அவற்றினுடைய 'திரள்' என்கையாலே பஹுவசநார்த்தமும் சொல்லப்பட்டதிறே.

(அவ) 'தாத்ருசங்களானவை தாம் எவை?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அவையாவன' என்று தொடங்கி.
97) அவையாவன – ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும், ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளும், வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதிகளும், திருமேனியும், காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகளும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்யஸூரிகளும், சத்ரசாமராதிகளும், திருவாசல் காக்கும் முதலிகளும், கணதிபரும், முக்தரும், பரமாகாசமும், ப்ரக்ருதியும், பத்தாத்மாக்களும், காலமும், மஹதாதி விகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்.

(வ்யா) (ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகள்) ஆவன – ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்கள். ஆதி சப்தத்தாலே அநந்தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள்) ஆவன – நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷண்ங்களான ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் ப்ரதாநமா யிருந்துள்ள ஜ்ஞாநசக்தி பல ஐச்வர்ய வீர்யதேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷட் குணங்கள். (வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதிகள்) ஆவன – அந்த ஷாட்குண்யாயத்தமான வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுண விசேஷங்கள். (திருமேனி) ஆவது – அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹம்.

ஏகவசநம் ஜாத்யபிப்ராயமாய், நித்யமான திவ்யவிக்ரஹத்தையும் ஐச்சிகமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது; அல்லாதபோது ஒரே ஸமூஹமாக எண்ணிவருகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேராது. இதுதான் நடுவிற்றிருவீதிப் பிள்ளைபட்டர், ஆச்சான்பிள்ளை இவர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டம். (காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகள்) ஆவன – அந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய ஸௌகந்த்ய யௌவநாதிகள். (திவ்யபூஷணங்கள்) ஆவன – ஆபரணசூர்ணையிலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே கிரீடாதி நூபுராந்தமாக அத்திருமேனிக்குச் சாத்தும் அஸங்யேயமான திருவாபரணங்கள். (திவ்யாயுதங்கள்) ஆவன – அழகுக்கும் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கும் உடலாயி ருந்துள்ள சங்கசக்ரகதா-அஸிசார்ங்காதி – அஸங்க்யேய ஆயுதவிசேஷங்கள். (பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்) ஆவார் (ஸ்ரீவல்லப ஏவம்பூத பூமி நீளாநாயக) (தேவி த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹீ தேவ்யஸ்ஸஹஸ்ரம் ததா) என்கிறபடியே ப்ரதாநமஹிஷியான பெரியபிராட்டியார் முதலாகத் தத்ஸமாநைகளான பூமிநீளைகளும், மற்றும் அநேகராகச் சொல்லப்படுகிறவர்களும். "லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதி மஹிஷிவர்க்கங்களும்" என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை [பரந்தபடியில்] அருளிச்செய்தது. (நித்யஸூரிகள்) ஆவார் – அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளாயிருந்துள்ள அஸங்க்யேயரான ஸூரிஜநங்கள். (சத்ரசாமராதிகள்) ஆவன – கைங்கர்ய

உபகரணங்களான சத்ர சாமர தாலவ்ருந்த ப்ருங்காரபதத்க்ரஹாதிகள். (திருவாசல் காக்கும் முதலிகள்) ஆவார் – சண்டப்ரசண்ட பத்ரஸுபத்ர ஜய விஜயாதிகள்.

(கணதிபர்) ஆவார் – குமுதகுமுதாக்ஷ புண்டரீக வாமந சங்குகர்ண ஸர்வநேத்ர ஸுமுக ஸுப்ரதிஷ்டிதாதிகள். (முக்தர்) ஆவார் – "கரைகண்டோர்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டு நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநாகார ராய், நிகிலகைங்கர்ய நிரதராயிருக்கும் அஸங்க்யேயரான சேதநர். (பரமாகாசம்) ஆவது – பஞ்சோபநிஷந்மயமான பரமபதம். இதுதான் பஞ்சோபநிஷந்மயமாகையாலே ஸமூகாத்மகமாயிறே இருப்பது. ஆகையால் ஸமூஹகணனைக்கு விரோதமில்லை. "பஞ்சோபநிஷந் மயமாகையாலே பரமபதமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்" என்றிறே

ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது. [பஞ்ச உபநிஷத்துகள் – பரமேஷ்டி, புமான், விச்வன், நிவ்ருத்தன், சர்வன்]

ஆக, 'ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும்' என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களையும், நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான கல்யாண குணங்களை யும், அக்குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், விக்ரஹ குணமான ஸௌந்தர்யாதிகளையும், அந்த ஸௌந்தர்யாதிகளோபாதி பூத்தாற்போலே சாத்தின திவ்யாபரணங்களையும், அவ்வாபரணங்களோடு விகல்பிக்கலாம்படியான திவ்யாயுதங்களையும், இவையித்தனையும் காட்டிலெரித்த நிலவாகாதபடி அருகே யிருந்து அநுபவிக்கிற நாச்சிமாரையும், அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கிற நித்ய ஸூரிகளையும், அவர்களுக்குக் கைங்கர்யோபகரணங்களான சத்ரசாமராதிகளையும், "இச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ" என்று வயிறெரிந்து நோக்கும் திருவாசற்காக்கும் முதலிகளையும், அப்படி மங்களாசாஸநபரராய், திருப்படைவீட்டுக்கடையக் காவலாயிருக்கும் கணதிபரையும், நிவ்ருத்தஸம்ஸாரராய், அவர்களோடு ஒரு கோர்வையாய் அடிமைசெய்கிற முக்தரையும், அவ்வடிமைக்கு வர்த்தகமான பரம பதத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

லீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறர் மேல். (ப்ரக்ருதி) ஆவது – குண த்ரயாத்மகதயா ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும் மூலப்ரக்ருதி. "குணத்ரயாத்மிகையா கையாலே மூலப்ரக்ருதியும் ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும்" என்றிறே இதற்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது. (பத்தாத்மாக்கள்) ஆவார் – உரைமெழுகிற் பொன் போலே இப்ரக்ருதிக்குள்ளே உருமாய்ந்து கிடக்கிற ஆத்மாக்கள். (காலம்) ஆவது –'அஹோராத்ராதிவிபாகயுக்ததயா ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும் அசித்விசேஷம். 'அஹோத்ராத்ராதிவிபாகங்கள் அநேகமாகையாலே, காலமும் ஸமூஹாத்மகமா யிருக்கும்' என்றிறே இதுக்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

ஆக இவ்வளவும் ஸ்வரூபேண நித்யங்களான வஸ்துக்களைச் சொல்லிற்று.

மேல் ப்ரவாஹரூபேண நித்யங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபேண நித்யத்வமாவது – ஸத்தான பதார்த்தத்தினுடைய உத்பத்தி விநாஶாத்யந்தாபாவம்[62]. ப்ரவாஹரூபேண நித்யத்வமாவது – உத்பத்தி விநாஶயோகியாகா நிற்கச் செய்தேயும், பூர்வகாலத்திலுண்டான நாமரூப லிங்காதிகளுடைய அநந்யதாபாவம்.

இதில் (மஹதாதி விகாரங்கள்) ஆவன - மஹத்தத்வந் தொடங்கி ப்ருதிவி யளவாக உண்டான இருபத்துமூன்று தத்வமும். (அண்டங்கள்) ஆவன – இம் மஹதாதி களாலே ஆரப்தங்களாய் (அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்ய யுதானி ச) என்கிறபடியே அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற அண்டவிசேஷங்கள். (அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்கள்) ஆவன – அண்டார்ந்தார்வர்த்தி களான தேவ மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவரங்கள். ஆக, நாரபதார்த்தம் அருளிச்செய்தா ராயிற்று.

(அவ) மேல் அயநபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறர் – அயநமென்றது – இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமென்றபடி.

98) அயநம் என்றது – இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமென்றபடி.

(வ்யா) அதாவது – அயநசப்தம் ஆச்ரயவாசியாகையாலே இவற்றுக்கு அயநமென்றது இவற்றுக்கு ஆச்ரயமென்றபடி – என்கை.

(அவ) பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறர் 'அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆச்ரயமாகவுடையனென்னவுமாம்' என்று.

99) அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆச்ரயமாகவுடையனென்னவுமாம்.

---

[62] உத்பத்தி விநாச அத்யந்த **அபாவம்**.

(வ்யா) அதாவது – இவற்றுக்கு ஆச்ரயமென்று தத்புருஷனுகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, ‘இவைதன்னை ஆச்ரயமாகவுடையன்’ என்று பஹுவ்ரீஹியாகச் சொல்லவுமாம் – என்கை.

‘இவற்றுக்கு ஆச்ரயம்’ என்கிறவிடத்தில் குணங்களையும் சொல்லிற்றே யாகிலும், ‘இவைதன்னை ஆச்ரயமாகவுடையன்’ என்கிறவிடத்தில், குணங்களை யொழியச் சொல்லவேணும்; அக்குணங்களுக்கு வ்யாப்யத்வம் சொல்லுமளவில், ஆத்மாச்ரயமும் அநவஸ்தையுமாகிற தோஷங்கள் வருமாகையாலே. “தன் குணங்களிலே ஈச்வரன் வ்யாபிக்கும்போது குணவிசிஷ்டனுயே வ்யாபிக்கவேணும். நிர்க்குணமாய் வஸ்து இராமையாலே; அப்போது வ்யாப்யகுணங்களே வ்யாபக குணங்களாய், வ்யாபக குணங்களே வ்யாப்ய குணங்களாயறுகையாலே, ஆத்மாச்ரய தோஷமுண்டாம்; அதுக்கு மேலே தன் குணங்களிலே குணி வ்யாபிக்கவென்று புக்கால், ததாச்ரயமான குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்கவேணும்; அந்த வ்யாபக னுடைய குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்க வேணும். ஆகையாலே, அநவஸ்தாது ஸ்தமாம்” என்று இதுதன்னை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே.

(அவ) இவ்வுபய ஸமாஸத்தாலும் பலிதாம்சத்தை அருளிச்செய்கிறுர் ‘இவையிரண்டாலும்’ என்று தொடங்கி.

100) இவையிரண்டாலும் பலித்தது பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்.

(வ்யா) அதாவது – நாரங்களுக்கு அயநம்; ‘நாரங்களை அயநமாகவுடையவன்’ என்கிற இவை இரண்டாலும் பலித்த அர்த்தம் – தன்னையொழிந்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்வமும், இப்படி பெரியனுன தான் ஸகல சேதநா சேதநங்களிலும் தன்னையமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌலப்யமும் – என்கை.

(அவ) இன்னமும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலே இந்த ஸமாஸத்வய பலிதங்களை அருளிச் செய்கிறுர் ‘அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாகவுமாம்’ என்று.

101) அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாகவுமாம்.

(வ்யா) அதாவது - பஹுவ்ரீஹியும் தத்புருஷனுமாகிற உபயஸமாஸத்தாலும் பலித்தது – அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணுதிகளிற் சொல்லலுகிறபடியே, அகில சேதநாசேதநங்களி லும் அந்தராத்மதயா அவஸ்திதனுய்க்கொண்டு நியந்தாவாயிருக்கையாகிற அந்தர்யாமித்வமும் (இண்கதௌ) என்கிற தாதுவிலேயாதல் (அயகதௌ) என்கிற தாதுவிலேயாதல் ஸித்தமான அயநபதத்தில் கரணேவ்யுத்பத்தியாலும் கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலும் ப்ரகாசிதமான உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகவுமாம் – என்கை.
பஹுவ்ரீஹியோஜநை சொல்லுகிறவிடத்திலே யோக்யதாநுகுணமாக நாரசப்தத்தை குணங்களையொழிந்த வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொண்டாப்போலே தத்புருஷ யோஜநையிலும் அயநசப்தத்தை உபாயோபேயவாசியாகக் கொள்ளுமளவில் யோக்யதாநுகுணமாக நாரசப்தத்தை அசேதநங்களை ஒழிந்த சேதந வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொள்ளக்கடவது. “நாரஸ்த்விதி ஸர்வ பும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகத்யதே। கதிராலபம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத:॥” என்றும், “நாரசப்தேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே புதை:। தேஷாமயந பூதத்வாந் நாராயண இஹோச்யதே॥” – என்றும் இத்யாதிகளாலே இவ்வர்த்தம் சொல்லப்படா நின்றதிறே.

(அவ) கர்மணிவ்யுத்பத்தி ஸித்தமான ப்ராப்யத்வத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே ஸர்வ ப்ரகார விசிஷ்டமாயிருக்கையாலும், பந்துலாபமும் ப்ராப்யமாயிருக்கையாலும் ஈச்வரனுடைய ஸர்வவித பந்துத்வமும் இப்பதத்திலே சொல்லும்படியை அருளிச் செய்கிறுர் ‘எம்பிரான்’ என்று தொடங்கி.

102) “எம்பிரானெந்தை” என்கையாலே, ஈச்வரனே எல்லாவுறவுமுறையுமென்று சொல்லும்.

(வ்யா) அதாவது – நாராயண சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிற திருமங்கையாழ்வார் *எம்பிரானெந்தை யென்னுடைச்சுற்றமெனக்கர சென்னுடைவாணுள்* (பெரிய திருமொழி 1-1-6) என்கையாலே, ஈச்வரனே இவ்வாத்மாக்களுக்கு ஸர்வவிதபந்துவு மென்று இப்பதத்திலே சொல்லும் – என்கை.

(அவ) ‘இப்படி பந்துபூதனுய்க்கொண்டு, இத்தலைக்கு அவன் செய்யுமது எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் ‘நாம் பிறர்க்கானவன்றும், அவன் நமக்காயிருக்கும்’ என்று.

103) நாம் பிறர்க்கானவன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – நாம் தன்னோடு ஓட்டற்றுப் பிறர்க்கு நல்லராயிருந்த காலத்திலும், அவன் நமக்கு நல்லனாயிருக்கும் – என்கை.

(அவ) இப்படி நாம் அந்யபரரான அன்றும் நமக்கேயாயிருந்து அவன் செய்து போருமது தான் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இராமடம்' என்று தொடங்கி.
104) இராமடமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்.

(வ்யா) அதாவது – நேர்கொடுநேர் தங்கள் பக்கல் வந்து அபேக்ஷிதங்களை வாங்கி ஜீவியாதே துர்மாநத்தாலே பட்டினியே திரியுமவர்களையும் விடமாட்டாமையாலே அசலறியாதபடி ராத்ரி மடத்திலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே தன்பக்கல் தலைசாயோம் என்று இச்சேதநர் ஸ்வாதந்த்ர்யமடித்துத்திரியா நிற்க, இவர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து இவர்கள் ஸத்தையே தொடங்கி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் – என்கை.
ஆக, இந்நாராயண பதத்தாலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான ஈச்வரன் படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

<u>வ்யக்தசதுர்த்யர்த்தம்</u>

(அவ) இனி, இதில் விபக்த்யம்சத்தாலே கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார், 'ஆய என்கிற இத்தால்' என்று தொடங்கி.
105) 'ஆய' என்கிற இத்தால் *"சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – 'ஆய' என்கிற இந்தச் சதுர்த்தியாலே *"சென்றால் குடையாம்" (முதல் திருவந்தாதி – 53) என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வானைப் போலே ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது – என்கை.

(அவ) 'நமஸ்ஸாலே தனக்கென்ன ஒன்றை விரும்புகைக்கு ப்ராப்தியில்லாத அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம் சொல்லியிருக்க, இக்கைங்கர்யத்தைத் தான் விரும்பி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பவியாது' என்று இருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார் 'நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோ? வென்னில்' என்று.
106) 'நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோ?' என்னில்;

(அவ) அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'படியாய்க்கிடந்து' என்று தொடங்கி.
107) "படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறி அன்று; ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம்.

(வ்யா) அதாவது – "படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே" (பெருமாள் திருமொழி 4-9) என்று, அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடே கைங்கர்யப்ரார்த்தனையையும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கர்யப்ரார்த்தனை – ஸ்வபோக்த்ருத்வரூப அஹங்கார ப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு வந்தேறியானது அன்று. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தல்லது தான் தரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வந்தது – என்கை.

(அவ) உக்தத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டு சதுர்த்தியின் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாப்ரகாசத் வத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகையால்' என்று தொடங்கி.
108) ஆகையால் *"வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்" என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறி அன்றிக்கே, ஸ்வரூப்ப்ரயுக்தமாகையாலே *"வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" (திருவாய்மொழி 3-3-1) என்கிற ப்ரார்த்தனையை, இச்சதுர்த்தி ப்ரகாசிப்பிக்கிறது – என்கை.

(அவ) இனி இந்த கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கைக்கு உறுப்பான ப்ராப்யருசியுடையார்படியை அருளிச்செய்கிறார் 'கண்ணுரக்கண்டு' என்று தொடங்கி.

109) "கண்ணுரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றுர்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை. கண்டால் "ஸதா பச்யந்தி" ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

(வ்யா) அதாவது – "இமையோர்கள் குழாம், தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ்செய் தொல்லை மாலைக் கண்ணுரக்கண்டு, கழிவதோர் காதலுற்றுர்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" (திருவிருத்தம் – 97) என்று 'நித்யஸூரிகளுடைய திரளானது நிரந்தரம் அநுபவம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரனைக் கண்கள் நிறையும்படி கண்டொழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும் கண்கள் உறங்குதலுண்டோ?' என்னுமாபோலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபமான உறக்கமில்லை; கண்ட காலத்தில் "ஸதா பச்யந்தி" என்கிறபடியே ஸதா அநுபவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லை – என்கை.

(அவ) இன்னமும் ஒரு ஹேதுவினுலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறுர் 'பழுதே' என்று தொடங்கி.

110) "பழுதே பல காலும் போயின" என்று இழந்த நாளுக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை.

(வ்யா) அதாவது – "செங்கணடலோதவண்ணரடி அரவணைமேற்கண்டு தொழுதேன், பலபகலும் பழுதேபோயின வென்று அஞ்சி அழுதேன்" (முதல் திருவந்தாதி – 16) என்று – விஷயத்தைக்கண்டு அநுபவித்தவாறே 'இப்படி அநுபவிக்கைக்கு உடலான அநேக காலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய்விட்டதே!' என்று இழந்த நாளை நினைத்து க்லேசித்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ள நாளில் உறக்கம் வர வழியில்லை – என்கை.

(அவ) இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவுபிறந்தார்க்கு மறக்கப்போகாது என்னுமத்தை இசைவிக்கிறுர் 'அன்று நான்' என்று தொடங்கி.

111) "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்னுநின்றுர்களிறே.

(வ்யா) அதாவது – 'அவன் என்னைப் பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே நிற்பது இருப்பது கிடப்பதாகநிற்க, அக்காலத்தில் நான் ஜ்ஞாந லாபரூபமான ஜந்மத்தை யுடையனுகப் பெற்றிலேன்; அந்த ஜந்ம்முண்டான பின்பு, அவனை ஒருகாலும் மறந்திலேன்' என்று சொல்லா நின்றுர்களிறே – என்கை. ஆக ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநம் பிறந்தாற்படி இதுவாகையாலே, இந்தக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடை விடாமல் நடக்கும் என்று கருத்து.

(அவ) இனி, இந்தக்கைங்கர்யத்துக்கு தேசகாலாதி நியம்மில்லாமையை அருளிச் செய்கிறுர் 'இவ்வடிமைதான்' என்று தொடங்கி.

112) இவ்வடிமைதான் "ஒழிவில்காலமெல்லா முடனுய்மன்னி" என்கிறபடியே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபபுருஷார்த்தமான இந்தக் கைங்கர்யந்தான் "ஒழிவில் காலமெல்லா முடனுய்மன்னி" (திருவாய்மொழி 3-3-1) என்று – "ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம் ஸர்வதேசத்திலும் உடனுய் ஸர்வாவஸ்தை யிலும் பிரியாதுநின்று" என்கிறபடியே ஸர்வதேசத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் நடந்துசெல்லும் – என்கை.

(அவ்) பார்யைக்கு மங்களஸூத்ரதாரணம் பர்த்தாவுக்கு அநந்யார்ஹையென்று காட்டுமாபோலே, திருமந்த்ரதாரணம் சேதநர்க்கு பகவதநந்யார்ஹத்வப்ரகாசகம் என்னுமிடந்தோற்ற இத்தையொரு மங்களஸூத்ரமாக நிரூபித்தருளிச் செய்கிறுர் 'எட்டிழையாய்' என்று தொடங்கி.

113) எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம்போலே திருமந்த்ரம்.

(வ்யா) அதாவது – பதினுறிழையாய் இரண்டு சரடாயிருக்கும் லௌகிகமான மங்கள ஸூத்ரம் போலன்றிக்கே, எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் போலே, எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமாயிருக்கிறது இத்திருமந்த்ரம் – என்கை.

(அவ) 'இப்படி நிரூபித்துச்சொன்ன இத்தால் எவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

114) இத்தால், ஈச்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய்நின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – இத்தை மங்களஸூத்ரமாகச்சொன்ன இத்தால், ஈச்வரன் இத்தோடு அந்வயமுடைய ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று கொண்டு ரக்ஷிக்கும் – என்று சொல்லுகிறது – என்கை.

<u>மந்த்ரஸமுதாயார்த்தம்</u>

(அவ) இனி, இம்மந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்துச் சொல்லி இத்தை நிகமித்தருளுகிறார் 'ஆக, திருமந்த்ரத்தால்' என்று தொடங்கி.

115) ஆக, திருமந்த்ரத்தால் 'எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்; ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்' என்றதாயிற்று.

(வ்யா) 'ஆக' என்றது, கீழ்பரக்க அருளிச்செய்த எல்லாவற்றையும் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் என்னுமிடந் தோற்ற. (எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான்) இதில் 'எம்பெருமானுக்கு' என்று சதுர்த்யந்தமான ப்ரதமாக்ஷரத்தில் அர்த்தத்தையும், அவதாரணத்தாலே மத்யமாக்ஷரத்தில் அர்த்தத்தையும் 'உரியேனான நான்' என்று த்ருதீயாக்ஷரத்தில் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலே, ப்ரதம பதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (எனக்குரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்) இதில் 'எனக்குரியன்' என்று ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரார்த்தத்தையும், 'அன்றிக்கேயொழிய' என்கையாலே நகாரார்த்தத்தையும், 'வேணும்' என்கையாலே இவ்வர்த்தம் சேதநனுக்கு ப்ரார்த்தநீயம் என்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே மத்யமபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்) இதில் 'ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே' என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா ப்ரகாசிகையான சதுர்த்தியையும் 'எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்' என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே த்ருதீயபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (என்றதாயிற்று) என்றது – என்று சொல்லிற்றாயிற்று – என்கை.

விஸ்தரேண அருளிச்செய்ததை மீளவும் இப்படி ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்தது இத்திருமந்த்ரார்த்தத்தை எல்லாருமறிந்து அநுஸந்திக்கைக்காக. ஆகையாலே எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் எப்போதும் அநுஸந்தேயம்.

திருமந்த்ர ப்ரகரண வ்யாக்யானம் ஸமாப்தம்.

முமுக்ஷுப்படி – த்வயப்ரகரணம்

<u>வ்யாக்யாந அவதாரிகை</u>

ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், அதில் மத்யமபதத்தாலும் த்ருதீய பதத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உபாயோபேயங்களை விசதமாக ப்ரதிபாதியாநின்றுள்ள த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

'முன்பு அருளிச்செய்த மூன்று ப்ரபந்தங்களிலும் (யாத்ருச்சிகப்படி, பரந்தபடி, ஸ்ரீய:பதிப்படி) திருமந்த்ராநந்தரம் சரமச்லோகத்தை அருளிச்செய்து பின்பு த்வயத்தை அருளிச்செய்தவர், இப்போது த்வயத்தை முந்துற அருளிச்செய்வான் என்?' என்னில், - இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்யலாயிருக்கையாலே. ஆச்சான் பிள்ளை, (வாதிகேஸரி) ஜீயர் முதலானோரும் இந்த ப்ரகாரமிறே அருளிச்செய்தது.

'இவ்விரண்டு ப்ரகாரந்தனக்கும் கருத்து என்?' – என்னில், சரமச்லோகம் முன்னாக த்வயத்தைச்சொல்லுகிறது – வித்யனுஷ்டாந ரூபங்களாயிருக்கையாலே விதிமுன்னாக அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்கையாலும், திருமந்த்ரம் ப்ராப்யபரமாய் சரமச்லோகம் ப்ராபகபரமாய் த்வயம் உபயத்தினுடையவும் அநுஷ்டான ப்ரதிபாதகமாயிருக்கையாலும். த்வயம் முன்னாகச் சரமச்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது – திருமந்த்ரத்தில் மத்யமத்ருதீயபதங்களுக்கு வாக்யத்வயம் விவரணமாய், அதுதனக்கு சரமச்லோகத்தில் அர்த்த த்வயம் விவரணமாயிருக்குமாகாரத்தாலே. ஆனபின்பு இரண்டு ப்ரகாரமும் அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லை. அதில் ஒரு ப்ரகாரத்தை மூன்று ப்ரபந்தங்களிலும் அருளிச்செய்தவராகையாலே, மற்றை ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்த்ரார்த்தம் அருளிச்செய்த அநந்தரம் த்வயார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

உபோத்வாதம்

(அவ) அதில் ப்ரதமத்திலே, வைஷ்ணவனுயிருப்பானெருவனுக்கு ஸ்வாதிகாரார்த்தமாக அவச்யாபேக்ஷிதமாயுள்ளவற்றை, ஸுக்ரகமாக அருளிச்செய்கிறுர் 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸநையோடே விடுகையும்' என்று தொடங்கி ஒரு சூர்ணையாலே.

116) புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும், பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனுய் குணுநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனுகையும், ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும் ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனுய்ப் போருகையும், ஜ்ஞாநமும் விரக்தியும் சாந்தியும் உடையனுயிருக்கும் பரமஸாத்விகனேடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதம்.

(வ்யா) புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடேவிடுகையாவது (பிதரம் மாதரம் தாராந்) இத்யாதிப்படியே, பாஹ்யவிஷயஸங்கங்களை யடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாகவிடுகை. எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையாவது – வேறென்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி, நிருபாதிக ரக்ஷகனை ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாக ஸ்வகரிக்கை. இவ்விரண்டு வாக்யத்தாலும் சரம ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். எங்ஙனே யென்னில்? 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய' என்று – 'ஸர்வதர்மாந்' என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'வாஸனையோடேவிடுகையும்' என்று – 'பரித்யஜ்ய' என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'எம்பெருமானை' என்று – 'மாம்' பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'ஏ' என்று ஏவகாரத்தாலே – 'ஏக' பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'தஞ்சம்' என்கையாலே – 'சரண' பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'பற்றுகையும்' என்று – 'வ்ரஜ' பதத்தில் அர்த்தத்தையும், அடைவே சொல்லுகையாலே.

பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையாவது – உபாய பல்குத்வமும், உத்தேச்ய துர்லபத்வமும், ஸ்வக்ருததோஷ பூயஸ்த்வமும் அடியாக வரும் சங்காத்ரயமுமின்றிக்கே பலம் தப்பாமல் ஸித்திக்குமென்று விச்வசித்திருக்கை. பேற்றுக்கு த்வரிக்கையாவது, – இப்படி விச்வஸித்து 'பேறு ஸித்தித்தபோது காண்கிறேம் என்று இருக்கையன்றிக்கே, "மாக வைகுந்தங் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" (திருவாய் கூ-ரு-எ) என்றும் "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக் கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ" (திருவாய் சு-கூ-கூ) என்கிறபடியே, க்ரமப்ராப்தி பற்ருமற் பதறுகை. ஆக இவை இரண்டாலும் உபாயோபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களான மஹாவிச்வாஸத்தையும், ப்ராப்யத்வரையையும் சொல்லுகிறது.

இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனுய் குணுநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுதுபோக்கையாவது – பரமபதத்திலேபோய் பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் த்வரை நடவா நிற்கச்செய்தேயும், இச்சரீரத்தோடே இருக்கும் நாள் "தானுகந்தவூர்" (திருநெடு சு) என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் உகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களிலே "கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை" (திருக்குறு கக) என்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தை யுடையனுய், அவ்வோ திவ்யதேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாணகுணுநுபவமும், அதடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன்விஷயத்திற் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே கால க்ஷேப விஷயமாம்படி யிருக்கை.

இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கையாவது – கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்களெல்லாம் உடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால், இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இங்ஙனேயும் சிலருண்டாவதேயென்று அவர்கள் வைபவத்தை அறிந்து அவர்களளவில் ப்ரீதி யுக்தனுயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் உண்டானுலும் உண்டாக அரிதாயிருப் பதொன்றிறே இது.

திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனுகையாவது – மந்த்ராந்தரங்களினுடைய அருகும் மறந்தும் போகாதே த்யாஜ்ய உபாதேயங்களைத் தெளிய அறிவிக்கும் திருமந்த்ரத்திலும் அதின் அர்த்தத்துக்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனு யிருக்கை.

ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையாவது, - கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தையெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில் (யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ) என்கிறபடியே ப்ரேமம் அதிசயித்திருக்கை.

ஆசார்யன் பக்கலிலும், எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகை யாவது, - நித்யஸம்ஸாரியான தன்னை, நித்யஸூரிகள்பேற்றுக்கு அர்ஹனாம்படி இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே திருத்தின ஆசார்யன் பக்கலிலும், அத்வேஷாதிகளை விளைத்துக்கொண்டுவந்து ஆசார்ய விஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான் பக்கலிலும் உபகார ஸ்ம்ருதி உடையனாய்ப்போருகை.

ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், சாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையாவது – தான்கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகைக்கு உறுப்பாகவும், கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்கு வர்த்திக்கைக்கு உறுப்பாகவும், தத்வயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும், அப்ராப்தவிஷய விரக்தியும், இவைதானிரண்டும் நமக்குண்டென்று இறுமாப்பற்றிருக்கையாகிற சாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரம ஸத்வநிஷ்டனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடேகூடே வஸித்துப்போருகை.

'வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதம்' என்றது – இவையித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவச்யம் உண்டாகவேணும் – என்கை.

(அவ) இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அநுஸந்தாந விஷயம் வகுத்து அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'இந்த' என்று தொடங்கி.

117) இந்த அதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தேயம்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களையுடையனாயிருக்கும் இவ்வதிகாரிக்கு அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு வர்த்தகமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தாந விஷயமாக வேணும் – என்கை.

(அவ) இனி, த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் வீறுடைமையை அறிவிக்கைக் காக, சாஸ்த்ரம் திருமந்த்ரம் சரமச்லோகம் இவற்றிற் சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களை அருளிச் செய்துகொண்டு சென்று, பின்னை அதுதன்னை அருளிச் செய்கிறார் 'எல்லா ப்ரமாணங்களிலும்' என்று தொடங்கி.

118) எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமச்லோகத்தில் ஈச்வரனாலே பேறென்கிறது. த்வயத்தில் பெரியபிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – சேதநனுடைய விசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாதநாநுஷ்டாந யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்த்ரத்தில், இவன் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே, தத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில், இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி, தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டு, தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீ விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விசேஷணபூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்கிறது – என்கை.

(அவ) உபாயம் ஈச்வரனாயிருக்க, இவளாலே பேறுகையாவதென்? என்கிற சங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'பெரிய பிராட்டியாராலே' என்று தொடங்கி.

119) பெரியபிராட்டியாராலே பேறுகையாவது – இவள் புருஷகாரமானாலல்லது ஈச்வரன் கார்யம் செய்யானென்கை.

(வ்யா) அதாவது – இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈச்வரனேயாயிருக்கப் பெரியபிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேறுகை ஆகிறது – இவனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானால் ஒழிய, ஈச்வரன் இவன் கார்யஞ்செய்யான் என்றபடி – என்கை.

(அவ) கீழ் ஸாமாந்யத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்லிற்று; விசேஷித்து த்வயத்துக்கு அதிகாரியாமவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'த்வயத்துக்கு' என்று தொடங்கி.

120) த்வயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் உடையவன்.

(வ்யா) அதாவது - ஸித்தோபாயவரண ப்ரதிபாதகமான த்வயத்துக்கு அதிகாரி "அகிஞ்சநோகதி:। த்வமேவோபாயபூதோமே பவ" "அகிஞ்சநோநந்யகதிச் சரண்ய" என்றும், "புகலொன்றில்லா வடியேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் ஆகிற இரண்டும் உடையவன் – என்கை.

(அவ) 'இவையிரண்டின் வேஷமுந்தான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறர் 'இவையிரண்டும்' என்று தொடங்கி.
121) இவை இரண்டும் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

(வ்யா) அதாவது - உபாயாந்தர ராஹித்யமாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், ரக்ஷகாந்தர ராஹித்யமாகிற அநந்ய கதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்ந பரித்ராணமாகிற ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம். அதிலே கண்டுகொள்வது – என்கை.

<u>வாக்யார்யம்</u>

(அவ) இனி த்வயத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறர் 'இதில் முற்கூற்றுல்' என்று தொடங்கி.
122) இதில் முற்கூற்றுல், பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈச்வரன்திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றுல் அச்சேர்த்தியிலே அடிமையை யிரக்கிறது.

(வ்யா) அதாவது - இந்த த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தாலே 'ஸ்ரீமத்' என்று பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு, 'நாராயண சரணௌ' என்று ஈச்வரன் திருவடிகளை 'சரணம் ப்ரபத்யே' என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது; உத்தரகண்டத்தாலே 'ஸ்ரீமதே' என்று பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே, 'நாராயணய' என்கிற சதுர்த்தியாலே கைங்கர்யத்தை அர்த்திக்கிறது – என்கை. 'நமஸ்ஸு' கைங்கர்ய விரோதிநிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, 'அடிமையை இரக்கிறது' என்ற இதிலே அந்தர்ப்பூதம்.

<u>ஸ்ரீசப்தார்யம்</u>

(அவ) இனி பிரதிபதம் அர்த்தம் அருளி செய்வதாக திரு உள்ளம் பற்றி ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் அருளிச் செய்ய உபக்ரமிக்கிறர் 'ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்' என்று.
123) ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

(வ்யா) ஸ்ரீசப்தம் ஸம்பதாதிகளுக்கும் வாசகமாக லோகத்திலே நடந்து போரக் காண்கையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக 'ஸ்ரீ' என்கிற இது பெரிய பிராட்டியார்க்குத் திருநாமம் என்கிறர். ஆகையிறே 'லக்ஷ்மீ: பத்மாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீர் ஹரிப்ரியா" என்று திருநாமங்களோடே ஸஹபடிதமாயிற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள் போலன்றிக்கே "ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா:" என்கிறபடியே இவளுக்கு ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்கும். "அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம்" என்று அகாரம் ஈச்வரனுக்கு ப்ரதமாபிதாநமானுற் போலே யாயிற்று, இவளுக்கும் இது ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்கும்படி. அது, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வாபாவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்; இது இவளுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும்.

(அவ) இனி, இந்த ஸ்ரீசப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதமம் இதன்மேல் வந்த வ்யுத்பத்தித்வயத்தை அருளிச்செய்கிறர் 'ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே' என்று.
124) ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே.

(வ்யா) அதாவது – "ஸ்ரீஞ் ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவிலே 'ஸ்ரீயத இதி – ஸ்ரீ: ச்ரயத இதி – ஸ்ரீ:' என்று ஸித்தமான கர்மணி வ்யுத்பத்தியையும் கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியையும் சொன்னபடி.

(அவ) இவ்யுத்பத்தித்வ்யத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறர் 'இதுக்கு அர்த்தம்' என்று தொடங்கி.
125) இதுக்கு அர்த்தம் – 'எல்லார்க்கும் இவளைப் பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவள் தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூப லாபமாயிருக்கும்' என்று.

(வ்யா) அதாவது - இவ்வுபயவ்யுத்பத்திக்கும் அர்த்தம் – 'ஶ்ரீயதே' என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றுள் என்கையாலே ஸகல சேதநர்க்கும் இவளைப்பற்றித் தங்களுடைய சேஷத்வரூப ஸ்வரூபலாபமாய், 'ச்ரயதே' என்று ஈச்வரனை ஸேவியாநின்றுள் என்கையாலே, இவள்தனக்கும் ஈச்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபமாயிருக்குமென்று – என்கை. இவள்தனக்கு, சேதநவிஷயத்தில் சேஷித்வமும் ஈச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிறே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வ ஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லா நிற்கும்.

(அவ) 'ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயம் உண்டானாற் போலே, இவளுக்கும் புருஷகாரத்வமும் ப்ராப்யத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயமும் உண்டாகையாலே இதில் எவ்வாகாரத்தை நினைத்து இவளை இப்போது சொல்லுகிறது?' என்ன அருளிச்செய்கிறுர் 'இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக' என்று.

126) இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

(வ்யா) 'புருஷகாரமாக' என்கையாலே உபாயவஸ்து விசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு, இவளுக்கும் உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்.

(அவ) 'ஈச்வரனுடைய நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தாதி ஜ்ஞாநத்தை உடையனுய்க்கொண்டு, அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டுகிறதுதானென்?' என்ன அருளிச் செய்கிறுர் 'நீரிலே' என்று தொடங்கி.

127) நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

(வ்யா) அதாவது – சீதளமான ஜலத்திலே, சென்று அணுக வொண்ணுதபடியான நெருப்புக் கிளருமாபோலே "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்கிறபடியே, ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்த்வம், ஸமாச்ரயணீயத்வே ஸமத்வமாகிற ஸ்வபாவ விசெஷங்களாலே ப்ரஸந்நமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருவுள்ளத்திலே "பரிபூர்ணுகஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோ வ்ருதத்யாபவதி ச கதாசித் கலுஷதீ:)" என்கிறபடியே சேதநன் தீரக்கழியப்பண்ணின அபராதமடியாக "க்ஷிபாமி" "ந க்ஷமாமி" என்னும்படியான சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது, "கிமேதந் நிர்த்தோஷ:க இஹ ஜகதி" இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சீற்றத்தையாற்றி தயையை ஜநிப்பிக்கும் இவளுக்காக – என்கை. ஆகையாலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கும் அபராதபயத்தாலே புருஷகார புரஸ்கரணம் அபேக்ஷிதமென்று கருத்து.

(அவ) 'இத்தலையிற் கார்யம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் அத்தலையை வசீகரித்தும் இரண்டு தலையையும் பொருத்துகைக்கு இவள்தான் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் 'இவள் தாயாய்' என்று தொடங்கி.

128) இவள் தாயாய் இவள் க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாதே, அவனுக்குப் பத்நியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

(வ்யா) அதாவது "த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்" என்றும் "அகில ஜகந்மாதரம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதனர்க்கு இவள் மாதாவாய், "தந்தம் மக்களழுது சென்றுல் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்" (பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-2-3) என்கிறபடியே அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய க்லேசங்கண்டால் ஸஹிக்க மாட்டாதே "விஷ்ணுபத்நீ" என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன்சொல்வழி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம் – என்கை.

(அவ) 'எல்லாம் செய்தாலும் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனுன ஈச்வரன், சேதநருடைய அபராதங்களை நிறுத்து அறுத்துத் தீத்துவன் என்று நிற்குமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப்போமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் 'திருவடியை' என்று தொடங்கி.

129) திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள், தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே.

(வ்யா) அதாவது - தன்னைப் பத்துமாஸம் தர்ஜநபர்த்ஸநம் பண்ணின அந்த ராக்ஷஸிகளுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்ரவதம் பண்ண உத்யோகித்து நின்ற சொல்மிறுங்கனை திருவடியையுமுட்பட "க: குப்யேத்" என்றும் "ந கச்சிந்நாப ராத்யதி" என்றும் இத்யாதி உபதேசத்தாலே பொறுப்பிக்குமவள், "மலராள் தனத்துள்ளான்" (மூன்றாந் திருவந்தாதி – 3) என்றும், "மாமலர்மங்கை மண நோக்கமுண்டான் (பெரிய திருமொழி 8-10-1) என்றும், "அல்லி மலர்மகள் போக மயக்குகளாகியும் நிற்கும்" (திருவாய்மொழி 3-10-8) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன் போக்யதையிலே குமிழிநீருண்டு "நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்து எம்பிரானேக" (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-10-7) என்கிறபடியே 'மாயாம்ருகத்தின் பின்னே போ' என்னிலும் விளைவதறியாதே அதன் பின்னே போம்படி தன்சொல்வழி வருமவனை பொறுப்பிக்க வல்லளென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமிறே – என்கை.
["செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறு" என்னும்படி இரண்டு தலைக்குந் தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தன் சொல்வழி போகவேண்டும்படியான திருவடியோடே மறுதலிக்கு மவள் "தான் முயங்கும்" என்னும்படியான போக்யதைக்குத் தோற்று 'எத்தைச் செய்வோம்' என்று தலைதடுமாறி "நின்னன்பின் வழிநின்று" "அதனின் பின்னே படர்ந்தான்" என்னும்படி விளைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தோற்று சொல்வழி போமவனைப் பொறுப்பிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்லவேண்டாவிறே] என்று இது தன்னை இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செய்தாரிறே.

மதுபினர்யம்

(அவ) ஆக, ஸ்ரீமத்பதத்தில் ப்ரக்ருத்யம்சத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; ப்ரத்யயாம் சத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்; 'மதுப்பாலே' என்று தொடங்கி.
130) மதுப்பாலே இருவர் சேர்த்தியும் நித்ய மென்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – இம்மதுப்புத்தான் நித்யயோகேமதுப்பாகையாலே, இத்தால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறது – என்கை.

(அவ) இந்நித்யயோகத்தை உபபாதிக்கிறார் 'இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை' என்று.
131) இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை.

(வ்யா) அதாவது – "ஸ்ரீய:பதிர்நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸ் ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப:" என்று ஸ்வரூப நிரூபகமான ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளுக்கு முன்னே ஸ்ரீய:பதித்வத்தைச் சொல்லும்படி அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதாந நிரூபகையாயிருக்கையாலே, இவளோடேகூடியே வஸ்துவினுடைய ஸத்பாவம் இருப்பது – என்கை.
ஆக, ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை அருளிச்செய்தாரா யிற்று.

(அவ) இனி, இவளுடைய குணப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும்' என்று தொடங்கி.
132) ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் சேதநனுடைய அபராதத்தையுங்கண்டு அகல மாட்டாள்.

(வ்யா) அதாவது – அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு நிறுத்து அறுத்துத் தீர்க்கும் ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் "யத் ப்ரஹ்ம கல்பநியுதாநுபவேப்யநாச்யம்" இத்யாதிப்படியே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் சிறிதுவரையிட்டுக் காட்டக் கடவதல்லாதபடி பண்ணிவைத்த இச்சேதநனுடைய அக்ருத்யகரணத்யப ராதத்தையுங்கண்டு, 'என்னாகப்புகுகிறதோ?' என்னும் பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு க்ஷணகாலமும் அகலமாட்டாள் – என்கை.

(அவ) இத்தால், சேதநனுக்கு பலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சேதநனுக்கு' என்று தொடங்கி.
133) சேதநனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டா.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி இவள் இருந்து நோக்குகையாலே, சேதநனுக்கு ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஸ்வாபராதமுமாகிற இவை இரண்டையும் நினைத்து 'என்னாய் விளையப் புகுகிறதோ' என்று அஞ்சவேண்டா – என்கை.

(அவ) இனி, இம்மதுப்பின் தாத்பர்யாம்சத்தை அருளிச்செய்கிறுர் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

134) இத்தால், – ஆச்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – இப்படிப் புருஷகார உபாய வஸ்துக்களினுடைய நித்யயோகத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இம்மதுப்பால், இவ்விஷயத்தை ஆச்ரயிப்பார்க்கு, ஆச்ரயிக்கையில் ருசியே வேண்டுவது. 'இரண்டுதலையும் கூடியிருக்கும் தசையிலே ஆச்ரயிக்க வேணுமே' என்று ஆச்ரயணத்துக்குக் காலம் பார்த்திருக்க வேண்டாவென்கிறது – என்கை.

(அவ) இனி, இவள் புருஷகாரத்வத்தின் 'அவச்யாபேக்ஷிதத்வத்தை அறிவிக்கைக் காக இவள் ஸந்நிதிக்கும் அஸந்நதிக்குமுண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறுர், 'இவள் ஸந்நிதியாலே' என்று தொடங்கி.

135) இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலை பெற்றது; அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.

(வ்யா) அதாவது – "தேவ்யா காருண்ய ரூபயா" என்கிறபடியே க்ருபைதான் ஒருவடிவு கொண்டாற் போலே இருப்பாளாய், ஸ்வதந்த்ரனை ஈச்வரனுக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யமுக்கி க்ருபையைக் கிளப்புமவளான இவள் ஸந்நிதியாலே, அபராதத்தைத் தீரக் கழியச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையறுப் புண்ணத் தேடின காகம் "க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்கிறபடியே க்ருபாவிஷயமாய்த் தலைபெற்றுப் போயிற்று; அப்படியிருக்கிற இவள் ஸந்நிதி இல்லாமையாலே போக்கற்று செயல் மாண்டு நின்ற நிலை ஒத்திருக்கச் செய்தேயும், காகத்தோபாதி அபராதமின் றிக்கேயிருக்க, ராம சரத்துக்கு இலக்காய் ராவணன் முடிந்துபோனுன் – என்கை. ஆகையால் ஆச்ரயிப் பார்க்கு இவள்ஸந்நிதியே வேணுமென்று கருத்து. ஆக, ஸ்ரீமத்பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

நாராயணசப்தார்யம்

(அவ) அநந்தரம், நாராயண பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறுர் 'புருஷகார பலத்தாலே' என்று தொடங்கி.

136) புருஷகார பலத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்.

(வ்யா) அதாவது – உபதேசத்தாலும் அழகாலும் கண்ணழிவற வசீகரித்துக் கார்யங் கொள்ளவல்ல புருஷகார பலத்தாலே ஆச்ரயணேந்முகனை சேதநன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி "அங்கீகரியேன்" என்று இருக்கும் ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலைமடிந்தால் அதன்கீழ் தலையெடுக்கப்பெருத செறிப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம் – என்கை.

(அவ) 'அவைதாம் எவை?' என்ன அருளிச்செய்கிறுர், 'அவையாவன' என்று தொடங்கி.

137) அவையாவன – வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌசீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், சக்தியும்.

(வ்யா) இவற்றில், வாத்ஸல்யமாவது – வத்ஸத்தின் பக்கல் தேநு இருக்கும் இருப்பு; அதாவது – அதனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும், க்ஷீரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங்கொண்டு நோக்குகையுமிறே; அப்படியே, ஈச்வரனும் தோஷத்தை போக்யமாகக்கொண்டு, "பாலேபோற் சீர்" (பெரிய திருவந்தாதி – 58) என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து "கதஞ்சந – ந த்யஜேயம்" என்றும் "அபயம் ஸர்வபூதேப்ய:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும். ஸ்வாமித்வமாவது – இவன் விமுகனை தசையிலும் விடாதேநின்று, ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான ஒரு பந்தவிசேஷம்; அதாகிறது – உடையவனுயிருக்குமிருப்பு; அத்வேஷம் தொடங்கிக் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸ்வபாவ விசேஷங்களையெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பந்தவிசேஷ மடியாக. ஸௌசீல்யமாவது – உபயவிபூதி யோகத்தாலும் பெரிய பிராட்டியா ரோட் டைச் சேர்த்தியாலும் நிரங்குசமாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய மேன்மையையும் தங்கள்

சிறுமையையும் பார்த்து "அவனெவ்விடத்தான் யானுர்" (திருவாய்மொழி 5-1-7) என்று பிற்காலியாதபடி எல்லாரோடும் ஒக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையும், அது தன்பேருக இருக்கையும், எதிர்த்தலையில் அபேக்ஷையின்றியிலே இருக்கக் கலக்கையும், ஸௌலப்யமாவது – கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்கிற தான் கண்ணுலே கண்டு ஆச்ரயிக்கலாம்படி எளியனுயிருக்கை. ஜ்ஞாநமாவது – இச் சேதநனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அநிஷ்டங்களையும், கொடுக்கவேண்டும் இஷ்டங்களையும் நேராக அறிகைக்கு ஈடான ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தபதார்த்தங் களையும் ஒருகாலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல அறிவு. சக்தியாவது – ஹேயரான நித்ய ஸம்ஸாரிகளை உபாதேயதமரான நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாக்கவல்ல அகடிதகடநா ஸாமர்த்யம். இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகள் நாலும் ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகம்; ஜ்ஞாநாதிகள் இரண்டும் ஆச்ரிதகார்யாபாதகம்; "நிகரில் புகழாய்" (திருவாய்மொழி 6-10-10) என்று தொடங்கி வாத்ஸல்யாதிகள் நாலையுமிறே, ஆச்ரயணத்துக்கு உடலாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞாநசக்திகள் இரண்டுஞ் சொன்ன இது, ப்ராப்தி பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; கார்யகரத்வத்துக்கு அவையும் அபேக்ஷிதங்களாகையாலே.

(அவ) 'இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகங்கள் எவை?' என்ன, அருளிச் செய்கிருர் 'குற்றங்கண்டு' என்று தொடங்கி.

138) குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம்; கார்யஞ் செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌசீல்யம்; கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலப்யம்; விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள்.

(வ்யா) அதாவது – ஆச்ரயணேந்முகனுன இச்சேதநன் தன்தோஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு, தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளும் வாத்ஸல்யம். 'நங் கார்யம் செய்யுமோ, செய்யானே?' என்று சங்கியாதே கார்யஞ்செய்யுமென்று விச்வஸிக்கைக்கு உறுப்பு இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வம். உபய விபூதிக்கும் கடவனுயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசகமான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே அகலாமைக்கு உறுப்பு, தாழநின்றவர்களோடே புரையறக்கலக்கும் ஸ்வபாவமான ஸௌசீல்யம். அதீந்த்ரியனென்று பிற் காலியாமல் கண்ணுலே கண்டு ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு தன்வடிவை சக்ஷுர் விஷயமாக்குகையாகிற ஸௌலப்யம்; "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியே ப்ராப்திவிரோதியைப்போக்கி ப்ராப்யனுன தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு, ப்ராப்தாவான இவன் கீழ்நின்ற நிலையும் மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தங்களான ஜ்ஞாநசக்திகள் – என்கை.

(அவ) ஸௌகர்யாபாதகங்களான குண சதுஷ்கத்திலும் ஸௌலப்யம் ப்ரதாநமா கையாலே, அந்த ஸௌலப்யகாஷ்டையை அருளிச்செய்கிருர் 'இங்குச்சொன்ன' என்று தொடங்கி.

139) இங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

(வ்யா) அதாவது – இப்பதத்தில் ஆச்ரயண உபயோகியாகச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு ஸீமாபூமி "தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே" (முதல் திரு-44) என்கிறபடியே ஆச்ரிதர் உகந்தது ஒன்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டு ஸ்தா ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரம் – என்கை.

(அவ) இதுதன்னை உபபாதிக்கிருர் இதுதான் என்று தொடங்கி.

140) இதுதான் பரவ்யூஹ விபவங்கள் போலன்றிக்கே கண்ணுலே காணலாம்படி இருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது - இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான் தேசவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத பரவ்யூஹங்களும் காலவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷய மாகாதபடிபோன விபவமும் போலன்றிக்கே, ஆஸந்நமாய் அநவரதஸந்நிதி பண்ணிக் கொண்டிருக்கையாலே, அநவரதம் கண்ணுலே காணலாம்படி இருக்கும் – என்கை.

(அவ) 'இக்குணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே காணலாமோ?' என்ன அருளிச் செய்கிருர் 'இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்' என்று.

141) இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

(வ்யா) அதாவது - ஸௌகர்யாபாதகமாகவும் கார்யாபாதகமாகவும் சொன்ன இக்குணங்கள் எல்லாம், இவை காண்கையிலே அபேக்ஷையுடைய நமக்கு நம்முடைய பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம் – என்கை.

(அவ) பெருமாள் பக்கலிலே இக்குணங்களுக்கு ப்ரகாசங்களாயுள்ளவற்றைச் சொல்லி, 'இவற்றுடனே நிற்கிற நிலேயே நமக்குத் தஞ்சம்' என்கிருர் 'திருக்கையிலே' என்று தொடங்கி.

142) திருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளு மாய் நிற்கிற நிலேயே நமக்குத் தஞ்சம்.

(வ்யா) அதாவது – கார்யகரத்வ உபயோகியான ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு ப்ரகாசகமாம் படி திருக்கைகளிலே தரித்துக் கொண்டிருக்கிற சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களும், வாத்ஸல்ய ப்ரகாசகமாம்படி வைத்து அஞ்சலென்ற கையும், ஸ்வாமித்வ ப்ரகாசக மாகக் கவித்த முடியும், ஸௌசீல்ய ப்ரகாசகமான முகமும் முறுவலும், அனேவர்க்குங் கண்டு பற்றலாம்படியான ஸௌலப்ய ப்ரகாசகமான ஆஸந பத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க்கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலேயே அநந்யகதிகளான நமக்கு ரக்ஷகம் – என்கை.

(அவ) 'உபாய உபேய நிஷ்டருக்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச் சொன்னபடியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிருர் 'ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டுந் திருமேனியிலே தோற்றும்' என்று.

143) ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டுந் திருமேனியிலே தோற்றும்.

(வ்யா) அதாவது – ரக்ஷணபரிகரமான திவ்யாயுதங்களோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடுங் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றுகையாலும் "அணியாராழியுஞ் சங்கமுமேந்தும்" (திருவாய் 8-3-6) "முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" (திருவாய் 3-1-1) என்கிறபடியே அவைதானே அழகுக்குடலாய், வைத்தஞ்சல் என்ற கையும் முகமும் முறுவலும் ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஒரொன்றே அழகுக்கு எல்லேநிலமாயிருக்கையாலே போக்யத்வம் தோற்றுகையாலும், இரண்டும் திருமேனியிலே ப்ரகாசிக்கும் – என்கை. ஆக, நாராயண பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

<u>சரணௌபதார்த்தம்</u>

(அவ) இனி, 'சரணௌ' என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிருர், 'சரணௌ – திருவடிகளே' என்று.

144) சரணௌ – திருவடிகளே.

(அவ) இந்த த்விவசனத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிருர் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

145) இத்தால் சேர்த்தியழகையும், உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – 'சரணௌ' என்று இரண்டு திருவடிகளேயும் சொல்லுகிற இத்தால், "இணேத்தாமரையடி" (பெரிய திருமொழி 1-8-3) என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப் பூவை நிரைத்து வைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், த்விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றென்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது – என்கை.

(அவ) இனி, உபாயத்வ ஏகாந்தமான இதன் குணுதிக்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் 'பிராட்டியும்' என்று தொடங்கி.

146) பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்ரீமத்பதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச் சொன்ன பிராட்டியும், அவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் (பெரியாழ்திரு 4-9-2) என்னும்படி நாராயண பதத்திற் சொன்ன குணவிசிஷ்டனுன அவனும் கைவிடிலும், திருவடிகள் தன் வைலக்ஷண்யத் தாலே துவக்கிக் கொள்ளுகையாலே கைவிடாது; "வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்" (திருவாய் 1-2-10) என்கிறபடியே பற்றினுரை நழுவவிடாதே திண்மையை யுடைத்தா யிருக்கும் – என்கை.

(அவ) இந்த குறுதிக்யத்தைப் பற்றவுமன்றிக்கே, இவன்தன் ஸ்வரூபாநுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகையென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறுர், ‘சேஷிபக்கல்’ என்று தொடங்கி.

147) சேஷிபக்கல் சேஷபூதன் இழியும்துறை; ப்ரஜை முலேயிலே வாய்வைக்குமா போலே.

(வ்யா) அதாவது – சேஷிபக்கல் ஆச்ரயிக்க இழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபாநு குணமாக இழியுந்துறை திருவடிகள்; ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாயினுடைய அவயவ மெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலேயிலே வாய் வைக்குமாப்போலே – என்கை.

(அவ) ‘திருவடிகளேச் சொன்ன இது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம்’ என்கிறுர், மேல் ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி.

148) இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், குணப்ரகாசகமுமாய், சிசுபாலனேயும் அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளுந் திருமேனியை நினேக்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – ‘சரணௌ’ என்று விக்ரஹ ஏகதேசமான திருவடிகளேச் சொன்ன இத்தால் “திருவிருந்த மார்வன்” (மூன் திருவ – 57) என்னும்படி ஸ்ரீமத்பதத்திற் சொன்ன புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயண பதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய் “பலபல நாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்” (பெரியாழ்திரு 4-3-5) என்கிறபடியே ப்ரத்வேஷ பரனுய் நிந்தோக்திகளேப் பண்ணித் திரிந்த சிசுபாலனேயும் உட்பட “அலவலேமை தவிர்த்த அழகன்” (பெரியாழ்திரு 4-3-5) என்கிறபடியே தன்னழகாலே த்வேஷாதிகள் போம்படி திருத்தி “திருவடி தாட்பாலடைந்த” (திருவாய் 7-5-3) என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையுடைத்தான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினேக்கிறது – என்கை.

<u>ஶரணஶப்தார்த்தம்</u>

(அவ) அநந்தரம், சரணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறுர் ‘சரணம்’ என்று தொடங்கி.

149) சரணம் – இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

(வ்யா) அதாவது – “உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோச் சப்தச்சரணமித்யயம்। வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்த்தைக வாசக:॥” என்கிறபடியே சரணசப்தம் ரக்ஷிதாவுக்கும் க்ருஹத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வாசகமேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்துக்கே வாசகமாகையாலும், உபாய க்ருத்யம் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹார கரணமாகையாலும், “இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக” என்று இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறுர். இஷ்டாநிஷ்டங்கள் தாம் இன்னவையென்னுமத்தை பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீய: பதிப்படியிலும் “அநிஷ்டமாகிறது அவித்யையும், அவித்யா கார்யமான ராகத்வேஷங்களும், புண்ய பாபரூபமான கர்மங்களும், தேவாதி சதுர்வித சரீரங்களும், ஆத்யாத்மிகாதி து:க்கபரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது – அர்ச்சிராதி மார்க்கமநமும், பரமபத ப்ராப்தியும், பரமாத்ம தர்சநமும், குணுநுபவ கைங்கர்யங்களும்” என்று ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார்; ஆகையால், இவ் விடத்திலும் அவை வக்தவ்யங்கள்.

(அவ) கீழ் நிர்த்தேசித்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்னதன் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறுர், ‘இத்தால், ப்ராப்யந் தானே ப்ராபகம் என்கிறது’ என்று.

150) இத்தால், ப்ராப்யந் தானே ப்ராபகம் என்கிறது.

அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற இத்தால், ப்ராப்ய வஸ்துதானே ப்ராபகம் என்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது – என்கை.

(அவ) ‘கீழ் ப்ராப்யப்ரஸங்கம் உண்டோ?’ என்ன அருளிச்செய்கிறுர் ‘கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிறே’ என்று.

151) கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிறே.

(வ்யா) அதாவது – ஸமஸ்தபதமான பூர்வபதத்திற் சொன்ன லக்ஷ்மீவிசிஷ்டத்வமும், கல்யாணகுணயோகமும், திவ்யமங்கள விக்ரஹோபேதத்வமும் ஆகிற மூன்றும் “ச்ரியா ஸார்த்தம் – ஆஸ்தே” “ஸர்வாந் காமாந் அச்நுதே” “ஸதா பச்யந்தி” என்று

இவனுக்கு அநுபவவிஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவையாகையாலே ப்ராப்யமிறே – என்கை.

(அவ) ‘ஆனுல், இத்தை உபாயமாக்குகிறதுதானென்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிருர் ‘இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிருனித்தனே’ என்று.

152) இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிருனித்தனே.

(வ்யா) அதாவது – அகிஞ்சநனுய் அநந்யகதியாயிருக்கிற இவன், தன் செயல் மாட்சியாலே போக்யமான பாலை மருந்தாக்குவாரைப்போலே, ப்ராப்யமானது தன்னையே ப்ராபகமாக்குகிருனித்தனே – என்கை.

(அவ) இதுதன்னுலே இவ்வுபாயத்துக்கு ஓரதிசயம் சொல்லுகிறது என்கிருர் ‘சரணௌ சரணம் என்கையாலே’ என்று தொடங்கி.

153) “சரணௌ சரணம்” என்கையாலே உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – “சரணௌசரணம்” என்று ப்ராப்ய வஸ்துதன்னையே ப்ராபகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம் வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் இது என்னுமிடம் சொல்லுகிறது – என்கை.

ப்ரபத்யஶப்தார்த்தம்

(அவ) அநந்தரம், க்ரியாபதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிருர் ‘ப்ரபத்யே – பற்றுகிறேன்’ என்று.

154) ப்ரபத்யே – பற்றுகிறேன்.

(வ்யா) இப்பதம் ‘பதகதௌ’ என்கிற தாது ஸித்தமாகையாலே கதிவாசியாகையாலும், உத்தமனுகையாலும், ‘பற்றுகிறேன்’ என்று இதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிருர்.

(அவ) ‘இதுதான் மாநஸ வாசிக காயிக ரூபையான த்ரிவித கதியையும் காட்டவற்ரு கையாலே, அதில் எந்தக் கரணத்தால் உண்டான பற்றுதலைச் சொல்லுகிறது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிருர் ‘வாசிகமாகவும்’ என்று தொடங்கி.

155) வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினுலும் பேற்றுக்கு அழிவில்லை (இழவில்லை); ‘ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்’ ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது.

(வ்யா) அதாவது – (பவசரணம்) இத்யாதிப்படியே, ரக்ஷிக்கவேணும், என்று ப்ரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும் (அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவ ப்ரஸாதிநீ) என்கிறபடியே பகவத் ப்ரஸாத ஹேதுபூதமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல், நிஷாத காகாதிகளைப்போலே ரக்ஷகவஸ்து இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினுலும் பலஸித்திக்கு அழிவில்லை. “ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:” என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷம் என்கையாலே, மாநஸமான பற்றுதல் ஆகக் கடவது – என்கை. அதாவது – ஒரு புத்திவிசேஷம். இந்த புத்தி விசேஷந்தன்னைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீய:பதிப்படியிலும், “இந்த புத்தி விசேஷமாகிறது - அநந்யார்ஹசேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமாய், இதரோபாய வ்யாவ்ருத்தமாய், பகவத்ரக்ஷகத்வாநுமதிரூபமாய், ஸக்ருதநுஷ்டேயமாய், வ்யபிசார விளம்பவிதுரமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், நியமசூந்யமாய், அந்திமஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷமாய், ஸூசகமாய், யாச்ஞாகர்ப்பமாய், த்ருடாத்யவஸாயரூபமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம்” என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால், இவ்விடத்தே அதுவும் அநுஸந்தேயம்.

(அவ) இப்படி மாநஸமாத்ரமே அமையுமோ? “சிந்தையாலும்” (திருவாய் 6-5-11) இத்யாதிப்படியே த்ரிவிதகரணத்தாலும் ஸ்வீகரிக்கவேண்டாவோ?” என்ன, அருளிச் செய்கிருர் ‘உபாயம் அவனுகையாலும்’ என்று தொடங்கி.

156) உபாயம் அவனுகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை.

(வ்யா) அதாவது – பலஸித்திக்கு உபாயம் – பற்றப்படும் ஈச்வரனுகையாலும், கரண த்ரயத்தாலும் உண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாதப்ரதீதியில் உபாயம் போல் தோற்றிக்கழியுண்டு போமதொழிய, ஸாக்ஷாத் உபாயம் அல்லாமையாலும் பலஸித்திக்கு அத்யாவஸாயாத்மகமான ஸ்வீகாரம் ஒன்றுமேயமையும். இம்மூன்றும்

வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை – என்கை. அதவா, இப்படி ஓரொன்றிலே ஒதுக்கிச் சொல்லுகிறதென்? த்ரிவிதகரணத்தாலும் பற்றுதலைச் சொன்னாலோவென்ன, ‘உபாயம்’ இத்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அப்போதைக்கு ஓரொன்றே அமையும். இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை – என்கை. நிர்ப்பந்தம் இல்லை என்கையாலே, இந்த ஸ்வீகாரம் த்ரிவிதகரணத்தாலும் உண்டானாலும் குறையில்லை யென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. “இப்ப்ரபதநம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏககரணத்தாலே உண்டாகவுமாம்; பலஸித்திக்குக் குறையில்லை. அதிகாரிபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும். பலஸித்திக்கு ஏககரணமே அமையும்; உபாயபூர்த்திக்கு ஸ்ரீய:பதித்வமும் வாத்ஸல்யாதி குணயோகமும், திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறப்போலே, அதிகார பூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்” என்றிறே பரந்தபடியில் இவர்தாம் அருளிச்செய்தது.

(அவ) “ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்” “ஸக்ருதேவ ப்ரபந் நாய” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸக்ருத்கரணீயையாயிருக்க, வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக?” என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘வர்த்தமாந நிர்த்தேசம்’ என்று தொடங்கி.
157) வர்த்தமான நிர்த்தேசம் – ஸத்வம் தலையெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கைகாக.

(வ்யா) அதாவது – “லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ” “நின்னடியிணை அடைந்தேன்” “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்கிறபடியே சொல்லாதே ‘ப்ரபத்யே’ என்று வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது - ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிற இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே “ப்ராயச் சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநச்சரணம் வ்ரஜேத்” என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிகாரமில்லாமையாலும், அதுதான் ஸக்ருத் க்ருதமானபின்பு புந:கரணம் ஆகாமையாலும், பூர்வப்ரபதநத்தை அநுஸந்திக்கைக்காக கொழுந்துபடக்கிடக்கிறது – என்கை.

(அவ) இன்னமும் இவ்வர்த்தமாநத்துக்குச் சில ப்ரயோஜநங்களை அருளிச்செய்கிறார் ‘உபாயாந்தரங்களில்’ என்று தொடங்கி.
158) உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலக்ஷேபத்துக்கும், இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – பூர்வவாஸனையாலே அவசமாக உபாயாந்தரங்களிலே மனஸ்ஸு செல்லாமைக்காகவும், இவ்வநுஸந்தாநத்தாலொழியப் போதுபோக்க அரிதாகை யாலே காலக்ஷேபத்துக்காகவும், இதனுடைய ரஸ்யதையாலே விடமாட்டாமை யாலும், இவ்வநுஸந்தாநம் இடைவிடாமல் நடக்கக்கடவதாயிருக்கும் – என்கை.

(அவ) ‘இங்ஙனன்றிக்கே, பலஸித்திக்குப் பலகாலம் அநுஸந்திக்க வேணுமென்றாலோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘பேற்றுக்கு’ என்று தொடங்கி.
159) பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவும்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜநங்களுக்காக அன்றிக்கே பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணில், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமான ஸித்தோபாயம் சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே தன்னைக்கொண்டு நழுவும் – என்கை. ஆக, பூர்வ வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

<u>உத்தரகண்டார்யம்</u>

(அவ) இனி உத்தர வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் ‘உத்தர வாக்யத்தாலே – ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது’ என்று.
160) உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) ப்ராப்யமாவது – ஸ்ரீய:பதியாய், ஸர்வஸ்வாமியாய் இருக்கிற ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

(அவ) ப்ராபகவரணாநந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச் செய்கிறார், ‘ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை’ என்று.

161) ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

(வ்யா) பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாகை யாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று என்னுமிடஞ் சொல்லுகை இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநம் என்றபடி.

(அவ) 'ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷிக்கவேண்டுவானென்?' என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் 'உபாயாந்தரங்களை விட்டு' என்று தொடங்கி.
162) உபாயாந்தரங்களைவிட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினாப்போலே, உபேயாந்தரமான ஐச்வர்யகைவல்யங்களைவிட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்யை அர்த்திக்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யசரணத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாகக் கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினாப்போலே உபேயப்ரார்த்தனை பண்ணுகிற வளவிலும் அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்யகைவல்யங்களைவிட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது என்கை.

(அவ) நினைவறியும் ஈச்வரன்பக்கல் ப்ரார்த்தனை மிகையென்றிருப்பார் பண்ணும் ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார் 'இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்' என்று.
163) இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ என்னில்.

(அவ) அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'இவன் பாசுரங்கேட்டவாறே திருவுள்ள முகக்கும்' என்று.
164) இவன் பாசுரங்கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – ருக்ணதையாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக்கிடந்த ப்ரஜை ரோகந் தீர்ந்து பசிவிளைந்து 'சோறு' என்று அபேக்ஷிக்கும் பாசுரங்கேட்டால் பெற்றதாய் உகக்குமாபோலே, அநாதிகாலம் ப்ராப்யாந்தரப்ராவண்யமாகிற நோய்கொண்டு இந்த ப்ராப்யத்தில் நசையற்றுக்கிடந்தவன் இதிலே ருசி பிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிற பாசுரங்கேட்டவாறே, சேஷியான அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்; அதுக்காக அர்த்திக்கிறானித்தனை – என்கை.

(அவ) இனி, இவ்வாக்யத்துக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'ஸ்ரீமதே' என்று.
165) ஸ்ரீமதே – பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

(வ்யா) அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள் ளவனுக்கு' என்று இங்கும் ஸ்ரீசப்தத்துக்குப் பூர்வவாக்யத்திற் சொன்ன வ்யுத்புத்தி த்வயமும், அதில் அர்த்தமும் மதுபர்த்தமான நித்யயோகமும் அநுஸந்தேயம்.

(அவ) இரண்டிடத்திலும் நித்யயோகம் ஒத்திருக்கச்செய்தே அவ்வவதசாநுகுணமாக இவளிருக்கும் இருப்பை அருளிச்செய்கிறார் 'அவன் உபாயமாமிடத்தில்' என்று தொடங்கி.
166) அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்யவர்த்தகையுமாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – அவன் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கத்தை ஸஹியாமையாலே தானுபாய பாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே, ஸாபராத சேதநருடைய அபராதங்களைப் பார்த்து அவன் சீறுமளவில், அத்தை ஸஹித்து அங்கீகரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் சேதநர்க்குக் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திதயா ப்ராப்யனாமிடத்தில், அவனோபாதி கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்கையாலே, கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும் – என்கை. இது தன்னைப் பரந்தபடியிலே "பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தம் சேதநருடைய அபராதத்தையும், ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங்கண்டு, 'இவர்கள் அவனுடைய க்ரோதத்துக்கு விஷயபூதராய் நசித்துப்போகாதே, இவனைக்கிட்டி உஜ்ஜீவித்துப் போகவேணும்' என்று ஸாபராதரான சேதநரை ஈச்வரனோடே

சேர்க்கைக்காக என்றுமொக்க விடாதேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இங்குத்தை ஸ்ரீமச்சப்தம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தைப் பற்றவும், இவர்கள் பண்ணுங் கைங்கர்யத்தை ஈச்வரன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும், அநுபவவிச்சேதத்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி இருக்கையாலே, நிரந்தர ஸம்ச்லேஷத்துக்காகவும், அவனை க்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம்ச்லிஷ்டையாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது" என்று விஸ்தரேண அருளிச் செய்தார்.

(அவ) திருமந்த்ரத்தில் உத்தரபதத்துக்கு இவ்வுத்தரவாக்யம் விவரணமாயிருக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார் 'இதிலே' என்று தொடங்கி.

167) இதிலே திருமந்த்ரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநமென்னுமிடத்தை சாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கிற இந்த வாக்யத்திலே, திருமந்த்ரத்தில் 'நாராயணாய' என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநமென்னுமிடம் ஆர்த்தமாகையாலே அவிசதமாகச்சொன்ன ப்ராப்யத்தை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது – என்கை. அங்கு 'நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்' என்கிற இவ்வளவொழிய, 'அடிமை கொள்ளுமவன் ஸ்ரீமானாகவேணும்' என்றும், 'அடிமை செய்யுமவன் நிர்மமனாகவேணும்' என்றும் சொல்லாமையாலும், அவை இரண்டும் இங்குச் சொல்லுகையாலுமிறே அந்தப்பதத்துக்கு இவ்வாக்யம் விவரணமாயிற்று.

(அவ) 'இம்மிதுநத்துக்கே அடிமை செய்யவேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தந்தானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இளையபெருமாளைப்போலே' என்று தொடங்கி.

168) இளையபெருமாளைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை முறை.

(வ்யா) அதாவது – "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே। அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே॥" என்று பெருமாளும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்த இளையபெருமாளைப்போலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தம் – என்கை. மிதுநசேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிதுநகைங்கர்யமிறே ஸ்வரூபப்ராப்தம்.

(அவ) இன்னமும் அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யுமளவிலுள்ள வாசியை அருளிச் செய்கிறார், 'அடிமை' என்று தொடங்கி.

169) அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் உபேக்ஷியாமல் கைங்கர்யங்கொண்டருளும்படி பண்ணுமவள் இவளாகையாலே, "ஸீதாமுவாச" "ஸீதாசமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசநம் அப்ரவீத்" என்று இவள் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப் பெற்ற இளையபெருமாளைப்போலே, இவன் ப்ரார்த்திக்கிற அடிமைதான் ஸித்திப்பதும், மாதாபிதாக்கள் இருவருமான சேர்த்தியிலே சுச்ருஷைபண்ணும் புத்ரனுக்குப்போலே, செய்கிற அடிமைதான் ரஸிப்பதும் பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே – என்கை.

(அவ) இனி, இரண்டாம் பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'நாராயணாய' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு' என்று.

170) நாராயணாய – ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு.

(வ்யா) நாரயணத்வம் – உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே, 'ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு' என்கிறார். கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாவான் சேஷியிறே.

(அவ) கைங்கர்யந்தான் அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதமாகையாலும், அந்த ப்ரீதிதான் அநுபாவ்ய விஷயாதீநையாகையாலும், அநுபாவ்ய விஷயம் சொல்ல வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் 'இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்' என்று.

171) இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

(வ்யா) அதாவது - கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வபாவியாயிருக்கும் அநுபவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும் – என்கை. "ஸதா பச்யந்தி" என்றும், "ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்" என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே

திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் கல்யாண குணங்களும், “ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி” என்கிற ஸ்வரூபத்தோபாதி கைங்கர்ய வர்த்தகங்களுமாய், போக்யங்களுமா யிறே இருப்பது; ‘குணங்கள்’ என்று ஸாமாந்யேந சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குண்ங்களோடு வாத்ஸல்யாதி குணங்களோடு சௌர்யாதிகுணங்களோடு வாசியற எல்லா குணங்களும் அநுபாவ்யங்களாயிருக்கையாலே பூர்வவாக்யத்தில் நாராயண பதத்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அநுஸந்தேயங்களான குணவிசேஷங் களும் இப்பதத்தில் ப்ராப்யதயா அநுஸந்தேயங்கள்; ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆகாரத்வயமுண்டாயிருக்கிறப்போலே, ஆச்ரயிகளான குணவிசேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வயமும் உண்டாயிறேயிருப்பது. இவையெல்லாம் பரந்தபடியிலே அருளிச் செய்தார்.

(அவ) இனி இப் பதத்துக்கு தாத்பர்யம் இன்னதிலே என்கிறுர்.
172) சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

(வ்யா) அதாவது – அநுபாவ்யத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலே ஸகலகுணங்களும் ப்ரதிபாதிதமாயிருந்ததேயாகிலும், சதுர்த்யம்சத்தில் சொல்லுகிற வ்ருத்தி விசேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வமாகையாலே, அதிலே இப் பதத்துக்கு நோக்கு – என்கை.

(அவ) இந்த சேஷித்வ கதநத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச் செய்கிறுர், ‘ப்ராப்தவிஷயத் தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது’ என்று.
173) ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது.

(வ்யா) அதாவது – “ஸர்வம் பரவசம் து:க்கம்” என்றும், “ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஷித்தமான அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் போலன்றிக்கே, “சாயா வா ஸத்வ மநுகச்சேத்” என்றும், “ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமிறே இவனுக்கு ரஸிப்பது – என்கை.

(அவ) இனி இப்பதத்தில் விபக்த்யம்சத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறுர், ‘இந்தச் சதுர்த்தி’ என்று தொடங்கி.
174) இந்த சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – சேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமான உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயுள்ளதாகையாலே, தாதர்யப்ரதிபாதகமன்றிக்கே, இந்தச் சதுர்த்தி பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலமான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது – என்கை. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையாவது – கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை ப்ரதி பாதிக்கை. கைங்கர்யமாவது – பகவந் முகவிகாஸ ஹேதுவான வ்ருத்தி விசேஷம். இக்கைங்கர்யந்தான் “ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே” என்றும் “நம இத்யேவ வாதிந:” என்றும் “யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி” என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே வாசிககாயிகரூபமாயிருக்கும்.

(அவ) ‘இக்கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தநீயமாகில் காதாசித்கமாகாதோ?’ என்ன, அருளிச் செய்கிறுர் ‘கைங்கர்யந்தான் நித்யம்’ என்று.
175) கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

(வ்யா) அதாவது – சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், “அகிஞ்சித் கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:” என்கிறபடியே கிஞ்சித்காராபாவத்தில் அதுதான் அநுபபந்ந மாகையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யம் – என்கை. ஆகையாலிறே “நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி” என்றும், “நித்யகிங்கரோ பவாநி” என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது.

(அவ) ‘நித்யமாயிருக்குமாகில் ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ?’ என்ன அருளிச்செய்கிறுர் ‘நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்’ என்று.
176) நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

(வ்யா) அதாவது - விஷயம் உத்துங்கமாயிருக்கையாலும், ஆச்ரயபூதனை சேதநன் அத்யந்த பரதந்த்ரனுயிருக்கையாலும் ப்ரார்த்தநாவிசேஷம் இல்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலும், நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெற வேணும் – என்கை.

(அவ) இது நித்யப்ரார்த்தநீயமாகைக்கு நிதாநத்தை அருளிச்செய்கிறுர் 'சேஷிக்கு' என்று தொடங்கி.

177) சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும்.

(வ்யா) அதாவது – "நாகிஞ்சித்குர்வதச்சேஷத்வம்" என்கிறபடியே சேஷிக்கு அதிசயகரமல்லாத வஸ்துக்கு சேஷத்வம் இல்லாமையாலே. சேஷியான ஈச்வரனுக்குத் தன்னுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களாலே ப்ரீதிரூபமான அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனனவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபலாபமுமாய் அவனுடைய முகோல்லாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ராப்யமுமாயுமாயிருக்கும் – என்கை. ஆகையாலே நித்ய ப்ரார்த்தநீயமாயிருக்குமென்று கருத்து.

(அவ) அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறுர் 'நம:' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறுர், 'கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது' என்று.

178) நம:-கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – நமச்சப்தம் ஸாமாந்யேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபதமான நமச்சப்தம்போலே ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த விரோதிகள் மூன்றையும் கழிக்கவற்று யிருந்ததேயாகிலும், இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, கைங்கர்யப்ரார்த்தநாநந்தரோக்த மாகையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது – என்கை.

(அவ) 'கைங்கர்யத்துக்குக் களை எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் 'களையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது' என்று.

179) களையாவது - தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

(வ்யா) தனக்கென்னப்பண்ணுகையாவது – "போக்தாஹம் மமபோகோயம்" என்கிற படியே, இத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை; பகவந் முகவிகாஸஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய, இதில் போக்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியும், மதீயத்வ ப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில், அபுருஷார்த்தமாயிறே இருப்பது.

(அவ) இன்னமும் இந்தக் கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு விரோதிகளானவையும் இதிலே தள்ளுண்ணும் என்கிறுர் 'இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்' என்று.

180) இதில் அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்.

(வ்யா) அதாவது – அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே "அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:। அவித்யா தருஸம்பூதிபீஜ மேதத் த்விதா ஸ்திதம்) என்கிறபடியே அநாத்மந்யாத்ம புத்யாதிகளை வடிவாக வுடைத்தாய்க் கர்மோத்பத்தி காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யையும் தத்கார்யமான கர்மங்களும், தத்கார்யமாய்வரும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமும் எல்லாம் கழியுண்ணும் – என்கை. ஆகையிறே, த்வயவிவரணமான கத்யத்திலே நமச்சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தருளுகிறவளவில், "மநோவாக்காயை:" இத்யாதி சூர்ணையாலே, அக்ருத்யகரணத்யகில கர்மநிவ்ருத்தியையும், "அநாதிகாலப்ரவ்ருத்த" இத்யாதி சூர்ணையாலே, அவித்யா நிவ்ருத்தியையும், "மதீயாநாதி" இத்யாதி சூர்ணையாலே, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று.

(அவ) ஆனுலும் இதுக்கு ப்ரதாநார்த்தம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி யாகையாலே, அத்தை உபபாதிக்கிறுர் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே 'கைங்கர்யம் பண்ணும்போது தான் எப்படியாகவேணும்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் ' "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னும்படியேயாக வேணும்' என்று.

181) "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னும்படியே ஆகவேணும்.

(வ்யா) அதாவது – கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் 'உனக்கே நாமாட்செய்வோம்' (திருப்பாவை-29) என்று, 'உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கும் இருப்புத் தவிர்ந்து, உனக்கே யுகப்பாக நாங்கள் அடிமை செய்யவேணும்' என்கிறபடியே, சேஷிக்கே உகப்பாகப் பண்ணவேணும் – என்கை. "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" (திருவாய் 2-9-4) என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

(அவ) இனி, இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விக்நங்களை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸௌந்தர்யம்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

182) ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்; கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே.

(வ்யா) அதாவது – அவனுடைய விக்ரஹஸௌந்தர்யமும் சித்தாபஹாரியாய்க் கைசோரப் பண்ணுகையாலே, கைங்கர்யத்துக்கு விக்நம்; இந்நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதுர்த்தியிற் சொன்ன கைங்கர்யமும் அபிமதவிஷயபரிசர்யைபோலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே அவனுடைய முகமலர்த்தியே ப்ரயோஜநமாக இருக்குமதுக்கு அதுவும் விக்நம் – என்கை.

(அவ) இப்படியாகையால், இவ்விரோதிநிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

183) கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு.

(வ்யா) அதாவது – சதுர்த்தியிற் சொல்லுகிற கைங்கர்யப்ரார்த்தனை காதாசித்கமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே, இப்பதத்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையும், இங்கிருக்கும் காலத்தோடு ப்ராப்யபூமியிற் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக்கடவதாயிருக்கும் – என்கை.

(அவ) 'கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸ்வபோக்த்ருத்வ உதயம் உண்டாமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்.

184) "மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு" என்னுநின்றதிறே.

(வ்யா) அதாவது – 'உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆநந்தத்துக்கு ஸ்வபோக்த்ருத்வபுத்தியை விளைத்து, ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே!' என்று நித்யஸூரிகள்பேசும் பாசுரமாகச் சொல்லாநின்றதிறே – என்கை. ஆகையால் அவ்விஷய வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபோக்த்ருத்வ புத்தி அங்கும் விளைகையாலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் ஸித்தமென்றதாயிற்று. ஆகையிறே முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே "நம இத்யேவ வாதிந:" என்றது.

ஆக, புருஷகாரத்தையும், தந்நித்யயோகத்தையும், ததுத்பாவிதமான வாத்ஸல்யாதி குணங்களையும், அந்த குணப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், குணவிக்ரஹ விசிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தையும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்தையும், தத்பலமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநமென்னுமத்தையும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வசேஷித்வத்தையும், தத்விஷய கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

த்வயப்ரகரண வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

முமுக்ஷுப்படி சரமச்லோகப்ரகரணம்

<u>வ்யாக்யாந_அவதாரிகை</u>

மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம் அதில் பூர்வவாக்யத்திற் சொல்லுகிற உபாயவரணம் ஸர்வேச்வரன் தானே விதிக்கையாலே ததபிமதமென்னுமத்தையும், வரணங்கமான ஸாதநாந்தர பரித்யாகத் தையும், வரணத்தில் ஸாதநத்வபுத்தி ராஹித்யத்தையும் சாப்தமாகப் பூர்வார்த்தத் தாலே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவியான ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸகலபாபவிமோசநத்தையும் உத்தரார்த்தத்தாலே சாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், த்வயத்துக்கு விவரணமாய், பஞ்சம வேதஸாரபூத கீதோபநிஷத்தாத்பர்யமாய், சரமரஹஸ்யமாய் இருந்துள்ள சரமச்லோகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸம்சய விபர்யயமற அருளிச்செய்கிறார்.

இதில் அர்த்தங்கேட்கைக்காகவிறே – எம்பெருமானார் பதினெட்டுப்பர்யாயம் திருக்கோஷ்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று.

நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையும் பார்த்திறே – இவருடைய ஆஸ்திக்யஆதர பரீக்ஷார்த்த மாக பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூளுரவுகொண்டு மாஸோபவாஸங் கொண்டு அருமைப் படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று.

நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்டனாய், பரமாத்மநி ரக்தனாய், அபரமாத்மநி வைராக்ய முடையனாய், ப்ரமாணபரதந்த்ரனாய், பகவத்வைபவம் ச்ருதமானால் அது [63]உபபந் நமென் னும்படியான [64]விஸ்ரம்பபாஹுள்யமுடையனாய், ஆஸ்திக [65]அக்ரேஸரனாயிருப்பான் ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ச்லோகார்த்தச்ரவண அநுஷ்டாநத்துக்கு அதிகாரி யாகையாலே, அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்த கௌரவத்தாலும் இத்தை வெளி யிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார்; ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கை யாலே, அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்.

அப்படி உபதேசித்துவிடுகிறமாத்ரமுமின்றிக்கே, இவ்வர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்னும் பரமக்ருபையாலேயிறே, இதுதன்னைப் பலப்ரபந்தங் களிலும் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரரூபேண இவர் அருளிச்செய்தது. மற்றுள்ள ப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் போலன்றிக்கே ஸ்த்ரீபாலர்களுக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி தெளிய அருளிச்செய்தது இப்ரபந்தத்திலேயிறே.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

<u>உபோத்காதம்</u>

(அவ) இதில் ப்ரதமத்திலே இந்த ச்லோகார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும் படுத்துகைக்காக, இது தனக்கு சரமச்லோகமென்று திருநாமமாகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழே சில உபாயவிசேஷங்களை' என்று தொடங்கி.

185) கீழே சில உபாயவிசேஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துச்சகங்களென்றும், ஸ்வரூப விரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக்குறித்து, அவனுடைய சோகநிவ்ருத்யர்த்தமாக 'இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை' என்னும் படியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமச்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

(வ்யா) அதாவது - இந்த ச்லோகத்துக்குக் கீழே அநேகாத்யாயங்களிலே கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளான சில உபாய விசேஷங்களை ஸ்வப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷஸாதநமாக விஸ்தரேண உபதேசித்தருளக்கேட்டு, காயக்லேச ரூபமாகையாலும், இந்த்ரியஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாவதாநமாகச் சிரகாலம் ஸாதிக்கவேண்டியிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிக்க அசக்யங்களென்றும், ஸ்வசரீரத்வ கதநாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக் கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நரூபங்களான இவை விரோதிக ளென்றும் புத்திபண்ணி, 'இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெற என்பது ஒன்றில்லை; இனி இழந்தே போமித்தனையாகாதே' என்கிற சோகத்தாலே ஆவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக்

---

[63] உவவெ – agree,

[64] **विस्रम्भ**, விஸ்ரூஜ - without reserve, **बाहुल्यम्** - ஶாஹுலூ - Abundance, plenty

[65] **अग्रेसर** - குஜெஸா - leader

குறித்து, அவனுடைய அந்த சோகம் போககைக்காக, ‘ஸுசகத்வத்தாலும் ஸ்வரூபா நுரூபதையாலும் இனி இதுக்கு மேலில்லை’ என்னும்படியான சரமமான உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமச்லோகமென்று இதுக்குத் திருநாமமாயிருக்கிறது – என்கை.

(அவ) இனி, இச்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ‘இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே’ என்று தொடங்கி.
186) இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

(வ்யா) அதாவது – அர்த்தத்வயாத்மகமான இந்தச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யும் அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயபூதனான தான் இவனுக்குச்செய்யும் அம்சத்தை அருளிச் செய்கிறான் – என்கை.

(அவ) ‘அதிகாரிக்ருத்யமாவது எது?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது – உபாயபரிக்ரஹம்’ என்று.
187) அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது – உபாய பரிக்ரஹம்.

(வ்யா) அதாவது – அதிகாரியானவனுக்கு இங்குச் செய்யத்தக்கது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கை – என்கை.

(அவ) ஆனால், அவ்வளவை விதியாதே உபாயாந்தர பரித்யாகம் சொல்லுவானென்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார், ‘அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்’ என்று.
188) அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்.

(வ்யா) அதாவது – அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை உபாயாந்தர பரித்யாகமாகிற அங்கத்தோடேகூட விதிக்கிறான் – என்கை. “ப்ரக்ஷாள்ய பாதாவாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதிவதர்ச்சயேத்। ஸ்தித்வார்க்யம் பாநவேதத்யாத் த்யாத்வா தேவம் ஜபேந்மநும்॥” என்று ஆசமநாதிகளுக்கு அங்கமாகச்சொன்ன பாதப்ரக்ஷாளநாதியொழிய அவை அநுஷ்டிக்கவொண்ணாதாப்போலே, இங்கும் ல்யபந்தபதத்தாலே அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர த்யாகத்தையொழிய ஸ்வீகாரம் அநுபபந்நம் என்னுமிடம் ஸித்தமிறே. ஆகையால், “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய ஸ்திதச்சேத்” என்று துஷ்கரத்வ புத்தியாலே ஸ்வதப்ராப்தமான உபாயாந்தரபரித்யாகத்தை அநுவதித்து ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறது என்கிற அநுவாதபக்ஷம் அயுக்தம் – என்றதாயிற்று.

(அவ) ஆனால், ‘ஸுசகத்வாதிகளாலே ராகப்ராப்தமான இதுக்கு விதிதான் வேணுமோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘ராகப்ராப்தமான’ என்று தொடங்கி.
189) ராகப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைதமானால் கடுகப்பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

(வ்யா) அதாவது – போக்யதையாலே ராகப்ராப்தமான க்ஷீரத்தைப் பித்தரோகத்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி விதித்தால் சீக்ரமாகக் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமாபோலே, உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைலக்ஷண்யத் தாலே சேதநனுடைய ராகத:ப்ராப்தமாயிருந்துள்ள உபாயந்தானே இத்தை ஸ்வீகரி யென்னும் விதிப்ரயுக்தமுமானால் சீக்ரமாக ஸ்வீகரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே – என்கை.

(அவ) இனி, இதுக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, பூர்வார்த்த பத ஸங்க்யையை அருளிச்செய்கிறார் ‘இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பதம்’ என்று.
190) இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பதம்.

ஸர்வதர்மஸ்வீகாரப்தார்யம்

(அவ) அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் ‘ஸர்வ தர்மாந்’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், ‘எல்லா தர்மங்களையும்’ என்று.
191) ஸர்வதர்மாந் – எல்லா தர்மங்களையும்.

(அவ) அதுதான் தர்மமும் பஹுவசநமும் ஸர்வசப்தமுமாய் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே இம்மூன்றுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, ப்ரதமம் தர்ம லக்ஷணத்தை அருளிச் செய்கிறுர் 'தர்மமாவது- பலஸாதநமாயிருக்குமது' என்று.

192) தர்மமாவது-பலஸாதநமாயிருக்குமது.

(அவ) தர்ம சப்தம் த்ருஷ்டபல ஸாதநத்திலும் வ்யாப்தமாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறுர் '

193) இங்குச் சொல்லுகிற தர்மசப்தம் த்ருஷ்ட பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகை யன்றிக்கே, மோக்ஷ பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – பூர்வோபாயங்கள்தன்னை உபதேசிக்கிறபோதே த்ருஷ்டபல ஸாதநங்கள் வ்யாவ்ருத்தங்களாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலும், இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தர்மசப்தம் புத்ர பச்வந்நாதி ஐஹிகமாயும், ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயும் இருந்துள்ள த்ருஷ்ட பலங்களுக்கு ஸாதநங்களானவற்றைச் சொல்லுகை யன்றிக்கே, பகவத் ப்ராப்தி ரூபமான மோக்ஷ பலத்துக்கு ஸாதநமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது – என்கை.

(அவ) இனிமேல், பஹுவசநார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறுர் 'அவைதான்' என்று தொடங்கி.

194) அவைதான் – ச்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – அந்த மோக்ஷபலஸாதநங்கள்தாம் உபப்ரும்ஹ்ய உபப்ரும்ஹ ணங்கள்யாயிருந்துள்ள ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலே விஹிதங்களாய்க் கொண்டு அநேகங்களாய் இருக்கையாலே, 'தர்மாந்' என்று, பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது – என்கை.

(அவ) 'அப்படியிருந்துள்ளவைதாம் எவை?' என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் 'அவையாவன' என்றுதொடங்கி.

195) அவையாவன – கர்மஜ்ஞாநபக்தியோகங்களும், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம வித்யை, தேசவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தநம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாய புத்த்யா செய்யுமவையும்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன, "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:। தஸ்மாதஸக்தஸ்ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர" என்று ஸ்வதந்த்ர ஸாதநமாக உக்தமான கர்மயோகமும், "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" "ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே। ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே ததா॥" என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமும், "பக்த்யா த்வநந்யயாசக்ய:" "மந்மநா பவ மத் பக்த:" இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமும் ஆகிற இவையும், "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:। த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந॥" என்று விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், "ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யச்ச பாரத" என்று அபிமத பலலாபத்தாலே க்ருதக்ருத்யனுக்குமென்கிற புருஷோத்தமவித்யை, "தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்" என்று ஸர்வகாம பல ப்ரதமாகச் சொல்லுகிற புண்யக்ஷேத்ரவாஸம் "ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம்" என்று ஸர்வபாபவிமோசந பூர்வகமான பகவத் ப்ராப்தியை பலமாகச் சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தநம், "க்ருதேந வாத தைலேந தீபம் யோ ஜ்வாலயேந்நர:। விஷ்ணவே விதிவத் பக்த்யா தஸ்ய புண்ய பலம் ச்ருணு॥ விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ராதித்ய ஸந்நிப:। ஜ்யோதிஷ்மதா விமோநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே॥" என்று பாபநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவிளக்கெரிக்கை, அப்படி விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்த்யா செய்யப்படுமவையும் – என்கை.

<u>பரித்யஜ்ய பதார்த்தம்</u>

(அவ) இனி ஸர்வசப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறுர், 'ஸர்வ சப்தத்தாலே' என்று தொடங்கி.

196) ஸர்வ சப்தத்தாலே அவ்வவஸாதநவிசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில்

அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – தர்மவிசேஷணமான ஸர்வசப்தத்தாலே பஹுவசநோக்தமான அவ்வோ ஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்கும் இடத்தில் "ஸந்த்யாஹீநோசுசிர் நித்யம் அநர்ஹஸ் ஸர்வ கர்மஸு" என்கிறபடியே அயோக்யனுகாமல், தன்னை அநுஷ்டிக்கையாலே அவற்றுக்கு யோக்யனுகையை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸந்த்யாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது – என்கை.

(அவ) உக்தத்தை நிகமிக்கிறுர் 'ஆக' என்று தொடங்கி.
197) ஆக, ச்ருதி ஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்யநைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

(வ்யா) அதாவது – ஆக, கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்ருலும் "சோதநாலக்ஷணேர்த்தோ தர்ம:" என்று சோதனையாகிற விதிவாக்யத்தை ப்ரமாணமாக வுடைத்தான அர்த்தம் தர்மம் என்கையாலே, ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ள வையாய், நித்யம் நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாக வுடைத்தான கர்மயோகம் தொடக்கமான உபாயங்களை யென்றபடி – என்கை.

(அவ) ஸ்வரூபவிருத்தத்வாத் அதர்மமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றை தர்மம் என்கிறதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறுர் 'இவற்றை' என்று தொடங்கி.
198) இவற்றை, தர்மம் என்கிறது – ப்ரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே.

(வ்யா) அதாவது – பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற உத்தேச்யத்துக்கு விரோதியாயி ருக்கையாலே அதர்ம சப்தவாச்யங்களாக ப்ராப்தங்களாயிருக்கிற இவற்றை தர்மமென்று சொல்லுகிறது, ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை அதர்மம் என்றும், இவற்றை தர்மம் என்றும் ப்ரமித்த அர்ஜுநனுடைய நினைவாலேயித்தனை – என்கை. ஆக, ப்ரதம பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ) அநந்தரம், த்வதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறுர், 'பரித்யஜ்ய' என்று.
199) பரித்யஜ்ய.

(அவ) இதுவும், த்யாகமும் ல்யப்பும் உபஸர்க்கமுமாய், த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே, அதில் த்யாகவேஷத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறுர் 'த்யாகமாவது' என்றுதொடங்கி.
200) த்யாகமாவது – உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து, 'ஶுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும், விபரீததிசா கமநம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணிணேம்' என்கிற புத்திவிசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

(வ்யா) அதாவது – இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது – கேவலம் விடுகை அன்று; கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை அநுஸந்தித்து, 'ரஜதமல்லாத ஶுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஸ்வகார்யஸித்திக்கு உடலான ஒருதிக்கிலே போகக்கோலித் தத்விபரீதமான திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும், பகவத்ப்ராப்த்யுபாயாபேக்ஷரான நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணிணேம்' என்கிற புத்தி விசேஷத்தோடே விடுகை – என்றபடி.

(அவ) இனி உபஸர்க்கார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறுர் 'பரி என்கிற' என்று தொடங்கி.
201) 'பரி' என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே – பாதகாதிகளை விடுமாபோலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங்கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – 'பரி ஸாகல்யே' என்று ஸாகல்யபரமாகக் கொள்ளுமளவில், அது ஸர்வசப்தத்திலே உக்தமாகையாலே அபேக்ஷித மல்லாமையாலே, மிகுதிக்கு வாசகமான பரியென்கிற இந்த உபஸர்க்கத்தாலே – "ப்ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம் குர்வங்கநாகம:" என்கிற பாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுமளவில் அவற்றில் புநரந்வயத்துக்கு உறுப்பான ருசி வாஸனைகளோடேகூட 'நாம் இத்தைச் செய்வதே!' என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதனுய்க் கொண்டு விடுமாபோலே "அத பாதகபீதஸ் த்வம்" என்று தர்மதேவதை பாதகமாகச் சொன்ன உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில், புத்திபூர்வகமாக அவற்றிலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு உறுப்பான ருசியும் அபுத்தி பூர்வகமாக மூளுகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றேடே கூட 'பகவதேக ஸாதநதைகவேஷமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு அத்யந்த வ்ருத்தமானவற்றை நாம்

செய்வதே!' என்கிற லஜ்ஜா ஸஹிதனுய்க்கொண்டு மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராதபடி விடவேணுமென்று சொல்லுகிறது – என்கை.

(அவ) இனி, 'ல்யப்' அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிருர் 'ல்யப்பாலே' என்று தொடங்கி.
202) ல்யப்பாலே "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" என்னுமாபோலே, உபாயந்தரங்களைவிட்டே பற்ற வேணும் என்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – '(பரி)த்யஜ்ய' என்கிற ல்யப்பாலே "புக்த்வா சாந்த்ராயணம் சரேத்" என்னுமாபோலன்றிக்கே, "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" என்கிற விதி 'புஜிக்குமளவில் ஸ்நாநம் பண்ணியே புஜிக்கவேணும்' என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே, ஸித்தோபா யத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிக்ரஹிக்கவேணுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது – என்கை.

(அவ) இப்படி விட்டேபற்றவேணுமென்கிற இதன் கருத்தை அருளிச்செய்கிருர் 'சசால' என்று தொடங்கி.
203) "சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:" என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால்கட்டு என்கிறது.

(வ்யா) அதாவது "யோ வஜ்ரபாதாசநிஸந்நிபாதாந் ந சுக்ஷுபே நாபி சசால ராஜா। ஸ ராமபாணுபிஹதோ ப்ருசார்த்த: சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:॥" என்கிற ச்லோகத்தில் – ராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் ஈடுபட்டு, நிலைகலங்கி, போகப் பார்த்தவளவிலும், கையில் வில்லிருக்குமளவும் பெருமாள் போகவொட்டாமையாலே பின்பு போகட்ட வில்லு கையில் இருந்தபோது ப்ரதிபக்ஷ ஜயத்துக்கு ஸாதநமாகாத மாத்ரமன்றிக்கே "கச்சாநுஜாநாமி" என்று பின்பு பண்ணின அநுமதி பெருமாள் அப்போது பண்ணக்காணுமையாலே போகவுமொண்ணுதபடி கால்கட்டானமையைச் சொல்லுகிறபடியே, உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே ஈஷதந்வயங் கிடக்கிலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்ரமன்றிக்கே பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகமாய்த் தலைக்கட்டும் – என்றபடி.

(அவ) இன்னமும், இவற்றில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந் தமாக அருளிச்செய்கிருர் 'சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு' என்று.
204) சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு.

(வ்யா) அதாவது – முன்பே வரப்ரதாநத்தைப் பண்ணி வைத்து, இப்போதாக மறுக்க வொண்ணுதென்று ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்று "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்கிற பெருமாளோடே கூடி வாழ இருந்த பேற்றை இழந்த சக்கரவர்த்தியைப் போலே ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையாகிறது "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்று ஸநாதநதர்மமான பகவத்விஷயத்தோடே கூடி வாழுகை யாகிற பேற்றை இழக்கைக்கு உறுப்பாய் விடும் – என்கை.

(அவ) இனி, இங்குச்சொன்ன ஸர்வதர்ம பரித்யாகத்தின் கருத்து அறியாதார் சொல்லும் தூஷணத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக, தத்பக்ஷத்தை உத்க்ஷேபிக்கிருர் 'ஸர்வதர்மங்களையும்' என்று தொடங்கி.
205) ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்று சொல்லுகையாலே, சிலர் 'அதர்மங்கள் புகுரும்' என்ருர்கள்.

(வ்யா) அதாவது – த்யாஜ்யமான தர்மந்தான் 'இதம் குரு இதம் மாகார்ஷீ:' என்று விதி நிஷேதாத்மகமாயிருக்கையாலே 'ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு' என்று சொல்லு கையாலே விஹிதாநுஷ்டாநத்தோபாதி நிஷித்தபரிஹாரமும் ஒக்கத்தள்ளுண்ணு மளவில், அடைத்த கதவைத் திறந்தால் நிஹீநபதார்த்தங்கள் புகுருமாபோலே அதர்மங்களான நிஷித்த ப்ரவ்ருத்திகள் புகுருமென்று சிலர் சொன்னுர்கள் – என்கை.

(அவ) அத்தைப் பரிஹரிக்கிருர் 'அது கூடாது; 'அதர்மங்களைச்செய் என்று சொல்லாமையாலே' என்று.
206) அது கூடாது; 'அதர்மங்களைச்செய் என்று சொல்லாமையாலே'

(வ்யா) அதாவது – ஸர்வதர்மங்களையும் விடச்சொன்ன இத்தால் அதர்மங்கள் புகுரு மென்கிற இது ஸம்பவியாது; தர்மங்களை விடச்சொன்ன மாத்ரமொழிய அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே – என்கை.

(அவ) ‘அதர்மநிவ்ருத்தியும் தர்மசப்த வாச்யமாகையாலே அத்தை விடச்சொன்னுல், அதர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம் அர்த்தாத் உக்தமாகாதோ’ என்கிற ப்ரதிவாத் யுக்தியை அநுவதிக்கிருர் ‘தன்னடையே சொல்லிற்ருகாதோவென்னில்’ என்று.
207) ‘தன்னடையே சொல்லிற்ருகாதோவென்னில்?’ என்னில்,-

(அவ) அதுக்கு உத்தரம் அருளி செய்கிருர் ‘ஆகாது; தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே’ என்று.
208) ஆகாது; தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

(வ்யா) அதாவது – தர்மங்களை விடச்சொன்ன இத்தால் ‘அதர்மங்களைச் செய்’ என்னுமிடம் தன்னடையே சொல்லிற்ருகாது; தர்மசப்தம் அதர்மநிவ்ருத்யாதி அங்க ஸஹிதமாய் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டாநத்தைக் காட்டுமதொழிய, ஸாமாந்யேந அதர்ம நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தைக் காட்டாமையாலே – என்கை.

(அவ) “அதர்மநிவ்ருத்திக்கு தர்மசப்தவாச்யத்வம் முக்யமாக இல்லையேயாகிலும், ஸர்வசப்த [66]ஸாஹித்யத்தாலே தர்மசப்தம் விசேஷணபூதமான இதுதன்னையுங் காட்டாதோ?” என்ன, அருளிச்செய்கிருர் ‘காட்டிருலும்’ என்று தொடங்கி.
209) காட்டிருலும், அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்ருமித்தனை.

(வ்யா) அதாவது – அப்படிக் காட்டிற்ருகிலும் அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷித மல்லாமையாலே, அத்தையொழிந்த விஹிதாநுஷ்டாநரூப தர்மங்களானவற்றைச் சொல்லிற்ருமித்தனை – என்கை.

(அவ) ‘இங்ஙன் ஒதுக்குகிறது என்கொண்டு?’ என்ன, அருளிச் செய்கிருர் ‘தன்னையும்’ என்று தொடங்கி.
210) தன்னையும், ஈச்வரனையும், பலத்தையும் பார்த்தால் அது புகுர வழியில்லை.

(வ்யா) அதாவது – அதர்மாநுஷ்டாநம் சேஷிக்கு அநிஷ்டமாகையாலே, அவனுக்கு அதிசயகரனுமது ஒழிய அநிஷ்டகரனுகை சேராதபடியான ஸ்வரூபத்தையுடைய தன்னைப் பார்த்தாலும், ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்காஸஹதையாலே இத்தலையில் ஸ்வ யத்ந நிவ்ருத்தியொழிய ப்ரவ்ருத்யம்சத்தில் ஒன்றையும் பொருத உபாயபூதனை ஈச்வரனைப் பார்த்தாலும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு பலம் அவனுடைய ப்ரீதியாகை யாலே தாத்ருசமான பலத்தைப் பார்த்தாலும், இம்மூன்றுக்கும் விருத்தங்களான அவை புகுரவழியில்லை என்கை. ஆகையால் தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டிற்ருகிலும் அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்ருகக் கொள்ளவேணும் என்று கருத்து.

மாமினர்யம்

(அவ) அநந்தரம் – த்ருதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிருர் ‘மாம்’ என்று; அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிருர் ‘ஸர்வரக்ஷகனுய்’ என்று தொடங்கி.
211) மாம் – ஸர்வரக்ஷகனுய், உனக்குக் கையாளாய், உன்னிசைவுபார்த்து, உன் தோஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு, உனக்குப்புகலாய், நீர்சுடுமாபோலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

(வ்யா) அதாவது – ‘நம்முடைய ரக்ஷணம் இவன் பண்ணுமோ? பண்ணுனே?’ என்று ஸம்சயிக்க வேண்டாதபடி ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்தில் தீக்ஷிதனுய், தன் பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு கலப்பற்று இருக்குமோ?’ என்ன வேண்டாதபடி “ஸேநயோருபயோர் மத்யே ரதம் ஸ்தாபய” என்று ஏவிக் கார்யங்கொள்ளலாம்படி உனக்குக் கையாளாய், உன்னை ரக்ஷிக்கையில் உண்டான நசையாலே “ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்கிறபடியே ரக்ஷ்யபூதனை உன் இசைவு பார்த்து, ‘நங்குற்றங்கண்டு இகழுமோ?’ என்று அஞ்சவேண்டாதபடி அஸ்தாநஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மாதியாகுலனை உன் தோஷத்தை போக்யமாகக்கொண்டு, அசரண்யசரண்யனுகையாலே நீயும் பிறரும் உனக்குத்தஞ்சமல்லாத தசையில் ஒதுங்கலாம்படியான புகலாய், சைத்யமே ஸ்வபாவமான ஜலம் ஔஷ்ண்யத்தைப் பஜிக்குமாபோலே அபராதக்ஷாமணம் பண்ணி கடிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதரே “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்” என்கிறபடியே குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றும்

[66] **साहित्यम्** - Association, combination

போதும் விட க்ஷமனன்றிக்கே "என்னடியாரது செய்யார்" என்று மறுதலித்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்கும் என்னை – என்கை.

(அவ) 'மாம்' என்று விபவரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறவற்றை அருளிச்செய்கிறார், 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

212) இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும், தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – 'என்னை' என்று அவதரித்து கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகிநிற்கிற தன்னை வரணீயனுகச் சொன்ன இத்தாலே, தேசவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே காணவும் கிட்டவும் ஒண்ணுதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதாரண விக்ரஹயுக்த மன்றிக்கே உபாயாந்தர நிஷ்டருக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிற அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர் யாமித்வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது – என்கை.

(அவ) தர்மங்களையெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப் பற்றச்சொல்லுகையாலே பலிதமான தொரு அர்த்த விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம்' என்றுதொடங்கி.

213) தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப்பிறந்தவன்தானே 'ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று' என்கையாலே ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானேயென்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – "தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே" என்கிறபடியே ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலான தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதாகப் பிறந்தவன்தானே – 'ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று 'மோக்ஷஸாதநதயா சாஸ்த்ரஸித்தங்களான ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே, அவை ஸாக்ஷாத் தர்மங்களன்று, ஸ்தாபநீயமான ஸாக்ஷாத்தர்மம் "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்று ஸநாதநதர்மமான தானே யென்னுமிடம் சொல்லுகிறது – என்கை.

(அவ) 'இத்தால் என் சொல்லுகிறது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால், விட்ட ஸ்தாநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது' என்று.

214) இத்தால், விட்ட ஸ்தாநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – இப்படிச்சொன்ன இத்தால், கீழ் விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாதநத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது – என்கை.

(அவ) 'அதுதான் எது' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது' என்று தொடங்கி.

215) அதாவது – ஸித்தமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வசக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

(வ்யா) இத்தால், கீழ்விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது, -சேதந ப்ரவ்ருத்தியாலே தன்ஸ்வரூபஸித்தியாம்படி இருக்கையன்றிக்கே ஸநாதந தர்மமாகையாலே[67] ஸித்தமாய், "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஸர்வஜ்ஞ விஷயமாகையாலே பரமசேதநமாய், "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே" என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியாய், சேதநஸாத்யமாய் நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாசமுண்டாம்படியிருக்கை யன்றிக்கே ஸித்தவஸ்து வாயிருக்கையாலே நிரபாயமாய், பரதந்த்ரனுன இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிராதே ப்ராப்தமாய், கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை – என்றபடி.

(அவ) இந்த ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வத்தை ஸஹேதுகமாக ஸ்தாபிக்கிறார், 'மற்றை உபாயங்கள்' என்று தொடங்கி மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

216) மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூப ஸித்தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய், அசக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்ய ஸித்தியில் ஈச்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்தட்டாயி ருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது - இத்தையொழிந்த உபாயங்கள் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப் படுமவையாகையாலே தம்முடைய ஸ்வரூபஸித்தியில் ப்ரவ்ருத்திகரனுன சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இவனுக்கு செய்யவேண்டுமவை யறிகைக்கும் அதுதன்னைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் யோக்யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய் அசக்தங்க

---

[67] எம்பெருமானே ஸாக்ஷாத் ஸநாதந தர்மம்.

ளுமாயிருக்கையாலே, சேதநனுடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹார ரூபமான கார்யத்தினுடைய ஸித்தியில் "பலமத உபபத்தே:" என்கிறபடியே பலப்ரதத்வோப யோகியான ஸர்வசக்தித்வாதி உபபத்தியுடையனை ஈச்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்த உபாயம் ஸித்தத்வ பரமசேதநத்வ ஸர்வசக்தித்வங்களாலே அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, அந்ய நிரபேக்ஷமாயிருக்கும் – என்கை.

(அவ) இனி, இப்பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குணவிசேஷங்க ளெல்லாம் ப்ரகாசிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார், 'இதிலே' என்று தொடங்கி.
217) இதிலே, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குணவிசேஷங்கள் நேராக ப்ரகாசிக்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – அதர்மபுத்தியாலே தர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனை அர்ஜுநனுக்குக் குற்றம்பாராதே அபேக்ஷிதார்த்தங்களை அருளிச்செய்கையாலே, வாத்ஸல்யம் ப்ரகாசிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலும் அருளிச்செய்த அளவன்றிக்கே அர்ஜுநன் ப்ரத்யக்ஷிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாசிக்கிறது; "ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ" என்று அர்ஜுநன்தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே, ஸௌசீல்யம் ப்ரகாசிக்கிறது; அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே, ஸௌலப்யம் ப்ரகாசிக்கிறது – என்கை. "குண விசேஷங்கள்" என்றது, ஆச்ரயணத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களானவையென்று தோற்றுகைக்காக. 'நேராக ப்ரகாசிக்கிறது' என்றது – ஸ்புடமாக ப்ரகாசிக்கிறது – என்றபடி.

(அவ) இவை எல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்ய மாகையாலே அவதாரப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவன்றிக்கே ஸாரத்யேவஸ்திதனாய் நிற்கிற ஸௌலப்ய அதிசயத்தை தர்சிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார் 'கையும் உழவுகோலும்' என்று தொடங்கி.
218) கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், ஸேநாதூளிதூஸரிதமான திருக்குழலும் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'மாம்' என்று காட்டுகிறான்.

(வ்யா) அதாவது – குதிரைகளை ப்ரேரித்து நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே தரித்த உழவுகோலும், அவற்றை இடவாய் வலவாய்த்திருப்புகைக்காகவும், நிறுத்தருள வேண்டும் இடத்திலே தாங்கி நிறுத்துகைக்காகவும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், திருமுடியில் ஒன்று ஆச்சாதியாமல் நிற்கையாலே ஸேநாதூளியாலே புழுதிபடைத்த திருக்குழலும், "தேர்கடவிய பெருமான்கனைகழல்" (திருவாய்மொழி 3-6-10) என்கிறபடியே, சாத்தின சிறு சதங்கையுந் தானுமாகத் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'என்னை' என்று காட்டுகிறான் – என்கை. ஆக, த்ருதீய பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

ஏகஶப்தார்த்தம்

(அவ) அநந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'ஏகம்' என்று.
219) ஏகம்.

(அவ) அதுக்கு, அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இந்த ஏக சப்தம்' என்று தொடங்கி.
220) இந்த ஏகசப்தம் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – இவ்வுபாயவிசேஷத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே பல விடங்களிலும் அவதாரண ப்ரயோகம் உண்டாகையாலே, உகாரம்போலே இந்த ஏகசப்தமும் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது – என்கை.

(அவ) இவ்வுபாயத்தை நிர்த்தேசித்த அநந்தரம் அவதாரண ப்ரயோகம் பண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதாஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார், 'மாமேவ' என்று தொடங்கி.
221) "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" "தமேவ சாத்யம்" "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ" "ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே.

(வ்யா) அதாவது – "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" (பகவத்கீதை 7-14) என்று என்னையே யாவர் சிலர் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார்கள் என்றும், "தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே" (பகவத்கீதை 15-4) என்று ஆத்யனான அந்தப் புருஷனையே ப்ரபத்திபண்ணுகிறேன் என்றும், "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ" என்று நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும் என்றும், "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" (திருவாய்மொழி 5-7-10) என்று 'எனக்கு உபாயந்தருகிற இடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிற இவ்விடங்களில், "மாமேவ" "தமேவ" "த்வமேவ" "நின் பாதமே" என்று ஸ்வீகார்யவஸ்து நிர்த்தேசாநந்தரம் அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலே – என்கை.

(அவ) 'ஏதத்வ்யாவர்த்யம் எது' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.
222) இத்தால், 'வ்ரஜ' என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் பௌநருக்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் 'மாம்' என்று அஸாதாரணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே ஸித்தமாகையாலும், இந்த அவதாரணத்தால் 'வ்ரஜ' என்று மேல் சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது – என்கை. இந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாதநம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே, இதன் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்கவேணுமிறே.

(அவ) 'ஸ்வீகாராநந்தரமொழிய உபாயம் கார்யகரமாகாமையாலே பேற்றுக்கு இது அவச்யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது' என்று.
223) ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்வீகாராநந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்ட ப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாற்போலே தத்பூர்வபாவியான ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே உண்டானது – என்கை. இத்தால், ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயகார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று.

(அவ) 'அவனாலே வருகையாவது என்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ருஷ்டி' என்று தொடங்கி.
224) ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.

(வ்யா) அதாவது – கரணகளேபரவிதுரனாய், போகமோக்ஷஶூந்யனாய், அசிதவிசேஷிதனாய்க் கிடக்கிற தசையிலே, கரணகளேபர விசிஷ்டனாய், ஜ்ஞாநவிகாஸ யுக்தனாம்படி ஸ்ருஷ்டித்து "எதிர்சூழல்புக்கு" (திருவாய்மொழி 2-7-6) என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அநேக அவதாரங்களைப் பண்ணி, அவதரித்த இடங்களிலே, ஆச்ரயணருசி விச்வாஸ ஜநகமான தன் குணசேஷ்டிதாதிகளை ப்ரகாசிப்பித்து, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்தது இது – என்கை.

(அவ) இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், 'அதுவுமவனதின்னருளே' என்று.
225) "அதுவும் அவனது இன்னருளே."

(வ்யா) அதாவது – "உணர்விலும்பரொருவனை அவனதருளா லுறற்பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்" (திருவாய்மொழி 8-8-3) என்று 'உணர்வுமிக்கிருக்கக் கடவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனான அத்விதீயனானவனை, அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிக்கைக்காக, என்னுடைய அபேக்ஷாரூப ஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே இருத்தினேன்' என்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், "அதுவுமவனதின்னருளே" என்று அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிபலமென்றே கொள்ளவேணும் – என்கை.

(அவ) இப்படியாகையால் இந்த ஸ்வீகாரத்தில் சரக்கற நினைக்கக்கடவனென்கிறார் 'இத்தையொழியவும்' என்று தொடங்கி.
226) இத்தையொழியவும் தானே கார்யஞ்செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

(வ்யா) அதாவது – இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானொருவனு கையாலே, இதுக்காகவன்று அவன் நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது; இத்தை ஒழியவும் இவ்வாமோஜ்ஜீவகரனுன தானே நம்முடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தைச் செய்யுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவன் – என்கை.

(அவ) 'இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது என்?' என்ன அருளிச்செய்கிருர் 'அல்ல'தபோது' என்று தொடங்கி.

227) அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது.

(வ்யா) அதாவது – 'இத்தையொழியவுங் கார்யஞ்செய்யும்' என்று நினையாதே, 'இதுவும் வேணும் அவன் கார்யஞ்செய்கைக்கு' என்று நினைக்குமளவில், உபாயத்தினுடைய ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யம் ஜீவிக்கப்பெருது – என்கை.

(அவ) ஆனல் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச்செய்கிருர், 'இது' என்று தொடங்கி.

228) இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தம், புத்தி ஸமாதாநார்த்தம், சைதந்ய கார்யம், ராகப்ராப்தம், ஸ்வரூபநிஷ்டம், அப்ரதிஷேதத்யோதகம்.

(வ்யா) அதாவது – இந்த ஸ்வீகாரம் – 'இத்தலையிலொன்றுமின்றிக்கே யிருக்க, ஈச்வரன்தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமளவில் எல்லாரும் பின்னை முக்தராகவேண்டாமோ' என்கிற ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரத்துக்குறுப்பு; இதுதான், 'நெடுங்காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கும் என்றிருக்கிறது நாமென்கொண்டு?' என்று இவன் தளும்பாமல் புத்தி ஸமாதாநம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன்தான் அசேதநமன்றிக்கே சேதநனுகையாலே அவனே உபாயம் என்கிற அத்யவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம்; வைதமாக அன்றிக்கே இதில் ரஸஜ்ஞனுன இவனுடைய ராகத்தாலே ப்ரப்தமான இது, ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிக்கே ததேக ரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது; அநாதி காலம் ஸ்வரக்ஷணுதிகளாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப்போந்த இவன் அது தவிர்ந்தமைக்கு ப்ரகாசகம் – என்கை.

(அவ) இனி, 'மாம்' என்கிற பதத்துக்குக் கீழும், இங்கும் ஈச்வரனுடைய செயல்களை அருளிச்செய்கிருர் 'கீழ்' என்று தொடங்கி.

229) கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்குத்தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிருன்.

(வ்யா) அதாவது – "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்ற இடத்தில் ஸகலோபாயங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே, பலப்ரதனுன தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான்; "ஏகம்" என்கிற இடத்தில் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைக் கழிக்கையாலே, உபாய பூதனுன தானும் தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்தி பண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிருன் – என்கை. உபாயாந்தரங்களைப் பிறர் என்றது "உன்னலல்லால் யாவராலும்" (திருவாய்மொழி 5-8-3) என்றுற்போலே.

(அவ) இனி ஸாதநபுத்யா இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய தோஷத்தை அருளிச் செய்கிருர் 'அவனை' என்று தொடங்கி.

230) அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்.

(வ்யா) அதாவது – நிருபாதிகரக்ஷகனுன அவனை, தத்ரக்ஷ்யபூதனுன இவன்; தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம் ஸ்வகர்த்ருத்வரூப அஹங்கார கர்ப்பமுமாய், பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே அவத்யகரமுமா யிருக்கும் – என்கை.

(அவ) 'ஆனல், ரக்ஷகமாவதுதான் எது?' என்ன அருளிச்செய்கிருர் 'அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்' என்று.

231) அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

(வ்யா) அதாவது – இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவனுன அவன், 'இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம்' என்று அபிமாநித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாயறுவது – என்கை.

(அவ) ‘சேதந ப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹியாது’ என்னுமத்தைத் தெளிவிக்கைக்காக, உபாயாந்தரங்களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் “மற்றை” என்று தொடங்கி.

232) மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோஷம்.

(வ்யா) அதாவது - ஸித்தோபாயமான இத்தை யொழிந்த உபாயங்களுக்குச் சேதந ப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூபஸித்தி ஆக வேண்டுகையாலே, இவனுடைய ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி தோஷமாயிருக்கும்; இந்த உபாயத்துக்கு ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்கம் அஸஹ்யமாகையாலே, இச்சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தி என்பது ஒன்றுமே தோஷமா யிருக்கும் – என்கை.

(அவ) ‘சேதநவ்யாபாரம் ஒன்றும் வேண்டா?’ என்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் ‘சிற்றவேண்டா’ என்று.

233) “சிற்றவேண்டா.”

(வ்யா) அதாவது – ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிற “மற்றொன்றில்லை” (திருவாய்மொழி 9-1-7) என்கிற பாட்டிலே, ‘சிற்ற வேண்டா’ என்று சிற்றுதல் – சிதறுதலாய், ‘பரக்க ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா’ என்கையாலே இவ்வுபாயத்தில் இழியுமவனுக்கு ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா என்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே – என்கை.

(அவ) இதுதான் இச்லோகந் தனக்குள்ளே சொல்லிற்றென்கிறார், ‘நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று’ என்று.

234) நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

(வ்யா) அதாவது – ‘ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய’ என்று ஸகல ப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமிடம் கீழே சொல்லிற்று – என்கை.

(அவ) ‘ஆனால், உபகாரஸ்ம்ருதிதான் வேணுமோ? அது உபாயத்தில் முதலிடாதோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘உபகார ஸ்ம்ருதியும்’ என்று தொடங்கி.

235) உபகார ஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்பவியாது.

(வ்யா) அதாவது – “என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்” (திருவாய்மொழி 2-7-8) “மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்” (திருவாய்மொழி 2-7-7) இத்யாதியாலே இவ் வுபாய விஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் இவனுடைய சைதந்ய ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை; இது உண்டாகையாலேயன்றோ ஈச்வரன் கார்யஞ்செய்தது என்று உபாயத்தில் உட்புகாது – என்கை. ஆக சதுர்த்த பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

<u>ஶரணஶப்தார்த்தம்</u>

இனி, பஞ்சமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் ‘சரணம்’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் ‘உபாயமாக’ என்று.

236) சரணம் – உபாயமாக.

(அவ) அர்த்தாந்தரங்களையுங் காட்டவற்றாயிருக்க, இவ்விடத்தில் இது உபாயத்தையே காட்டுகிறமையை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘இந்த சரணசப்தம்’ என்று தொடங்கி.

237) இந்த சரணசப்தம் - ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேர வேண்டுகையாலே.

(வ்யா) அதாவது – “உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோச் சப்தச்சரணமித்யயம் – வர்த்ததே” என்கிறபடியே சரணசப்தமான இது – ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும், “ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைக வாசக:” என்கிறபடியே இந்த ஸ்தலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால், கீழோடே சேர வேண்டுகையாலே – என்கை.

‘ஆனால், கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநாந்தரபரித்யாகந்தானே ஸ்வீகார்ய வஸ்துவின் உபாயத்வத்தைத் தோற்றுவிக்குமதாயிருக்க, சரணசப்தப்ரயோகந்தான் வேணுமோ?’

என்னில், வேணும்; ப்ராபகஸமயத்திற்போலே ப்ராப்யஸமயத்திலும் நதீநிஸ்தரணுந் தரத்தில் ப்லவபரித்யாகம்போலே ஸாதநாந்தர பரித்யாகம் ஸமாநமாகையாலே, [68]தத்விசிஷ்டமேயாகிலும் ஸ்வீகாரமாத்ரம் வ்யவச்சேதகமாக மாட்டாமையாலே.

'அங்ஙனஞ் சொல்லலாமோ? இந்த உபாயாந்தரத்யாகம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமாக விதிக்கப்படுகின்றதாகையாலே, ஸ்வீகாரத்தினுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டவற்றுகையால், சரணசப்த ப்ரயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இல்லையே?' என்னில்; அப்படிச் சொல்லவொண்ணுது, ஆர்த்தமாக வருமதிற்காட்டில் சாப்தமாகச் சொல்லு மது யுக்தமாகையாலே, "ஆக்ஷேபத: ப்ராப்தாத் ஆபிதாநிகஸ்யைவக்ராஹ்யத்வாத்" என்றிறே பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது.

வ்ரஜ பதார்த்தம்

(அவ) இனி, ஷஷ்டபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறுர் 'வ்ரஜ' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறுர் 'புத்திபண்ணு' என்று.

238) வ்ரஜ – புத்திபண்ணு.

(அவ) அது தன்னை விசதீகரிக்கிறுர் 'கத்யர்த்தமாவது' என்று தொடங்கி.

239) கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய், அத்யவஸியென்றபடி.

(வ்யா) அதாவது – 'வ்ரஜ கதௌ' என்கிற தாதுவிலே கத்யர்த்தமாய், "கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தா:" என்கிற ந்யாயத்தாலே, கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய், அத்யவஸி யென்றபடி – என்கை. 'இந்த புத்தியாகிறது த்யாஜ்யகோடியில் உத்தீர்ணமாய்[69], உபாய கோடியில் அநநுப்ரவிஷ்டமாய்[70], ப்ராபகாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாய், பகவத்ரக்ஷகத் வாநுமதிரூபமாய், சைதந்யகார்யமாய், ப்ரார்த்தநாகர்ப்பமாய், பகவந்முகவிகாஸ ஹேதுவாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், வ்யபிசாரவிளம்பவிதுரமாய் இருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாநவிசேஷம்" என்று பரந்தபடியிலே இவர் அருளிச்செய்த இது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

(அவ) 'ஸாமாந்யேந கதிவாசியான இது, மாநஸவாசிககாயிக ரூபமான கதி த்ரயத்தையும் காட்டவற்றுயிருக்க, மாநஸமான அத்யவஸாயமாத்ரத்திலே ஒதுக்குகிறதென்?' என்ன அருளிச்செய்கிறுர் 'வாசிக காயிகங்களும்' என்று தொடங்கி.

240) வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – "சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினுலும்" (திருவாய் மொழி 6-5-11) என்கிறபடியே கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகார பூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வரஞேக்திரூபமான வாசிகமும் அஞ்ஜல்யாதிரூபமான காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், "ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ:" ஆகையாலே அவையிரண்டையுமொழிய மாநஸமான அநுஷ்டாநமாத் ரத்தைச் சொல்லுகிறது – என்கை. ஆக, ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ) இனி, பூர்வார்த்தத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுவதித்து நிகமிக்கிறுர் 'ஆக த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி' என்று தொடங்கி.

241) ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷ்யஞ்சொல்லி, உபாயத்வஞ் சொல்லி, உபாய ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் 'ஸர்வதர்மாந்' என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, 'பரித்யஜ்ய' என்று த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, 'மாம்' என்று பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, 'ஏகம்' என்று உபாய நைரபேக்ஷ்யஞ்சொல்லி, 'சரணம்' என்று உபாயத்வஞ்சொல்லி, 'வ்ரஜ' என்று உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது – என்கை.

அஹம் பதார்த்தம்

---

[68] **विशिष्ट** - விஶிஷ்ட - distinct, distinguished.

[69] **उत्तीर्ण** - Landed, crossed, passed over.

[70] **अनुप्रविश्** - To enter into.

(அவ) அநந்தரம், உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகக்கோலி, அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிருர் 'அஹம்' என்று.

242) அஹம்.

(அவ) இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் ஈச்வரன் செய்தருளுகிற அம்சத்தை அருளிச்செய்கிருர் 'ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிருன்' என்று.

243) ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிருன்.

(வ்யா) அதாவது – அதிகாரிக்ருத்யமிறே பூர்வார்த்தத்திற் சொல்லிற்று; உபாயபூதனுன தன்னுடைய க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறது இதிலேயிறே.

(அவ) இனி, இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிருர் 'ஸர்வஜ்ஞனுய்' என்று தொடங்கி.

243) ஸர்வஜ்ஞனுய், ஸர்வசக்தியாய், ப்ராப்தனுன நான்.

(வ்யா) அதாவது – "யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் அறியுமவனுய், "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே" என்கிறபடியே எல்லா ஸாமர்த்யத்தையும் உடையனுய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனுயிருக்கிற நான் – என்கை.

(அவ) அல்லாத குணங்கள் எல்லாங்கிடக்க, இந்த குண விசேஷங்களை இவ்வஹம் சப்தம் காட்டுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிருர், 'இவன் கீழ்நின்ற நிலையும்' என்று தொடங்கி.

245) இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன் பேருகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பந்தவிசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – இச்சேதநனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணு மளவில், இவன் பூர்வத்தில் நின்றநிலையும், மேல் போகத்தக்க வழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வங்களாகிற குணவிசேஷங்களையும், இவன் கார்யஞ் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே தன்பேருகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான சேஷித்வரூப பந்தவிசேஷத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது – என்கை. 'மாம்' என்கிற இடத்தில் ஆச்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசித்தாற் போலே, 'அஹம்' என்கிற இடத்திலும் கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குண விசேஷங்கள் ப்ரகாசிக்குமிறே; வாத்ஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆச்ரயணங் கூடாதாபோலே, ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் இல்லாதபோது கார்யகரத்வம் கடியாமை யாலே. இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநசக்திகளும் ப்ராப்தியுஞ்சொன்ன இது, பூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம்.

(அவ) இப்பதத்தில் 'மாம்' என்கிற இடத்தில், ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்த்ர்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிருர், 'தனக்காகக் கொண்ட' என்று தொடங்கி.

246) தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னையிட்டுப் பார்த்து, அஞ்சின அச்சந்தீர தானுன தன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிருன்.

(வ்யா) அதாவது – 'மாம்' என்ற ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுநன், தன்னுடைய ரக்ஷணுர்த்தமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரத்ய வேஷத்தை 'ஸர்வாதிகனுனவன் இப்படித் தாழநின்றது, தன் குணத்தாலேயிறே' என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில்செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்ருே?' என்று தன்னையிட்டுப்பார்த்து, 'ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்னைப்பற்று என்னுநின்ருன்; இது என்னுகக் கடவது?' என்று அஞ்சின அச்சம்தீர, ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகனுய்க்கொண்டு நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுயிருக்கிற தன்னுடைய யதாவஸ்தித வேஷத்தை 'அஹம்' என்று தர்சிப்பிக்கிருன் – என்கை.

(அவ) ஏதம்பூதனுனவன் பரதந்த்ரனுனதும், தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச்செய்ததன்று என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிருர் 'கீழில்' என்று தொடங்கி.

247) கீழில் பாரதந்த்ர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லைநிலமிறே.

(வ்யா) அதாவது – கீழ் ஸாரதியாய்நின்ற பாரதந்தர்யமும், நினைத்தது செய்யுமளவில் தனக்கொரு நிவாரகரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய ஸீமாபூமியிறே – என்கை.

த்வாவினர்யம்

(அவ) அநந்தரம், த்விதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'த்வா' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'அஜ்ஞனாய்' என்று தொடங்கி.

248) த்வா – அஜ்ஞனாய், அசக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றி யிருக்கிற உன்னை.

(வ்யா) அதாவது – உன்கார்யங்கள் அறிக்கைக்குத் தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய் அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு சக்தியில்லாதவனாய், அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு ப்ராப்தியில்லாதவனாய், இப்படி யிருக்கையாலே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னையே நிரபேக்ஷ உபாயமாகப் பரிக்ரஹித்திருக்கிற உன்னை – என்கை.

ஸர்வபாபஶப்தார்யம்

(அவ) அநந்தரம், த்ருதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'ஸர்வபாபேப்ய:' என்று. இதுவும் – பாபமும் பஹுவசநமும் ஸர்வசப்தமுமாய் த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம்மூன்றையும் உட்கொண்டு இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள்' என்று தொடங்கி.

249) ஸர்வபாபேப்ய:- மத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவையாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்.

(வ்யா) அதாவது – பாபமாகிறது - இஷ்டவிரோதியாயும் அநிஷ்டஹேதுவாயும் இருக்குமதாகையாலும், மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்ட விரோதிகளாகிறன பகவல்லாப விரோதிகளாகையாலும், அதில் ஜ்ஞாந விரோதியும் ருசிவிரோதியும் உபாயவிரோதியும் பண்டே நிவ்ருத்தமாகையாலும், இனி உள்ளது ப்ராப்திவிரோதி யாகையாலே நீ என்னை ப்ராபிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவை யாவை சிலபாபங்களை உத்தேசித்து பயப்படுகிறாய், அந்த அந்தப் பாபங்களெல்லா வற்றில் நின்றும் – என்கை.

(அவ) அதில் பஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் "பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும்" என்று தொடங்கி.

250) "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்கிறபடியே அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்று 'உத்பத்தி விநாசாதியோகத்தாலே அஸத்ய சப்தவாச்யமான அசேதந விஷயத்தில் ஆத்ம ஜ்ஞாநமும், அந்த தேஹாத்மாபிமாநமடியான ஸாம்ஸாரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அந்தக் கர்மமடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸ அஸ்ருகாதி மலரூப தேஹஸம்பந்தமும்' என்று சொல்லுகிறபடியே அவித்யையும் கர்மமும் வாஸநையும் ருசியும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுமாகிற அவற்றைச் சொல்லுகிறது – என்கை. இவற்றில், அவித்யையாவது ஜ்ஞாநாநுதய ரூபமாயும், அந்யதாஜ்ஞாந ரூபமாயும், விபரீத ஜ்ஞாந ரூபமாயும் மூன்றுவகைப்பட்ட அஜ்ஞாநம். கர்மமாவது – புண்யபாபம்; மோக்ஷத்தைப்பற்ற பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யமாம்; "புண்யபாபே விதூய" என்னக்கடவதிறே. வாஸனையாவது - அஜ்ஞாந வாஸனையும், கர்மவாஸனை யும், ப்ரக்ருதிஸம்பந்த வாஸனையும். ருசியும் – விஷயபேதத்தாலே பஹுவிதையா யிருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாவது – ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமாயிருந்துள்ள அசித் ஸம்பந்தம்.

(அவ) இனி, ஸர்வசப்த விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'த்ருணச்சேத' இத்யாதியாலே.

251) த்ருணச்சேதகண்டூயநாதிகளைப் போலே ப்ரக்ருதிவாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன, லோகாபவாத பீதியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

(வ்யா) அதாவது – துரும்பு நறுக்குகை, தினவு தின்றவிடம் சொறிகை தொடக்கமானவைபோலே அபுத்திபூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராகங்களென்ன; நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது 'லோகம் நம்மை அபவாதஞ் சொல்லுமே' என்கிற பயத்தாலும் 'நம்மைக் கண்டு லௌகிகர் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர்களுக்கு விநாசமாமே; ஐயோ!' என்கிற க்ருபையாலுஞ் செய்யும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களென்ன; ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல் புந: ப்ரபத்திபண்ணுதல் செய்யுமவையென்ன; எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது – என்கை.

(அவ) 'ஸாதநபுத்த்யா செய்யாதவையும் வஸ்துகத்யா ஸாதநகோடியிலே அந்வயிக்கும்' என்னுமத்தை சங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் 'உந்மத்த' இத்யாதியாலே.

252) 'உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்களாமோ?' என்று நினைக்கவேண்டா.

(வ்யா) அதாவது – "உந்மாதச் சித்த விப்ரம:" என்கிறபடியே சித்தவிப்ரமம் பிறந்தானொருவன், 'இன்னவூருக்குப் போகிறோம்' என்கிற நினைவு இன்றிக்கே ஒருவழியே போகாநின்றால், அவ்வழிக்கு ஓரூரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலே சென்று சேருமாபோலே, ஸாதநபுத்திரஹிதமாக லோகாபவாத பீத்யாதிகளாலே செய்யப்படுகிற இவை – விட்ட உபாயங்களிலே அந்விதங்களாமோவென்று நினைக்க வேண்டா; அந்விதங்களாயே விடுமென்றபடி. "ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராய் அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட கட்டி ஆகாசத்திலே நில்லாதாப்போலே, அவையும் ஒரு பலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே அவையும் பாபசப்தவாச்யமாகக் கடவது" என்றிறே [71]தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது.

(அவ) 'அதுதானேயாகிறது:-புந:ப்ரபத்திக்கு தோஷம் எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'கலங்கி' என்றுதொடங்கி.

253) கலங்கி உபாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – ஸக்ருத் அநுஷ்டாநமொழியப் புநரநுஷ்டாநத்தை ஸஹியாத ப்ரபத்தி ஸ்வபாவத்தை அறியாதே கலங்கி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்காகவாதல் இஷ்ட ப்ராப்திக்காகவாதல் உபாயபுத்த்யா மீண்டு பண்ணும் ப்ரபத்தியும் "அத பாதக பீதஸ்த்வம்" என்று உபாயாந்தரம்போலே பாதகஸமம் – என்கை.

<u>மோக்ஷயிஷ்யாமி</u>**<u>னிர்ணயம்</u>**

(அவ) அநந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்' என்று.

254) மோக்ஷயிஷ்யாமி – முக்தனும்படி பண்ணக் கடவேன்.

(வ்யா) அதாவது – இவற்றில் நின்றும் விடப்பட்டவனும்படி பண்ணக்கடவேன்–என்கை.

(அவ) இனி, ணிஜர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் ணிச்சாலே என்று தொடங்கி.

255) ணிச்சாலே – நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்

---

[71] இது அதிகாரி பேதத்தாலே வேறுபடுகிறது. எம்பெருமானார் வய:ப்ரயுக்தமான அசதியையும் பொருட்படுத்தாமல் நித்யகர்மாநுஷ்டானங்களைச் செய்தார் எனவும், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் இவற்றை விட்டிருந்தார் எனவும் கேள்விப்படுகிறோம். இதனால் உயர்வு தாழ்ச்சி இல்லை. அதிகாரி பேதம் மட்டுமே. அதிகாரி பேதமாவது - ச்ரத்தையின் வேறுபாடு. ஆந்ருசம்ஸ்யம் மட்டுமில்லாமல் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ள வுகப்புக்காகச் செய்யவேண்டியதே முக்யம்.
இங்குச் சொல்லுகிற பரித்யாகம் ஸ்வீகாராங்கதயா உத்தேச்யம். ஸ்வரூபேண வன்று. எம்பெருமானையே வெல்லாமாகப் பற்றினவர்கள் லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகவும், சிஷ்ய புத்ரர்களுடைய உஜ்ஜீவன ஹேதுவாகவும் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தால் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். "லோக ஸங்க்ரஹார்த்தமாக அநுஷ்டேயமான கர்மங்களில் ஸ்வார்த்ததாப்ரதிபத்தி"யை ஸர்வசப்தார்த்தமாக பரந்தபடியிலே அருளிச் செய்தாரிறே. (ஸ்வார்த்ததா ப்ரதிபத்தியாவது - "உலகினர் நம்மைப் பார்த்து விடின் அவர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படும். அதைப் பார்த்து நமக்கும் வருத்தமுண்டாகும். நாம் அவ்வருத்தத்தில் துவளுதல் கூடாது" என்னும் தன்னலக் கருத்து.) ஸூ – உஎயும் ஒப்பிடுக.

போங்காணென்கிறுன்.

(வ்யா) அதாவது – “யிஷ்யாமி” என்கிற ணிச்சாலே ஸ்வயம்கர்த்தாவாகையன்றிக்கே தான் ப்ரயோஜககர்த்தாவாய் விடுவிக்கக்கடவேனென்கையாலே, நானும் இதுக்கு ஒரு யத்நம் பண்ணவேண்டா, நீயும் இதுக்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டா; நீ என்னை ஆச்ரயித்த ராஜகுல மாஹாத்ம்யத்தாலே உன்னைக்கண்டு தாமே பயப்பட்டு, “கானேவொருங் கிற்றுக் கண்டிலமால்”[72] என்கிறபடியே போனவழி தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போங்காணென்று அருளிச்செய்கிறுன் – என்கை.

(அவ) இப்படி அருளிச்செய்ததன் கருத்தை வெளியிடுகிறுர் ‘என்னுடைய’ என்று தொடங்கி.

256) என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நானிரங்கினுல் கிடக்குமோ? என்கை.

(வ்யா) அதாவது – பாபங்களாகிறன, குப்பையில் ஆமணக்குப்போலே எழுந்து, பாம்பு போலே மிடற்றைப் பிடிப்ப தொன்றன்றிறே; சேதநன் பண்ணின கர்மங்கள் க்ஷணத்வம் ஸிசிகளாகையாலே, அப்போதே நசித்துப்போம்; அஜ்ஞுனுகையாலே கர்த்தாவான இவனும் மறந்துபோக, ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞுனுய் ஓன்றெழியாமல் உணர்ந்திருந்து ப்ராப்த காலங்களிலே தப்பாமல் நிறுத்து அநுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹரூபமாகை யாலே, அந்த நிக்ரஹ பலமாய் வந்தவை, நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினுல் அவ்விஷயத்திற்பின்னை கிடக்குமோ? என்கை இதுக்குக்கருத்து – என்கிறபடி.

(அவ) ‘தன்னடையே விட்டுப்போம்’ என்கிற இடத்தில் அபிப்ரேதத்தை அருளிச் செய்கிறுர் ‘அநாதிகாலம்’ என்று தொடங்கி.

257) அநாதிகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீ பட்டபாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

(வ்யா) அதாவது – அநாதியான காலமெல்லாம் து:க்காவஹமான பாபங்கள் வந்து மேலிடப்புக்கால், அவற்றைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மதாச்ரயண ராஜ குல மாஹாத்ம்யமுடைய உன்னைக்கண்டு அவைதான் குடல்கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் – என்கை. “அவை தானே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது, இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க் கழிந்தது என்று தோற்றுதபடி போக்குகை; அதாகிறது – இவை ஸ்ம்ருதிவிஷயமானுலும், தன்னுடைய ஸ்வாபாவிக வேஷத்தைப் பார்த்து ஸ்வப்நங் கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழிந்ததென்றிருக் கையும், ஸ்ம்ருதியாலே து:க்கம் அநுவர்த்தியாதிருக்கையும்” என்று தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

(அவ) “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற உத்தமனில் அபிப்ரேதமான ஓரர்த்த விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறுர், இனி என்று தொடங்கி.

258) இனி உன்கையிலும் உன்னைக்காட்டித் தாரேன். என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனே?

(வ்யா) அதாவது – இத்தனை காலமும் ‘நம் கார்யத்துக்கு நாம் கடவோம்’ என்று நீ திரிகையாலே, தன் கார்யம் தானே செய்துகொள்ளுகிறுனென்றிருந்த இத்தனை போக்கி, ‘எனக்கு நீ சரீரதயா சேஷம்’ என்று அறிந்து என் பக்கலிலே நயஸ்தபரனுன பின்பு உன்னுடைய பாபவிமோசநார்த்தமான யத்நம் நீ பண்ணிக்கொள்ளென்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன்; எனக்கு சரீரபூதனுன உன்னுடைய அவித்யாரூப மாலிந்யத்தை சரீரியான நானே போக்கிக்கொள்ளேனே? – என்கை. ‘என்னுடம்பி லழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனே’ என்றது யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுகைக்காக. ஆகையால், உன்னுடைய விரோதியில் கிடப்ப தொன்றில்லை என்றபடி. “விரோதி நிவ்ருத்தியும், அபிமத ப்ராப்தியும் இரண்டும் பலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில், ஒன்றைச்சொன்னுல் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை; “மாமேவைஷ்யஸி” என்று, கீழில் உபாயத்துக்குச்சொன்ன பலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு பலம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை என்னவுமாம்; ஆனுல், விரோதிநிவ்ருத்திதன்னைச் சொல்லுவானென்? என்னில் – அது அதிகமாகையாலே சொல்லிற்று. விரோதி நிவ்ருத்தி பிறந்தால் பலம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிருக்கையாலே, தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவிறே” என்று

---

[72] பெரிய திருவ-54

ஸங்க்ரஹேண ஸ்ரீய:பதிப்படி ரஹஸ்யத்திலும், விஸ்தரேண பரந்தபடி தனிசரமங்க ளிலும் அருளிச்செய்த சங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

மாஶுசவினர்யம்

(அவ) அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'மாசுச:' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'நீ உன்கார்யத்திலே' என்று தொடங்கி.

259) மாசுச: – 'நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு சோகநிமித்தம் இல்லைகாண்' என்று அவனுடைய சோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

(வ்யா) அதாவது – 'நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரித்து நின்றாயாகில், 'நம்கார்யத்துக்கு என்செய்வோம்?' என்று கரைந்து சோகிக்க ப்ராப்தம்; நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரி யாதிருந்தேனாகில், 'நம்கார்யத்தில் இவன் உதாஸீநனாயிராநின்றான்; நாம் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்?' என்று சோகிக்க ப்ராப்தம்; இங்ஙனன்றிக்கே யத்நபலித் வங்கள் இரண்டும் உனக்கு இல்லாதபடியான ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரியாதொழிகையாலும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் என்னதாம்படி ஸ்வாமியான நான் உன் பக்கத்தில் தடையறுக்கையாலே உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தம் இல்லை காண்' என்று, முன்பு சோகாவிஷ்டனாய் நின்ற அவனுடைய சோகத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான் – என்கை.

இத்தால், 'அஹம் த்வா' என்கிற பதங்களாலே சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகரக்ஷ்ய பூதரான இருவருடைய ஸ்வபாவத்தையும் அநுவதித்துக்கொண்டு சேகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ) இனிமேல், நிவர்த்தகனை தன்னுடையவும், நிவர்த்யங்களான பாபங்களினு டையவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி, சேகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச் செய்கிறார் 'நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தை' என்று தொடங்கி.

260) நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்யங்கள் உன்னை வந்து மேலிடா தென்று சொல்லி, உனக்கு சோகநிமித்தம் இல்லைகாண் என்கிறான்.

(வ்யா) அதாவது – "அஹம்" என்று ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவிசிஷ்டனாய்க் கொண்டு விரோதி நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, "த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ணிச்சால் நிவர்த்யங்களான பாபங்கள் உன்னைக் கண்டு தானே அஞ்சி ஓடிப்போமொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரித்திருக்கிற உன்னை வந்து மேலிடாது என்னுமிடம்சொல்லி, அநந்தரம் "மாசுச:" என்கையாலே 'இப்படியான பின்பு உனக்கு சோகிக்க நிமித்தமில்லை' என்கிறான் – என்கை.

(அவ) இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தான் ஒருப்பட்டு நிற்கிறபடியை அறிவித்து, இவனுடைய சோகத்தைப் போக்குகிறமையை அபியுக்தோக்தியை நிதர்சநமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் 'எத்தினால்' என்று தொடங்கி.

261) 'எத்தினாலிடர்க்கடற் கிடத்தியேழை நெஞ்சமே'[73] என்கிறான்.

(வ்யா) அதாவது – திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, ஸர்வேச்வரன் இத்தலையில் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்வதாக ஏன்றுகொடு வந்து புகுந்திருக்கிறபடியைச்சொல்லி, 'இனி எதுக்காக நீ து:க்கஸாகரத்திலே அழுந்துகிறாய்?' என்றாற்போலே, ஈச்வரனும் இப்போது இத்தலையில் ஸகலபாபங்களை யும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டமையை அறிவித்து, 'இனி எதுக்காக சோகிக்கிறாய்?' என்று இவனைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறான் – என்கை.

(அவ) இனி, இவனுடைய சோகம் மறுவலிடாமல் போக்குகைக்கு உறுப்பானதொரு பகவதபிப்ராய விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பாபங்களை நான் பொறுத்து' என்று தொடங்கி.

262) பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ சோகிக்கக் கடவையோ?

---

[73] திருச்சந்தவிருத்தம் – 115;

(வ்யா) அதாவது – நீ செய்த பாபங்களை நான் முந்துற என்னுடைய க்ஷமா விஷயமாக்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே பின்னை உன்பக்கல் எனக்கு உண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே “செய்த குற்றம் நற்றமாகவேகொள்”[74], “செய்தாரேல் நன்று செய்தார்”[75] என்கிறபடியே அவைதன்னைப் பாபமாக நினையாதே புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, இனி நீ சோகிக்கக்கடவையோ? – என்கை.

ஆக, இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் அஞ்சுபதத்தாலும்-நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தையும், நிவர்த்யாச்ரயத்தையும், நிவர்த்யங்களான பாபங்களையும், அவற்றினுடைய நிவ்ருத்தி ப்ரசாரத்தையும், தத்கார்யமான சோகநிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றுயிற்று.

இனி, இந்த ச்லோகார்த்தத்தில் ருசி ஒருவனுக்கு உண்டாகையில் உள்ள அருமையையும், இந்த ச்லோகந்தனக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தையும், இதில் விச்வாஸோத்பத்தியின் அருமையையும், ஈச்வரன்தான் முதலிலே இத்தை உபதேசியாமைக்கு ஹேதுவையும் வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதிக்கைக்கு ஹேதுவையும், உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபேண த்யஜிக்குமளவில் தோஷமில்லை என்னுமத்தையும், அவைதான் முகாந்தரேண அந்விதங்களாகையாலே ஸ்வரூபேண த்யக்தங்கள் அன்று என்னுமிடத்தையும், பேற்றுக்கு ஸாதநம் இன்னது என்னுமத்தை யும், பலஸித்திக்கு இவன்பக்கல் வேண்டும் அம்சத்தையும், ஈச்வரனுக்கு இவனுடைய ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்னுமத்தையும், இவ்வர்த்தத்தில் ஆஸ்திக்யாதிகள் உண்டாய்ப் பிழைத்தல் இல்லையாகில் நசித்தலித்தனை என்னுமத்தையும், வ்யவஸாய ஹீநன் இதில் அந்வயித்தால் விநாசபர்யந்தமாம் என்னுமத்தையும், இதுக்கு அதிகாரிகள் இன்னர் என்னுமத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

உவயுக்தார்யம்

(அவ) அவற்றில் ப்ரதமத்தில், இதில் ஒருவனுக்கு ருசிபிறக்கையில் உள்ள அருமையை தர்சிப்பிக்கைக்காக ஓர் ஐதிஹ்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக’ என்று தொடங்கி.

263) உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளி செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

(வ்யா) அதாவது – தத்வநிர்ணயம் பண்ணின உய்யக்கொண்டார் பக்திநிஷ்டரா யிருக்கையாலே, அவரை ப்ரபத்திநிஷ்டராம்படி பண்ணவேணுமென்று, அவருக்கு இந்த ச்லோகார்த்தத்தை அருளிச்செய்த அளவிலே, ‘அர்த்தஸ்திதி அழகிதா யிருந்தது; ஆகிலும் அத்தைவிட்டு இத்தைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கு இல்லை’ என்ன, “வித்வானுகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்; பகவத் ப்ரஸாதமில்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை” என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது – என்கை.

(அவ) இனி, இந்த ச்லோகத்துக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தை அருளிச் செய்கிறார் ‘இதுக்கு ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே நோக்கு’ என்று.

264) இதுக்கு ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே நோக்கு.

(வ்யா) அதாவது – சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஒருதலையும், தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த ச்லோகத்துக்கு சாஸ்த்ர விஹிதமான ஸகலதர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக விடுவித்து, இச்சேதநனுக்குத் தானே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாய், ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டு, ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸ்வாதீந ஸகலப்ரவர்த்தகனான ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே தாத்பர்யம் – என்கை.

(அவ) இனி, இதில் விச்வாஸோத்பத்தியில் அருமையை அருளிச்செய்கிறார் ‘இதுதான்' என்று தொடங்கி.

265) “இதுதான் அநுவாதகோடியிலே” என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி வார்த்தை.

(வ்யா) அதாவது – இந்த ச்லோகார்த்தந்தான் அநுவாதத்தினுடைய கோடியிலே என்று ஆப்ததமரான வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்யும் வார்த்தை – என்கை.

(அவ) ‘அது எத்தாலே’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘அர்ஜுநன்’ என்று தொடங்கி.

---

[74] திருச்சந்தவிருத்தம் – 111

[75] பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-9-2

266) அர்ஜுநன், க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத்தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக்போருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே.

(வ்யா) அதாவது – இதுக்கு அதிகாரியான அர்ஜுநன் பால்யமே தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்ய ப்ரகாசகமான அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும் "ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:। நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்॥" "புண்யா த்வாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மதுஸூதந:। ஸாக்ஷாத்தேவ: புராணோஸௌ ஸஹி தர்மஸ் ஸநாதந:॥" "யத்ர நாரயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந:। தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜகத் பார்த்த தீர்த்தாந் யாயதநாநி ச॥" "யே ச வேத விதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மாவிதோ ஜநா:। தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்॥" "பவித்ராணும் ஹி கோவிந்த: பவித்ரம் பரமுச்யதே। புண்யா நாமபி புண்யோஸௌ மங்களாநாஞ்ச மங்களம்॥" "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய:। க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விச்வம் சராசரம்॥" என்றும் இத்யாதிகளாயிருந்துள்ள பராவரதத்த்வ யாதாத்ம்ய வித்துக்களான ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், பால்யாத்ப்ரப்ருதி புரவாஸதசையோடு வநவாஸதசையோடு வாசியற க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்துக்குக் கடவனாய் நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலும், 'இவன் சொல்லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்' என்று விச்வஸித்தபின்பு 'ஆனால் என்னைப் பற்று' என்று சொல்லுகையாலே – என்கை.

(அவ) இது தன்னை முதலிலே உபதேசியாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'புறம்பு' என்று தொடங்கி.

267) புறம்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சை சோதிக்கைக்காக.

(வ்யா) அதாவது – "யச்சரேய: ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ருஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்ற இவனுக்கு உபாயோபதேசம் பண்ணத் தொடங்குகிற வளவிலே முதலிலே இத்தை உபதேசியாதே உபாயாந்தரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேசித்தது எல்லாம் 'அவ்வளவிலே பர்யவஸித்துவிடுமோ? அவற்றினுடைய தோஷ தர்சநத்தாலே இவ்வுபாயோபதேசத்துக்கு அதிகாரியாமோ?' என்று இவனுடைய ஹ்ருதயத்தை சோதிக்கைக்காக – என்கை.

(அவ) 'ஆனால், இவனன்றோ இப்படி ஹ்ருதய சோதநார்த்தமாக உபாயந்தரங்களை உபதேசித்தவன்? வேதபுருஷன் அவற்றை விதிப்பானென்?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'வேதபுருஷன்' என்று தொடங்கி.

268) வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது, கொண்டிப்பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப் போலே, அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக.

(வ்யா) அதாவது – ஆப்ததமனான வேதபுருஷன் "விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத" "ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத" "ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத" "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" இத்யாதிகளாலே உபாயாந்தரங்களை மோக்ஷஸாதநமாக விதித்தது – பட்டிதின்று திரிகிற பசுவுக்கு இடைஞ்சு வசப்படுகைக்காக கழுத்திலே தடியைக் கட்டிவிடுவாரைப் போலே, அஹங்காரமமகாரவச்யனாய்க் களித்துத் திரிகிற இவனுக்கு, "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி:" என்கிறபடியே காயக்லேசரூபமான கர்மாநுஷ்டானம் இந்த்ரியஜயம் முதலான அருந்தேவைகளாலே செறுப்புண்டு அந்தக்களிப்புப்போய் பகவத்பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக – என்கை.

(அவ) 'ஆனால், இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநோதய ஹேதுவான இவற்றைவிட்டால் குற்றமாகாதோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸந்யாஸி' என்று தொடங்கி.

269) ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமாபோலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றை விட்டால் குற்றம் வாராது.

(வ்யா) அதாவது – சரமாச்ரமத்திலே அந்விதனானவன் பூர்வாச்ரம தர்மங்களை விடுகிறுப்போலே, அந்யோபாயங்களினுடைய ஸ்வரூபவிரோதித்வாதிகளாலே ஸித்தோபாயத்திலே இழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்தவன் இவ்வுபாயாந் தரங்களை விட்டால் தோஷமாகாது-என்றபடி.

(அவ) ‘இவைதான் ஆகாராந்தரத்தாலே அந்விதங்களாகையாலே, இவற்றில் இவன் தனக்கு ஸ்வரூபத்யாகம் இல்லை’ என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்’ என்று.

270) இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்.

(வ்யா) அதாவது – ஸாதநாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாக ஸித்தஸாதந பரிக்ரஹம் பண்ணின இவ்வதிகாரிதான், கர்மஜ்ஞாநாதிகள் ஆகிற இவைதன்னை ஸ்வரூபேண த்யஜித்திலன் – என்கை.

(அவ) ‘அது எங்ஙனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘கர்மம்’ என்று தொடங்கி.

271) கர்மம்–கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம்–ஸ்வரூப்ப்ரகாசத்திலே புகும்; பக்தி–ப்ராப்யருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி–ஸ்வரூபயாதாம்யஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

(வ்யா) அதாவது-ஸ்வவர்ணஸ்வாச்ரமோசிதமாக இவன் அநுஷ்டிக்கும் விஹித கர்மம், ஸாதநபுத்த்யாவன்றிக்கே ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே பரார்த்தமாக[76] அநுஷ்டிக்கையாலே, ஈச்வரனுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, தத்ப்ரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்திலே அந்தர்பவிக்கும். “நுண்ணறிவு”[77] என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாகப் பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கும் உறுப்பான ஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநம், ஸாதநபுத்தி கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாசத்திலே அந்தர் பவிக்கும். “பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:” என்கிறபடியே பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமான பக்தி அந்தஸாதநபுத்தி போனவாறே போஜநத்துக்கு க்ஷுத்துப்போலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக்கக் கடவதான ருசியிலே அந்தர்பவிக்கும். ஸித்தோபாயவரணரூபையான ப்ரபத்தி ஏகபதத்திலே சொல்லுகிற படியே ஸாதநபாவம் கழிந்தவாறே அத்யந்தபரதந்த்ரதயா அநந்யசரணமாயிருந்துள்ள ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யஜ்ஞாநத்திலே அந்தர்பவிக்கும் – என்கை.

(அவ) ‘பக்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டையுங் கழித்தால் இவன் தனக்குப் பலஸாதநமாவது எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘ஒருபலத்துக்கு’ என்று தொடங்கி.

272) ஒரு பலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய பகவத்ப்ரஸாதமே உபாயமாகக்கடவது.

(வ்யா) அதாவது-பகவத் ப்ராப்தியாகிற ஒருபலத்துக்கு “ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி:। நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே” என்கிறபடியே அநேக ஜந்மங்களிலே கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளாகிற அங்கங்களாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே அரிதாயிருந்துள்ள பக்திமார்க்கத்தையும், “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்று ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸக்ருதநுஷ்டேய மாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள ப்ரபத்திமார்க்கத்தையும் உபதேசிக்கையாலே, ஸாதநகௌரவ லாகவங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே தத் தத்வ்யாஜேந பலப்ரதானாகா நின்றுள்ள அவனுடைய ப்ரஸாதமே ப்ரதாநமாகையாலே, பக்திப்ரபத்திகளாகிற இவை யிரண்டுமொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதம் உபாயமாகக் கடவது – என்கை.

(அவ) ‘ஆனாலும், பேற்றுக்கு இவன் பக்கலிலும் ஏதேனும் உண்டாகவேண்டாவோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘பேற்றுக்கு’ என்றுதொடங்கி.

273) பேற்றுக்கு வேண்டுவது – விலக்காமையும் இரப்பும்.

(வ்யா) அதாவது – பலஸித்திக்குச் சேதநன் பக்கல் உண்டாகவேண்டுவது – ஸ்வயத்நத்தாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காதொழிகையும், அது புருஷார்த்தமாகைக்கு உறுப்பான இரப்பும் – என்கை.

(அவ) ‘இங்ஙனன்றிக்கே, இவன் பக்கலிலும் சிலஸுக்ருதம் உண்டானால் ஆகாதோ?’ என்ன, அது உபாயபூதனுக்கு அநிஷ்டமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘சக்ரவர்த்தித் திருமகன்’ என்று தொடங்கி.

---

[76] "கர்மண்யேவ" ச்லோகத்தில் பலத்யாகமும் கர்மங்களின் ஆவச்யகதையும் சொல்லப்பட்டது. ஆக, ப்ரவ்ருத்தி தர்மம் அபிஸந்தி பேதத்தாலே நிவ்ருத்தி தர்மமாயிற்று. (கர்மம் செய்தாலும் கர்த்தாவல்லன்.)
இங்கு, ஸ்வரூபேண த்யஜித்தலைச் சொல்லி, யாதோரளவாலே லோகஸங்க்ரஹம் பிறக்கும், யாதோரளவாலே சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய உஜ்ஜீவன முண்டாம், அவ்வளவு மநுஷ்டேயமென்கிறது. ஆக, நிவ்ருத்தி தர்மம் ப்ராப்ய தர்மமாயிற்று. (ப்ராப்யமாகக் கர்மா செய்யப்படுகிறது.)

[77] திருவாய்மொழி 5-7-1

274) சக்ரவர்த்தித் திருமகன், பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன், புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்.

(வ்யா) அதாவது – "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்கிற சக்ரவர்த்தித்திருமகன் "யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்று 'பாபிஷ்டனான ராவணன்தானாகிலும் அழைத்து வாரும்' என்கையாலே பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடல் அல்லாமையாலே, 'பாபத்தோடே வரிலும் அமையும்' – என்றான்; "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்கிற இவன் 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கையாலே பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான் – என்கை. ஆகையால், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க அஸஹனான உபாயபூதனுக்கு இவன் பக்கல் ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்று கருத்து.

(அவ) இவ்வர்த்தத்தில் இழிந்தவனுக்கு – ஆஸ்திகனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நசித்தல் ஒழிய, மத்யமஸ்திதியில்லை என்னுமத்தை பூர்வாசார்ய வசநத்தாலே அறிவிக்கிறார் 'ஆஸ்திகனாய்' என்று தொடங்கி.

275) "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விச்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நசித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையில்லை" என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

(வ்யா) அதாவது – "இவ்வர்த்தத்தில் அந்விதனானவன் பகவத்ப்ரபாவத்தால் 'இது ஸத்யம்' என்று ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியும், 'இது தப்பாது' என்கிற விச்வாஸமுமுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், 'சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஒருதலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ?' என்று நாஸ்திகனாய் இத்தை அநாதரித்து நசித்தலித்தனையொழிய நடுவிலொரு நிலையில்லை" என்று ஸகல சாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆத்மதமரான எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை – என்கை.

(அவ) 'வ்யவசாஸஹீநனுக்கு இதில் அந்வயம் விநாசத்துக்கு உடலாம்' என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'வ்யவஸாயம்' என்றுதொடங்கி.

276) வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம், ஆமத்தில் போஜநம்போலே.

(வ்யா) அதாவது – இதிற் சொல்லுகிற த்யாக ஸ்வீகாரங்களுக்கு ஈடான வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதிலுண்டான அந்வயம், அஜீர்ணதசையிற் பண்ணின போஜநம் மரணஹேதுவாமாபோலே விநாசஹேதுவாய்ப் பர்யவஸிக்கும் – என்கை.

(அவ) இதுதனக்கு அதிகாரிகள் இன்னாரென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பரென்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்' என்று.

277) "விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

(வ்யா) அதாவது – "செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்"[78] என்று 'கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியராய், அது தன்னை [79]அர்த்தக்ரியாகாரியாய்க்கொண்டு கோயிலிலே சாய்ந்தருளினவர்தாம், அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலேநின்று அருளிச்செய்த யதார்த்தமுமாய்ச் சீரியதுமாய் ஸுலபமுமான "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு, தந்நிஷ்டராயிருப்பர்' என்கிறபடியே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்கள் – என்கை.

(அவ) இவ்வர்த்தநிஷ்டரான ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்தியில் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படுமவற்றை அருளிச்செய்து இதுதன்னை நிகமிக்கிறார் 'வார்த்தையறிபவர்' என்றுதொடங்கி.

278) "வார்த்தையறிபவர்" என்கிற பாட்டும் "அத்தனாகி" என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

---

[78] நாச்சியார் திருமொழி 11-10

[79] **अर्थः-क्रियाः** (*அவற்றை செயல் மூலம் காட்டவேணுமென்று)* An implied act, an act which is to be performed as a matter of course (as opposed to **शब्दोक्तक्रिया**); **असति शब्दोक्ते अर्थक्रिया भवति** ŚB. on MS.12.1.12.

(வ்யா) அதாவது – "வார்த்தையறிபவர் – பேர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தையெண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றியாவரோ" என்று "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ – ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற நல்வார்த்தையை அறியுமவர்கள் பரணிக்கூடு வரிந்தாற்போலே இவ்வாத்மாவைச் சூழப் பொதிந்துகிடக்கிற ஜந்மங்களோடும், அவை புக்கவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதியோடும், அங்ஙனேயாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவிழுந்தாற்போலே வரும் ஜரையோடும், அங்ஙனேயாகிலும் இருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்கு அநபிமதமான விநாசமுமாகிற இவற்றை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தள்ளி, அவைபோன அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹாது:க்கத்தை ஸவாநமாகப் போக்கி, பாதரேகை போலே தன் திருவடிகளின் கீழே சேரும்படிபண்ணி, புநராவ்ருத்தியறும்படி அவன் பண்ணும் ரக்ஷையை அநுஸந்தித்து வ்யவஸிதராய்க் கொண்டு தங்களுக்கு ஆச்ரயணீயனாய் விரோதிநிவர்த்தகனான ஆச்சர்யபூதனுக்கு ஒழிய வேறொருவர்க்கு ஆளாவரோ? - என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த "வார்த்தையறிபவர்"[80] என்கிற பாட்டும், "முத்தனார் முகுந்தனார் ஒத்தொவ்வாத பல் பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான் – அத்தனாகி யன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்ப் புகுந்து – நம்முள் மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே! எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி" என்று 'ஹேயப்ரத்யநீகராகையாலே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தராய், முக்திபூமிப்ரதரானவர் ஸகல தேஹவர்த்திகளான ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஒத்து, தேவாதி பேதத்தாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களைப்போக்கி, நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் கொள்ளும் அடிமையைக் கொள்ளுகைக்காக ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவாயும், ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும், அடிமை கொள்ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும், இப்படி ஸர்வவிதபந்துவுமாய், நம்முடைய தண்மையையும் தம்முடைய பெருமையையும் பாராதே நம்முடைய ஸர்வபரத்தையும் தாமேயேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராக ஹேயமான நம்முள்ளே புகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினார்; அறிவிலியான நெஞ்சே! நம்முடைய ஹிதம் அறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ, அவன் அஜ்ஞனாயோ, ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் சக்தராயோ, அவன் அசக்தனாயோ, கார்யஞ் செய்து கொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ, அவன் அப்ராப்தனாயோ, தன் மேன்மை பாராதே தாழநின்று உபகரிக்குமவனாயிருக்க எத்தாலே நீ து:க்கஸாகரத்திலே கிடக்கிறது?' என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்த "அத்தனாகி"[81] என்கிற பாட்டும் இந்த ச்லோகத்துக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம் – என்கை.

ஆக, இத்தால் ஸ்வீகாராங்கதயா த்யாஜ்யமான தர்ம விசேஷங்களையும் (ஸர்வதர்மாந்), அந்த தர்மங்களினுடைய த்யாகப்ரகாரத்தையும் (பரித்யஜ்ய), அந்த தர்மத்யாகபூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதி குணயோகத்தையும் (மாம்), அக்குணவிசிஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாய அஸஹத்வ லக்ஷணமான நைரபேக்ஷ்யத்தையும் (ஏகம்), நிரபேக்ஷ வஸ்துவினுடைய உபாயபாவத்தையும் (சரணம்), அத்தை உபாயத்வேந ஸ்வீகரிக்கையையும் (வ்ரஜ), ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணயோகத்தையும் (அஹம்), அக்குணவிசிஷ்ட வஸ்துவிலே ந்யஸ்தபரனான அதிகாரியையும் (த்வா), அதிகாரிக்கு விரோதியான பாபஸமூஹத்தையும் (ஸர்வபாபேப்யோ), அப்பாபவிமோசநப்ரகாரத்தையும் (மோக்ஷயிஷ்யாமி), அப்பாபவிமோசகனைப் பற்றின அதிகாரியுடைய நைர்பர்யத்தையும் (மாசுச) சொல்லிற்றுயிற்று.

கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவை மணவாளர்
ஓதுபுகழ்த்திருநாவீறுடையபிரான் தாதருடன்
போதமணவாளமுனிபொன்னடிகள் போற்றுவனே.

வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுகுலம்
வாழி முடும்பையென்னுமாநகரம் – வாழி
மனஞ் சூழ்ந்த பேரின்பமல்குநல்லா
ரினஞ் சூழ்ந்திருக்குமிருப்பு.

ஓதுமுடும்பையுலகாசிரியனரு
ளேது மறவாத வெம்பெருமான் – நீதி
வழுவாச் சிறுநல்லூர் மாமறையோன் பாதந்

---

[80] திருவாய்மொழி 7-5-10

[81] திருச்சந்தவிருத்தம்–115

தொழுவார்க்கு வாராதுயர்.

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தனியன்

நமஶ்ஶ்ரீஶைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே।
ப்ரஸாதலப்தபரம ப்ராப்ய கைங்கர்யஶாலிநே॥

மணவாளமாமுனிகளுக்கு மாதாமஹரான
கோட்டூர் அழகியமணவாளப்பெருமாள்பிள்ளை தனியன்

லோகாசார்யபதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்।
ஜ்ஞாநவைராக்யஜலதிம் வந்தே ஸௌம்யவரம்குரும்॥

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த
திகழக்கிடந்தான் திருநாவீறுடையபிரான் தாதரண்ணரையர் தனியன்

ஶ்ரீஜிஹ்வாவததீஶதாஸமமல மஶேஷஶாஸ்திரவிதம்।
ஸுந்தரவரகுருகருணாகந்தளித ஜ்ஞாநமந்திரம் கலயே॥

இதன்பிறகு ஸ்வாசார்யபரம்பரைத் தனியன்களை அநுஸந்திக்க வேண்டும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யாந ப்ரமாணத்திரட்டு

[1] அஸந்நேவ ஸ பவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத்।
அஸ்திப்ரஹ்மேதி சேத்வேத: ஸந்தமேநம்ததோ விது:॥

- ‘ப்ரஹ்மமானது இல்லையென்று அறிகிருனேயாகில், அவன் இல்லாதவனுகத்தானே ஆகிருன். ப்ரஹ்மமானது இருக்கிறது என்று அறிகிருனேயாளுல், இவனை அந்தகாரணத்தினுல் இருக்கிறவனுக அறிகிருர்கள்.

[2] லக்ஷ்மீபதியானநாராயணனை முதலாகவுடைய

[3] முசில் என்கிற தாதுவுக்கு விடுகை அர்த்தம்.